AGNÈS

MARTIN-LUGAND

Încă aud muzica noastră în gând

DE LA AUTOAREA
FENOMENULUI INTERNAȚIONAL
OAMENII FERICIȚI CITESC
ȘI BEAU CAFEA

FICTION CONNECTION

TREI

AGNES MARTIN-LUGAND

ÎNCĂ AUD MUZICA NOASTRĂ ÎN GÂND

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spânu
Titlul original: *J'ai toujours cette musique dans la tête*, 2017

Editura Trei, 2018

Versiune ebook: v1.0, martie 2018

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku, colțul meu de paradis…

În viața psihică a individului, celălalt apare întotdeauna fie ca model, fie ca obiect, ca asociat sau ca rival.[1]
— SIGMUND FREUD

True Sorry[2]*,*
— IBRAHIM MAALOUF

[1] S. Freud, „Psihologia maselor şi analiza Eului”, în *Opere esenţiale,* vol. 9, Editura Trei, Bucureşti, 2010, p. 75. *(N. red.)*
[2] Piesă de jazz interpretată de Ibrahim Maalouf. *(N. red.)*

Prolog

Venise ca să-și facă o idee despre cum lucrează. Să știe dacă putea să încredințeze acestui birou de arhitectură, despre care auzea vorbindu-se din ce în ce mai mult, renovarea totală a clădirii dărăpănate în care investise de curând. Unul dintre cei doi asociați, cel care stătea în fața lui, acapara întreaga discuție. Celălalt părea foarte apatic în colțul lui; era complet depășit. De obicei, prefera oamenii care vorbeau puțin și la obiect, dar discursul acestui bărbat volubil îl fascina și îi stârnea admirația. Avea un simț practic înnăscut, fiind în același timp plin de viață și creativ. Părea să debordeze de idei, unele mai inteligente decât altele. Poate că siguranța de sine și naturalețea cu care vorbea îi dădeau impresia asta? Avea o atitudine insolentă, dar lipsită de aroganță. Fără să înțeleagă prea bine de ce, voia să descopere ce se ascundea în spatele acestui tip, să zgârie suprafața ca să afle cum reușea să aibă charisma aceea excepțională.

După două ore de discuții, cei trei bărbați s-au ridicat. El ar mai fi stat încă multă vreme, dar le-a strâns mâna, fără să uite să-i arunce o privire sfidătoare celui care-i stârnea curiozitatea și al cărui secret nu reușise să-l pătrundă. Nu erau nici momentul, nici locul. Bărbatul i-a răspuns printr-un zâmbet încrezător, încurajator și sigur pe el.

A ieșit, conștient că mingea se afla în terenul lui; el era potențialul client, iar ei – prestatorii. Se va întoarce la ei? Habar n-avea. A făcut vreo zece metri pe trotuar, cu creierul fierbându-i, tulburat de această primă întâlnire. Nu i se întâmpla niciodată ca o întâlnire să-l dea peste cap. Le provoca, rămânând stăpân pe orice situație – asta se spunea despre el în lumea afacerilor. Dar acum totul îl derutase. Seara aceasta de mai era frumoasă, luminoasă, soarele încă nu apusese. N-ar fi fost uimit dacă, ieșind din acele birouri, ar fi fost transportat direct într-o seară cețoasă și rece din ianuarie. Nimic nu era ca de obicei. Privirea i-a fost atrasă de un grup vesel, exuberant chiar, care mergea în fața lui. Înconjurată de trei copii, o femeie într-o rochie roșie cu buline mari, albe, mergea săltat, părea atât de ușoară, abia atingând pământul. Câte mâini avea? Mai mult de două, asta era sigur, ca să-i țină pe toți aproape de ea, cu atâta dragoste. Deși era încă departe de ei, auzea vocile copiilor care cântau. S-a întrebat dacă nu aterizase într-o

dimensiune paralelă. Era complet bulversat; bărbatul de la biroul de arhitectură, apoi această femeie cu copiii ei îl tulburau, îi dădeau impresia că pierde controlul. Mica familie a trecut pe lângă el fără să-i adreseze nicio privire, lui, bărbatul invizibil în costum negru și cravată. Ceva mai puternic decât el l-a făcut să traverseze și să o ia înapoi. Trebuia să-i urmeze. Voia să știe mai mult; să-și satisfacă pe loc curiozitatea, cu orice preț. Frustrarea că nu putuse să afle mai multe despre bărbatul acela îl afectase profund. Măcar să știe unde se duceau această zână Clopoțel și copiii ei! Nu i-a urmărit mult; femeia a împins ușa biroului de arhitectură. Copiii s-au desprins de ea și au alergat înspre bărbat. Același. Mereu el. Fetița i-a sărit în brațe, iar el a bătut palma cu cei doi băieți. Apoi i-a lăsat să alerge spre bărbatul morocănos. S-a retras un pic mai mult, fără să scape scena din ochi; nu voia să rateze nimic. Ceea ce presimțise s-a întâmplat. Bărbatul s-a îndreptat către femeie, care a făcut și ea câțiva pași spre el, la fel de diafană. A prins-o, a ridicat-o ușor, a învârtit-o. Ea râdea, cu capul lăsat pe spate. După ce a lăsat-o jos, a sărutat-o și și-a frecat nasul de al ei. Rămânând ascuns, s-a uitat în stânga și-n dreapta. Era esențial să nu fie văzut. Faptul că era despărțit de ei printr-o fereastră dădea o dimensiune onirică scenei la care asista din ascunzătoare. Nu putea să nu pândească iar și iar zâmbetele, râsetele, mâinile care se înlănțuiau, care se atingeau, privirile care ofereau promisiunea unei seri plăcute. Femeia s-a dus să-l sărute pe obraz pe bărbatul serios, care a schițat un zâmbet. Erau apropiați, așadar. O familie poate? Această impresie a devenit și mai puternică atunci când i-a văzut pe copii alergând peste tot, ca la ei acasă, cățărându-se pe scaunele de lucru ale celor doi asociați. Cel sigur pe sine a golit masa mare la care-l primise. Farfurii, pahare, o sticlă cu apă minerală și o alta cu vin au apărut ca prin magie. De la postul său de observație, a zâmbit cu părere de rău. Și-a spus că ar fi trebuit să prelungească întâlnirea, potolindu-și astfel curiozitatea neostoită. Cu atât mai rău pentru el. Cu atât mai rău de data asta. A aruncat o ultimă privire spre bărbatul volubil și spre femeia în rochie roșie cu buline albe, apoi a ieșit din ascunzătoare, întorcându-se cu regret la realitatea sa.

1

Ca de fiecare dată când cinam la biroul lui Yanis, copiii se dezlănțuiau. Yanis nu făcea nimic să-i liniștească, ba dimpotrivă. În timp ce eu tăiam pizza cu ruleta magică, el făcea slalom prin open space cu Violette, fetița noastră de patru ani, pe umeri. Joachim și Ernest, băieții noștri mai mari, îi urmăreau prin birouri, imitând zgomotul săbiilor laser.

Așezată la masa de ședințe din mijloc, pe care în seri ca asta o foloseam pentru cină, am întâlnit privirea fratelui meu Luc, năucit de hărmălaie și, totodată, amuzat de spectacol. Chiar dacă îl călca pe nervi, voia să vadă mai mult. Până la un punct, totuși.

— Véra, te rog. Spune-le să vină…

Am pufnit, înainte sa mă întorc spre ei.

— La masă! Vă jucați după aceea.

Yanis m-a privit cu un zâmbet imens, iar eu i-am spus, încet din vârful buzelor: „Luc o să facă o criză, vino!”

— Haideți, monstruleților, a răspuns soțul meu. Se enervează unchiul.

Era imposibil să-l fac să se schimbe.

— Yanis, mă scoți din sărite, l-a certat fratele meu. Par un prost când îmi spui așa.

Mândru de replica sa, Yanis s-a așezat, cu Violette pe genunchi, pe scaunul de lângă mine. Joachim și Ernest s-au așezat în stânga și în dreapta lui Luc, care le-a pus în farfurii. Din acel moment, a început hărmălaia. Cuvintele țâșneau din toate părțile; cei trei copii, cu gura plină, îi povesteau tatălui lor cum fusese la școală, în timp ce Luc le cerea degeaba să facă puțină liniște. Yanis, fiind totuși atent la odraslele noastre, îmi spunea despre dorința lui bruscă să plecăm vara aceasta cu cortul împreună cu copiii. Încă nu făcuserăm niciodată asta, deși plecam mereu pe nepregătite – fapt destul de ciudat pentru mine, fiindcă lucram de vreo cincisprezece ani într-o agenție de voiaj. Și eu, și el eram aventuroși, ne plăcea sa plecăm pur și simplu, fără să ne facem vreun plan. La rândul meu, îi pregăteam o surpriză pentru anul următor – când împlinea patruzeci de ani și sărbătoream zece ani de când eram căsătoriți: de multă vreme puneam conștiincioasă câte ceva în pușculița secretă în fiecare lună ca să-i ofer un *road trip* de trei săptămâni cu toată familia la celălalt capăt al lumii. De când se

născuseră copiii, ne mulțumeam cu Europa. Eram călători de cursă lungă și nu ne era teamă să ne aventurăm împreună cu cei trei copii ai noștri.

— Nu te deranjează să dormim în cort? mi-a propus el privindu-mă cu subînțeles.

— Și dacă îi punem pe neastâmpărații ăștia în altul?

— O, nu, scutiți-mă de planurile voastre, ne-a întrerupt Luc. Dacă n-o faceți pentru mine, evitați măcar să vorbiți așa în fața copiilor!

— Ce nesuferit ești! i-am răspuns râzând.

Luc și-a dat ochii peste cap. Yanis a lăsat-o pe Violette pe locul lui și a venit în spatele meu. Mi-a cuprins talia cu mâinile și și-a pus bărbia pe umărul meu, dându-mi un sărut.

— N-o să ne fie rușine să ne iubim în fața copiilor noștri! mi-a șoptit.

Fratele meu a oftat, zâmbind ușor.

— Ce idee am avut să vă fac cunoștință! Dacă aș fi știut… m-aș fi abținut.

— Era inevitabil, știi doar! Iar fără noi doi, ai avea o viață groaznic de plictisitoare, i-am spus.

Luc a izbucnit în râs. O privelește atât de rară că ar fi trebuit consemnată!

Tocmai împlinisem douăzeci și cinci de ani când Luc se hotărâse în sfârșit să mi-l prezinte pe noul său prieten foarte bun, în care îl vedea pe asociatul visurilor lui. Până la urmă nu-i mai dădusem de ales, pentru că refuza constant să mi-l prezinte. Pe vremea aceea, fratele meu nu vorbea decât despre Yanis. Se întâlniseră pe un șantier unde Luc lucra ca arhitect. Yanis era „omul bun la toate”, făcea toate treburile, iar fratele meu fusese uimit de acest tip entuziast, autodidact, relaxat și care avea mâini pricepute. Chiar dacă erau total diferiți, s-au înțeles ca frații. Câteva beții după serviciu contribuiseră din plin la asta. Cât despre mine, la vârsta aceea mă gândeam la orice, mai puțin să mă mărit. Lucram deja de doi ani într-o agenție de voiaj testând sejururi, îmi plăcea la nebunie chestia asta, iar când nu eram în celălalt capăt al lumii verificând confortul saltelelor din hoteluri, pierdeam vremea prin baruri în compania lui Charlotte, complicea și experta în domeniu. Evident, comparativ cu viața pe care o duceam, cea a fratelui

meu, căsătorit cu o psiholoagă foarte rigidă și deja tată de gemeni la treizeci și doi de ani, mi se părea groaznică. Faptul că îmi vorbise despre un tip amuzant cu care își petrecea tot timpul și cu care făcea proiecte îmi trezise curiozitatea. Însoțită de Charlotte, am luat inițiativa și i-am propus lui Luc să bea un pahar cu noi și cu amicul lui. A cedat. I-am convocat pe toți într-un bar de pe strada Oberkampf. Luc a venit singur, abia a salutat-o pe Charlotte, care îl speriase încă de când se cunoscuseră, s-a trântit pe un scaun și a cerut o bere, scrutându-mă ciudat, cu un aer disperat; nu pricepeam nimic. Deodată, cea mai bună prietenă a mea a început să fluiere cu vulgaritatea aceea de care era capabilă când pleca la vânătoare. Fratele meu a mormăit: „Acum o să înceapă necazurile”, înainte să se ducă să strângă mâna tipului care se apropia de masa noastră. Îl aveam în fața ochilor pe faimosul Yanis, murdar, în niște blugi găuriți și cu un tricou pătat de vopsea. Ne-a pupat pe obraji și s-a așezat în fața mea. În următorul sfert de oră, n-am încetat să-l studiez: ochi albaștri, pielea proaspătă a celui care lucrează adesea în aer liber, părul tuns aiurea, râsul plăcut, blândețea profundă care emana din fiecare cuvânt al său, mâinile muncite și nu tocmai curate. Apoi i-am întâlnit privirea și i-am zâmbit. După care n-am mai făcut altceva decât să ne observăm unul pe altul. Când, puțin mai târziu, Charlotte mi-a propus să mergem să ne îmbătăm și să schimbăm barul, am refuzat-o.

— Cred că mi-am pierdut partenera de petreceri, mi-a șoptit la ureche. Mai ales, să nu fii cuminte. Pe data viitoare, dragilor! ne-a spus ea în timp ce pleca.

Câteva minute, n-am mai deschis gura. Mă simțeam total pierdută și totuși foarte încrezătoare în viitor. Îi ascultam pe Yanis și pe Luc vorbind despre munca lor, fără să încerc să înțeleg sensul cuvintelor. Din când în când, Yanis se întorcea spre mine, fără să întrerupă conversația cu fratele meu, care totuși îi remarca manevra. Luc și-a amintit deodată de soția lui, singură cu gemenii, așa că ne-a lăsat. Eram în sfârșit între patru ochi. Începând de atunci, n-am încetat să ne vorbim, Yanis povestindu-mi despre el, eu povestindu-i despre mine. Barmanii au stins până la urmă luminile pe terasă ca să ne alunge. O parte din noapte am bătut străzile Parisului. Am intrat într-un bar, doar ca să vedem dacă ne potrivim când

dansăm împreună pe o piesă rock; ne-am armonizat imediat, astfel că au mai urmat încă două dansuri, pe ritmuri latino. Pe la șase dimineața, trecând prin Saint-Michel, pe lângă o braserie care deschidea, în față la Notre-Dame, am comandat un mic dejun complet; cafea, suc de portocale, tartine cu unt și cu dulceață, pe care Yanis a avut plăcerea răutăcioasă sa le înmoaie în ceașca sa. Apoi am luat metroul. Deși erau locuri libere, am rămas în picioare, agățați de bara centrală, fără să ne pierdem din ochi. Yanis cobora la Châtelet, ne rămânea puțin timp.

— La ce oră termini diseară? m-a întrebat.

— La șase. Tu…?

— Vin să te iau. Promit să fiu curat.

Am izbucnit în râs. Metroul a încetinit. Yanis și-a pironit ochii într-ai mei.

— Véra… Aud muzica noastră în gând.

— Și eu…

Metroul s-a oprit. Yanis m-a sărutat. Nu mai era o simplă muzică ce auzeam în gând. Era o simfonie. S-a auzit zgomotul ușilor închise. Yanis abia a avut timp să sară din vagon. L-am privit cum dispare pe peron, fără să dau drumul barei. Și în acel moment am știut că planurile mele se schimbaseră cu desăvârșire. N-avea să existe decât el. Ce a urmat mi-a dat dreptate.

Scârțâitul inconfundabil al unui inel pe fereastră m-a făcut să revin în prezent. Charlotte era incapabilă să sosească la timp și cu discreție. Trebuia întotdeauna să-și facă o intrare de divă. Fizicul ei à la Monica Bellucci o încuraja să cultive legenda. Yanis s-a dus să-i deschidă ușa. Ea a întins obrazul ca să primească sărutul de bun-venit. Apoi și-a luat o poză de star.

— Bună seara, dragilor! a gângurit cu o voce caldă.

Copiii au alergat spre ea. I-a oprit cu un gest și i-a inspectat. Probabil a fost mulțumită de starea lor, fiindcă, înfiptă bine pe pantofii cu platformă, și-a îndoit cu grație genunchii ca să ajungă la nivelul lor.

— Măcar o dată părinții voștri s-au gândit să vă spele pe față. Haideți, vreau un sărut, le-a cerut punându-și un deget pe obraz.

După ce a considerat că își primise doza de afecțiune, i-a alungat fără menajamente. Nici Yanis, nici eu, și cu atât mai puțin copiii nu eram șocați. O cunoșteam pe Charlotte a noastră. Rezolvase problema unei potențiale sarcini în mod radical, legându-și trompele. Știa că ar fi fost incapabilă să se ocupe de *urmași,* „instinctul matern nu s-a oprit la mine”, spunea ea. Cu toate acestea, uneori îi surprindeam privirea tristă îndreptată spre copiii noștri. Și din când în când ne ruga să-i lăsăm să stea la ea câteva ore sau un weekend. A venit spre noi, cu mers de felină.

— Salut, gazelo! mi-a spus.

— Ce faci, pantero?

— Sunt liberă, i-am dat papucii lui Thierry.

— Pe-ăsta nu-l cunosc.

— Prea plictisitor ca să vorbesc despre el.

A izbucnit într-un hohot de râs zgomotos. De cealaltă parte a mesei, Luc a oftat adânc.

— Ai vreo problemă, moșulică? l-a apostrofat Charlotte înainte să se îndrepte spre el.

Chiar dacă Luc trecuse în cele din urmă peste groaza pe care i-o provoca prietena mea, Charlotte încă îl exaspera, iar ea profita de asta cu o plăcere răutăcioasă. Între timp, Yanis a venit din nou în spatele meu, abținându-se să râdă. În loc să-l salute firesc, Charlotte l-a ciupit de obraz pe fratele meu.

— Ești chiar deplasată, i-a spus el cu un zâmbet în colțul gurii.

— Așa mă placi, iubire!

Luc s-a îndepărtat de ea și i-a turnat un pahar de vin.

— Mulțumesc pentru poșircă!

Luc se pregătea să-i dea o replică pe măsură, când i-a sunat telefonul. După figura lui, am știut că fosta soție îl suna. S-a dus într-un colț. Yanis l-a urmărit cu privirea, mâhnit.

— Tu ce crezi, ce s-a mai întâmplat astăzi? O problemă cu pensia sau a nu știu câta prostie pe care o fac gemenii? l-am întrebat.

Yanis m-a strâns lângă el.

— Nu știu, l-a hărțuit toată ziua… Mi se pare incredibil să se chinuie unul pe celălalt în halul ăsta după ce s-au iubit, după ce au făcut copii.

— N-a fost niciodată o mare iubire între ei, a intervenit Charlotte.

— Ăsta nu este un motiv, i-am răspuns. Situația durează de ani de zile…

— Sunteți teribili. Nu toată lumea are norocul vostru. Voi treceți prin crize fără prea multe urmări.

— Mda, vorbim, comunicăm! Să nu-ți închipui că este întotdeauna ușor, avem și noi probleme, ca toată lumea, m-am enervat eu.

— Ei, ia stai, e cazul să-mi fac griji sau ce? mi-a șoptit Yanis.

M-am răsucit râzând înspre el.

— Charlotte, las-o baltă! ne-a întrerupt Luc întorcându-se la noi. Sunt revoltător de fericiți și nici măcar nu-și dau seama. Poate că e mai bine așa, nu știu…

Și-a luat haina și veșnica servietă din piele.

— Plec.

M-am desprins din îmbrățișarea soțului meu, am sărit de pe scaun și m-am apropiat de Luc.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă duc să văd copiii. Se pare că e vina mea că lipsesc de la ore în săptămâna când nu sunt la mine!

Părea cu adevărat supărat.

— Să vii cu ei la cină când vor sta la tine, o să încerc să vorbesc cu ei.

— N-ar fi rău…

Deși aș fi vrut, nu l-am îmbrățișat pe fratele meu. Exista un soi de stânjeneală între noi, și asta de când eram mici. Probabil că motivul erau cei șapte ani care ne despărțeau. Singura dată când am făcut mai mult decât să ne pupăm frățește pe obraz a fost în ziua când m-am căsătorit. Când am născut, nici măcar n-a venit la maternitate. Nu eram supărată pe el din cauza asta; așa era el, puțin milităros, dar și cel mai mare timid și cel mai introvertit om de pe pământ. Doar soțul meu reușea câteodată să-l descoasă. I-a făcut un semn cu mâna lui Charlotte, i-a spus: „Pe mâine” lui Yanis și a plecat, cu spatele încovoiat, fără să se uite înapoi. Violette adormise pe canapea. Cât despre băieți, moțăiau pe consolele lor cu jocuri. În mai puțin de zece minute, am făcut ordine și am pus toate lucrurile la loc. Fratele meu n-avea să-și înceapă ziua cu reproșuri la adresa lui Yanis.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Charlotte. Ai bătut drumul degeaba.

— Stai liniștită. Duceți-vă să vă culcați copiii. Ne vedem mâine la prânz?

— Bineînțeles!

Indiferent dacă ploua, bătea vântul sau ningea, Charlotte și cu mine luam prânzul împreună în fiecare marți. Ne beam paharul de vin alb vorbind despre bărbați, despre unghii rupte și despre ziua în care în sfârșit ne vom face abonament la o sală de sport. Adoptaserăm foarte repede acest obicei începând din ziua în care decretase că sunt gazela ei. Ne legaserăm foarte tare din clipa în care îi organizasem o călătorie. Înainte să-mi fie prietenă, Charlotte fusese o clientă a agenției de voiaj, o clientă îngrozitoare, care se răzgândea la fiecare două minute. I-am alungat scurt ezitările promițându-i călătoria visurilor ei, plină de surprize. Fusese mai mult decât mulțumită. A doua zi după ce se întorsese – într-o marți –, trecuse pragul agenției și mă invitase la masă.

Înainte să plece, ne-a îmbrățișat strivindu-ne la pieptul ei și a șters-o.

— Ciao, ciao, dragilor! a strigat deschizând ușa.

Yanis a luat-o pe Violette în brațe, iar eu i-am ajutat pe băieți să se ridice. Ne-am dus la mașină, parcată pe o stradă alăturată. După ce a așezat-o pe fiica noastră în scaunul ei, Yanis a luat de pe parbriz o înștiințare de amendă și s-a așezat la volan. Și-a trecut brațul peste picioarele mele, a deschis torpedoul și a pus acolo înștiințarea, alături de toate celelalte. Înainte să bage cheia în contact, m-a sărutat delicat.

— A fost ciudat în seara asta, am spus eu.

— Din cauza lui Luc, e obositor în ultima vreme.

A pornit motorul, care a făcut un zgomot atât de puternic încât un pieton a tresărit. Într-o bună zi, va trebui să spunem adio bătrânului nostru Volvo cu kilometraj impresionant.

— Din cauza copiilor și a vrăjitoarei, i-am spus.

— Dacă n-ar fi decât asta. La birou se poartă chiar aiurea.

— Ce vrei să spui?

— Mereu aceleași lucruri… Fleacuri, suntem din ce în ce mai des în dezacord… În fine… îl cunosc. Nu-ți face griji, o să treacă, a încheiat cu un zâmbet.

Douăzeci de minute mai târziu ne înghesuiam toți cinci în liftul mic din clădirea în care locuiam. Violette nu deschisese ochii, dormea cu gura deschisă și lăsa urme de salivă pe umărul tatălui ei. Joachim și Ernest se clătinau agățându-se de mâna mea. Yanis a deschis ușa; de cum a intrat, s-a împiedicat de un trenuleț electric care trona în mijlocul sufrageriei. Altul în locul lui s-ar fi înfuriat, dar el și-a felicitat fiii pentru cât de ingenios organizaseră traficul feroviar.

— Bravo, băieți! Mâine vin mai devreme de la serviciu ca să ne jucăm împreună!

Am sărit cu nonșalanță peste spălatul pe dinți. Yanis a așezat-o pe Violette în patul ei; fetița a stat nemișcată cât am dezbrăcat-o și i-am pus pijamaua. După aceea m-am dus la băieți, care se mulțumiseră să-și dea jos blugii și tricourile înainte să se bage în pat doar în chiloți. Am închis ușile celor două camere și m-am întors în living, unde Yanis era deja în picioarele goale. Cum intra în casă, își scotea pantofii și șosetele. Stând turcește pe jos, se uita la trenulețul băieților. M-am apropiat, m-am aplecat peste el și m-am agățat de gâtul lui. M-a prins de braț și m-a tras pe genunchi, apoi s-a concentrat din nou asupra șinelor. Lipită de el, am observat haosul care domnea în jur. De mult îmi dădusem seama că nu folosea la nimic să am cutii pentru diverse lucruri și că nu voi avea niciodată un apartament curat, aranjat, în care nimic nu este nelalocul său. Yanis era în stare să creeze un parc de distracții în sufragerie în doi timpi și trei mișcări.

— O să ne dai curând afară? m-a întrebat.

— E foarte probabil! Devine absolut necesar!

A izbucnit în râs. Din când în când făceam crize de furie, iar atunci îi urcam pe toți patru în mașină și le spuneam să dispară toată ziua. Apoi puneam toată casa la punct. N-aveau voie să se întoarcă decât după ce reușeam să mă așez pe canapea pentru o jumătate de oră ca să profit de senzația de ordine și curățenie. Doar că totul se putea schimba imediat ce Yanis punea piciorul în casă. Redescoperirea spațiului îi dădea întotdeauna idei și chef de reamenajare. Chiar dacă nu avea nevoie de asta ca să se lanseze într-o avalanșă de proiecte.

Locuiam la ultimul etaj al clădirii. Apartamentul nostru era format din patru garsoniere, pe care le uniserăm. Pe atunci, nu se prea obișnuia așa ceva. Reușiserăm să le luăm pe o nimica

toată, dar chiar și-așa, ne înghițise toate economiile și ne împovărase cu un împrumut cu dobândă mare pe douăzeci și cinci de ani. Evident, Yanis făcuse totul singur, iar căminul nostru arăta minunat. Da, soțul meu avea mâini de aur și curaj cât să dea și altora. Desigur, avea și un dram de nebunie. Nimic nu-l speria și reușea să facă tot ce-și propunea. Aveam două camere, una pentru băieți – Violette nu era nici măcar în plan pe vremea aceea –, una pentru noi și un living mare cu o bucătărie deschisă. Yanis nu se temea nici să dărâme ziduri! Reușise să obțină autorizația sau mai degrabă permisiunea de a mări ferestrele – preferam să nu știu cum –, astfel că lumina era omniprezentă, inclusiv când cerul de iarnă al Parisului era gri. Nu puteam decât să fim mulțumiți și să ne considerăm norocoși că trăim într-un loc ca acela. Doar că într-o seară în care exageraserăm un pic (cam mult) cu punciul, avusesem ghinionul sau norocul – totul depinde de cum privești lucrurile – să remarc ceva ciudat. Dansam o salsa înfierbântată, desculți, în living. Fiindcă stăteam atât de aproape unul de altul, cu trupurile încălzite, n-avea să dureze mult până să schimbăm dansul. Yanis mă lungise într-un târziu pe canapea, după ce îmi smulsese bluza și sutienul. În timp ce el stătea cu fața între sânii mei, privirea mea începțoșată de alcool a observat un detaliu.

— Ce e chestia aia din tavan? am reușit să articulez după un oftat de plăcere.

— Se numește crăpătură, mi-a răspuns râzând. Ce zici? Nu-ți place ce-ți fac?

Îmi ridicase fusta și mă mângâia pe coapse.

— O… ba da, am oftat eu iarăși. Voiam doar să-ți spun ca tavanul e găurit.

Yanis a râs din nou, după care s-a uitat în sus. A sărit de pe canapea, s-a urcat pe un scaun ca să cerceteze tavanul, cu blugii descheiați. Iar eu mi-am dat seama că avea să mă lase înfierbântată, pe jumătate dezbrăcată și total frustrată. La urma urmei, era vina mea. Când m-am dus la culcare, l-am auzit scoțând strigăte și râsete de entuziasm în timp ce scotocea prin trusa de unelte. Copiii și cu mine eram obișnuiți să dormim așa, în ciuda zgomotului. A doua zi dimineață, când m-am trezit, livingul era acoperit cu o prelată, o gaură adâncă, de mărimea unui om, luase locul micii crăpături din tavan, iar

Yanis era în culmea fericirii. Îl țineam pe Ernest, de doar un an, în brațe, pe când Joachim se agățase de cracul pantalonului meu de pijama. Stăteam toți trei în mijlocul molozului, iar Yanis, cu un aer dezlănțuit, tot numai zâmbet, cu capul ițit din gaura de deasupra noastră, m-a întrebat:

— Dragostea mea, îți place să ai o cameră cu vedere la cer?

— Dar, Yanis, ce-i harababura asta?

— Vino să vezi! O să fie genial! Mărim spațiul gratis! Era un tavan fals.

— Ești nebun? Nu putem să facem așa ceva!

— Ba da, o să fac o șmecherie, mă pricep, ai încredere în mine.

— Avem deja o cameră!

— Credeam că mai vrei una.

Într-adevăr, Yanis construise cu brațele goale camera noastră și o baie. Era aproape ilegal ce făceam. De aceea, ca măsură de precauție, pusese o scară mobilă; accesul în cuibul nostru putea, așadar, să fie camuflat. Pentru că Yanis era un vecin amabil, care făcea servicii tuturor și se ocupa gratis de toate lucrările din clădire, administrația închisese ochii în privința extinderii apartamentului nostru. Singurul pentru care hapul fusese greu de înghițit fusese Luc. Cineva mai corect decât el nu exista.

— Să mergem la culcare, mi-a spus Yanis și m-a sărutat după ureche. Văd că te uiți la scară. Asta-mi dă niște idei.

— Iar lucrări? l-am tachinat eu, ridicându-mă.

Am făcut câțiva pași de dans înspre scară. Cu un zâmbet irezistibil și fără să-și ia ochii de la mine, Yanis s-a ridicat și el și a venit spre mine.

— Aveam mai degrabă altceva în minte.

— Ah…

Mi-am dat părul pe spate și am urcat primele trepte, continuând să-mi mișc șoldurile.

— Ar trebui să-ți interzic să ieși din casă cu rochia asta.

— O, nu, o ador!

Ajunseserăm în camera noastră. Yanis m-a trântit pe pat.

— Te împinge la crimă.

— De ce crezi că am îmbrăcat-o?

L-am tras spre mine, victorioasă. Știam efectul pe care îl avea asupra lui rochia mea roșie cu buline mari, albe.

2

Slavă Domnului, ziua se încheiase în sfârșit. Doar noi două ne ocupam efectiv de agenția de voiaj, numai că, din când în când – ca astăzi – șeful venea să stea o zi cu noi, ca să se asigure că făceam și altceva decât să flecărim și să ne pilim unghiile. Cu toate acestea, agenția mergea bine și, chiar dacă, din cauza crizei, lumea nu mai pleca atât de des în excursii, n-avea de ce să ne fie rușine de cifra noastră de afaceri și cu atât mai puțin de faptul că toți clienții noștri erau mulțumiți. Problema era ora târzie la care se termina programul. De regulă, colega mea Lucille închidea și mă acoperea; plecam de la serviciu cu un sfert de oră înainte de închidere ca să evit să alerg după metrou și să ajung la timp să-i iau pe copii.

Când am ajuns transpirată toată în fața porții școlii, am văzut că Joachim, Ernest și Violette erau ultimii care așteptau pe coridor. Asta nu se întâmpla aproape niciodată și deci nu era atât de grav, dar nu-mi plăcea deloc; aveam impresia că sunt o mamă rea. Joachim, ca un frate mai mare responsabil, își ținea surioara de mână, în timp ce Ernest era pus pe șotii. Fiica mea a fost prima care m-a observat.

— Mami!

Acesta a fost semnalul: toți trei au sărit pe mine, chiar și cel mare de opt ani. Doar că el nu pentru îmbrățișări.

— Ce-ai făcut atât?

— Eh! Jojo, nu e o tragedie.

— Aproape ai întârziat!

— Aproape, tu ai spus-o.

Era leit unchiul lui!

— Să mergem acasă, năzdrăvanilor.

Avusesem de gând să fac câteva cumpărături de la Monoprix, dar am renunțat văzând câtă lume era la case. Asta era, aveam să mâncăm ce rămăsese de ieri. Când am ajuns acasă, a început circul. I-am lăsat pe Violette și pe Ernest la desene animate, ceea ce, evident, a declanșat războiul între ei: *Crăiasa Zăpezii* versus *Thunderbird.* Deși urlau și se trăgeau de păr, am reușit să nu mă enervez – chestie de obișnuință – și i-am verificat temele lui Joachim, care încă era bosumflat. După aceea, în timp ce în fața televizorului stătea să izbucnească al Treilea Război Mondial, am făcut curat la ei în cameră și am

constatat în baie că sfoara de rufe se rupsese. Și uitasem să dau drumul la mașina de spălat înainte să plec la serviciu de dimineață. Am rezolvat problema și i-am dus pe toți la duș.

La 19:45 nu mai puteam, nu așteptam decât un lucru: să-i culc pe copii, să nu-i mai aud răcnind și să mă prăbușesc pe canapea. Mai trebuia totuși să mă ocup de cină. Am deschis frigiderul: m-a cuprins disperarea. Din ce să pregătesc rapid ceva? O mulțime de casolete, dar conținutul niciuneia suficient să alcătuiască o masă decentă pentru o singură persoană. Mi-a sunat telefonul: Yanis.

— Ce faci? l-am întrebat. În cât timp vii? E infernal în seara asta.

— Păi… ajung într-o jumătate de oră.

— Ce vrei să mănânci?

Dacă s-ar oferi să treacă pe la restaurantul chinezesc…

— Contez pe ideile tale, mi-a răspuns, spre disperarea mea. Și… hm… avem un musafir.

— Luc?

— Nu, un client.

— Îți bați joc de mine? am urlat. Nici nu se pune problema ca un necunoscut, un client, să vină la noi astă-seară! Nu am nimic, e dezordine, copiii sunt groaznici…

M-am oprit din vorbit. Yanis nu mă mai asculta, dar vorbea cu cineva: „Nicio problemă, nu, serios, soția mea face minuni”.

— Yanis! am țipat. Cu cine vorbești acolo?

— Păi, cu Tristan, clientul nostru.

— Minunat. Dacă te încurc, spune-mi și închid.

— Ba nu, n-o să închizi, mi-a răspuns el cu un glas tandru.

— Yanis, te rog, spune-mi că e o glumă, că nu aduci pe nimeni.

— Tu faci minuni, tocmai am spus-o. Tristan e un tip de treabă. Pe curând!

M-am uitat la telefon, năucită câteva secunde. Ernest m-a readus la realitate.

— Ce mâncăm, mami?

Ăsta-i un stomac umblător.

Trebuia să fiu rapidă și eficace, să uit de pretențiile mele legate de mâncarea sănătoasă.

— Piure, șuncă… dar cu condiția să fiți cuminți începând de acum. Tati a invitat un domn.

— OK, mami!

Cu asta, mă asiguram că era pace cât timp scoteam din fundul unui dulap tot ce mai rămăsese, gândindu-mă în același timp la miracolul culinar pe care Yanis îl aștepta de la mine. De mult nu-mi mai făcuse o asemenea figură.

Patruzeci de minute mai târziu, cum stăteam în fața blatului de lucru din bucătărie, complet disperată, am auzit ușa de la intrare. În afară de un bol cu alune și câteva măsline pentru aperitiv, încă nu știam ce voi pune pe masă. În schimb, copiii păreau niște îngerași, așezați toți trei pe canapea, curați, cu dinții spălați – era tot ce puteam să cer. Liniștea nu a durat mult, pentru că au sărit țipând imediat ce a apărut tatăl lor. I-am ieșit în întâmpinare. Yanis, cu Violette în brațe, m-a sărutat pe buze. L-am fulgerat cu privirea, iar el mi-a zâmbit cu gura până la urechi, apoi s-a întors spre musafirul nostru, pe care nu l-am văzut cu adevărat decât în acel moment. Era un tip înalt, brunet, foarte îngrijit, destul de palid, cu niște ochi de un negru intens, cu trăsături distinse, și părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Purta niște pantaloni negri, își scosese haina și își suflecase mânecile cămășii albastre.

— Intră, Tristan! Să ți-o prezint pe Véra.

Bărbatul a făcut câțiva pași spre mine.

— Bună seara, Véra! Ca să mă ierți că am dat buzna într-un mod atât de puțin cavaleresc, a spus, oferindu-mi un imens buchet de flori.

— Mulțumesc mult, Tristan. Nu trebuia.

Mi-a zâmbit și s-a întors spre copii.

— Asta e pentru voi! a spus, fluturându-le pe sub nas o pungă cu bomboane. Dar o las pe mama voastră să hotărască dacă puteți să mâncați sau nu din ele.

Trei perechi de ochi s-au ațintit spre mine.

— Bine, am cedat eu, preferând să evit o criză în fața unui necunoscut. Veniți cu mine. Yanis, te las să-l servești cu ceva de băut pe musafirul nostru.

Copiii m-au urmat până în bucătărie, și-au luat bomboanele și s-au dus la ei în cameră. Eu m-am ocupat de buchet, dar trăgeam cu ochiul în living. Acest Tristan răspândea multă

naturalețe, în pofida alurii rigide. Observându-l cum se mișcă prin încăpere, aproape aveam impresia că știa locul. Nu semăna deloc cu cineva care vine pentru prima oară acasă la niște necunoscuți și se simte puțin stânjenit. Deși părea să nu aibă nimic în comun cu noi, felul firesc în care se potrivea în peisaj era tulburător. Îl asculta pe Yanis vorbind și a acceptat cu un semn din cap paharul de vin roșu pe care i-l oferea. În general, Yanis nu aducea niciodată clienții acasă la noi. Musafirii-surpriză erau mai degrabă meseriași cu care se împrietenise pe șantierele pe care le supraveghea. În asemenea ocazii nu mă jenam să propun o masă fără fasoane, iar florile erau înlocuite de o sticlă de vin bun, ceea ce-mi convenea perfect. Acum era cu totul altceva, cu tipul acesta elegant și sigur pe sine, despre care încă nu știam ce să cred. Doar că, dacă Yanis îl aducea acasă, asta nu putea să însemne decât un lucru: era foarte important. Trebuia să fac față. Înarmată cu bolul de alune și cu măslinele, m-am dus la ei și m-am așezat pe canapea. Yanis m-a servit cu un pahar de vin și a pus muzică, *Buena Vista Social Club,* înainte să se așeze lângă mine. Tristan stătea în fața noastră, în vechiul fotoliu office.

— Mulțumesc încă o dată că m-ați primit. Știu că nu se face să vii pe nepusă masă. Yanis a insistat… sper că nu te deranjează, Véra.

Eram prea neîncrezătoare; nu folosea la nimic să-mi bat capul, fiindcă nu părea să se sinchisească nici să aștepte cine știe ce de la această seară, ci doar să poată discuta cu Yanis. Totul avea să fie bine. I-am zâmbit, mai relaxată.

— E-n regulă, ți-am spus deja. Și-apoi, cu soțul meu mă aștept la orice!

— Ei, Tristan, ești de acord cu mine că este totuși mai plăcut să ne continuăm aici discuția în legătură cu proiectele tale decât cu fundul lipit de un scaun de la birou.

Asta adoram la Yanis, era în largul lui și natural cu toată lumea. Deocamdată, nu părea să-și șocheze interlocutorul, care a râs la remarca lui.

— De ce nu i-ai propus și lui Luc să vină? Este fratele meu, i-am explicat lui Tristan.

— Mi-a spus Yanis. L-am cunoscut de curând. Un om fermecător, de altfel.

Fermecător? Înseamnă că face eforturi cu clienții.

— Fratele tău a fost pe șantier toată ziua. N-am vorbit deloc cu el astăzi.

— Păcat că nu l-am văzut, a remarcat Tristan.

— O să venim săptămâna viitoare împreună să vedem clădirea, aranjez eu, i-a spus Yanis, cu un zâmbet larg.

În clipa aceea a apărut Violette, cu degetul în gură și ținându-și păpușa în brațe. Târându-și picioarele, a venit și s-a cățărat pe genunchii mei ca să mi se cuibărească în brațe.

— Ești obosită?

A dat din cap.

— O să mergem să facem nani, mâine te duci la școală. Spune la revedere.

S-a dus în fața lui Tristan.

— Mulțumesc pentru bomboane.

— Pentru nimic, prințesă mică.

Mândră de rangul ei de prințesă, s-a dus să-și sărute tatăl. M-am scuzat și m-am ridicat, pregătită să mă ocup de copii.

Ne-am așezat la masă. Am pus pe masă bolul cu paste… alfabet. Singura variantă posibilă ca să putem să mâncăm același lucru toți trei. Era obligatoriu să aibă umor acest Tristan. În orice caz, dacă voia cu adevărat să lucreze cu Yanis, trebuia pus la curent cu situația. Totuși, mă descurcasem onorabil: jambon presat la tavă, roșii pentru culoare și un strat de parmezan ca să asezonez totul. Perfect calmă și jucându-mi impasibilă rolul, am servit mâncarea ca și cum ar fi fost un meniu select. Cu coada ochiului, îl vedeam pe Yanis chinuindu-se să nu râdă. Dar nici el, nici Tristan n-au făcut vreo remarcă referitoare la conținutul farfuriilor, prea ocupați să discute despre muncă. Savurând mâncarea – adoram meniurile pentru copii – am înțeles până la urmă cu ce se ocupa Tristan și de ce nimerise în cabinetul lui Luc. După ce fusese notar câțiva ani, acum făcea tranzacții imobiliare și putea deci să devină un client foarte important. Cum tocmai îi explica lui Yanis:

— N-am nicio îndoială că propunerile voastre pentru clădirea aceea îmi vor plăcea. Și, dacă totul merge bine, am și altele în vedere, fără sa mai pun la socoteală anumite clădiri a căror renovare nu m-a mulțumit.

— O să ne descurcăm, ai încredere în noi.

— Îmi place cum vezi lumea și ce e în jur. Am încredere în voi doi, dar… ceea ce faci tu mă interesează în mod deosebit.

Tristan s-a întors spre mine, cu o mână ridicată în semn de liniștire.

— N-am nimic împotriva fratelui tău, Véra.

Am dat din cap ca să-l asigur că nu era nicio problemă. Mi-a zâmbit, pe urmă i s-a adresat din nou lui Yanis.

— Sincer, îmi plac cu adevărat ideile despre care mi-ai vorbit deja, fără măcar să vezi locurile. Nu știu de unde le scoți, dar… bravo!

Am aruncat o privire spre Yanis, care își ascundea cu greu mândria – nu în fiecare zi primea astfel de complimente.

— Ce școală ai urmat ca să ajungi să fii atât de priceput?

La naiba… De ce trebuia mereu să i se pună întrebarea asta nimicitoare?

— Păi… n-am studii de specialitate. Tot ce știu am învățat de pe șantiere, observând, cerând sfaturi… Nimic extraordinar, după cum vezi.

— Dimpotrivă! Te înșeli. Tu nu ești un tip care să stea la un birou, și asta e ceea ce caut.

— E bine! a exclamat Yanis râzând și trecându-și mâna prin păr. Gata, am înțeles! Eu, în schimb, o felicit pe soția mea… vezi și tu că face minuni. Farfuriile noastre sunt goale!

— Într-adevăr, Véra, știi să adaugi savoare pastelor alfabet! a continuat Tristan, foarte serios.

Erau două posibilități: ori chiar credea asta, ori își bătea joc de mine la greu.

— Hai să nu exagerăm totuși, i-am răspuns. Am izbucnit în râs toți trei.

— Cu toată sinceritatea, mi-a făcut plăcere să mănânc așa ceva. Îmi amintește de fetele mele când erau mici.

— Ai copii? l-am întrebat, pe jumătate surprinsă.

Felul în care se purtase cu copiii noștri arăta că pentru el copiii nu erau un soi de creaturi ciudate. Știa cum să-i cucerească.

— Două adolescente de treisprezece și de cincisprezece ani.

— O, cred că nu este întotdeauna ușor.

— Nu le văd decât din două în două săptămâni.

— Îmi pare rău, Tristan, nu voiam…

— E în regulă, Véra. Sunt mai mulți ani de când m-am despărțit de mama lor. Am avut bunul-simț să nu ne omoram unul pe celălalt. Deci, totul e bine. Sigur, îmi lipsesc, dar știu că le este mai bine cu mama lor zi de zi decât cu mine.

— Îmi scot pălăria în fața ta, l-a felicitat Yanis. Nu-mi imaginez nicio secundă să nu-mi văd copiii.

Discret, am pus o mână liniștitoare pe piciorul lui Yanis. Familia noastră reprezenta totul pentru el, ar fi fost în stare de orice ca să ne protejeze. Știam prea bine că, dacă-l invitase pe Tristan la masă, era ca să-i vadă pe copii înainte să adoarmă, chiar dacă n-ar fi schimbat decât două vorbe cu ei și le-ar fi dat un pupic.

— Din nefericire sau din fericire, ne obișnuim cu orice, i-a răspuns Tristan.

Ca desert, m-am abținut să propun niște Danette vechi de mai multe zile. O cafea și puțină ciocolată aveau să rezolve problema. Yanis desfăcuse o a doua sticlă de vin, iar paharele noastre erau din nou pline. Se ridicaseră de la masă. Acum soțul meu îi explica lui Tristan cum ne renovaserăm apartamentul. Nu era pentru prima oară când casa noastră părea un show-room. Dar îmi plăcea când Yanis se simțea în elementul lui. Tristan îl asculta cu atenție, mereu la fel de fascinat de entuziasmul lui, din câte îmi dădeam seama. Părea începutul unei colaborări foarte bune între ei, eram fericită pentru asta, simțeam că Yanis își dorea din inimă să-l impresioneze pe tipul acesta. Au venit să mi se alăture la măsuța joasă.

— Trebuie să fie plăcut să trăiești într-un asemenea loc, a remarcat Tristan.

— Nici nu-ți imaginezi cât de plăcut!

Cu o singură sorbitură, Yanis și-a golit ceașca. Apoi m-a privit cu un aer complice.

— Ce e?

— Avem încredere în Tristan?

— De parcă aș putea să-ți spun nu.

Musafirul nostru ne privea total derutat, evident întrebându-se ce dăduse peste el. Senzația s-a accentuat când Yanis s-a ridicat, a luat o prăjină ascunsă lângă fereastră și a ridicat-o până în tavan într-un colț al încăperii. Când a coborât scara

mobilă, Tristan și-a pierdut tactul pe care îl afișase de când venise la noi, ghemuindu-se în fotoliu. A făcut ochii mari, mi-a aruncat o privire uluită, apoi s-a ridicat și s-a apropiat de Yanis.

— Ce este acolo, sus?

— Paradisul!

Am izbucnit în râs.

— Camera noastră, am tradus.

— Incredibil!

— Vino să vezi.

— Nu, Yanis. Am forțat nota destul. E vorba despre intimitatea voastră.

— Nu te jena de mine, Tristan.

— Ești sigură, Véra?

— Sunt sigură. Și nu te preface că nu ești curios să vezi ce-i acolo.

Mi-a zâmbit și l-a urmat pe Yanis, care urca deja, sfătuindu-l să aibă grijă să nu se lovească. Îl încurajasem să urce și speram că nu lăsasem nimic în dezordine. Oare ce-avea să creadă despre noi?!

Am avut timp să-mi beau cafeaua în liniște, să strâng totul, să dau drumul la mașina de spălat vase și chiar să pregătesc lucrurile copiilor pentru a doua zi dimineață. Apartamentul fusese rareori atât de curat – cel puțin la suprafață – ca în seara asta. Până la urmă, era bine să aducă musafiri pe nepusă masă. Auzeam vocile lor înfundate și râsul lui Yanis. Tocmai verificasem dacă micuții noștri dormeau adânc când au coborât din pod. Tristan a refuzat paharul de vin pe care i l-a propus Yanis.

— O să vă las. Știu cum e cu trezitul dimineața. Mulțumesc pentru primire, Véra. Am petrecut o seară excelentă.

— Mă bucur. Dacă ați pus la punct detaliile unei posibile colaborări, sunt încântată.

A schițat un zâmbet – am sperat că era unul liniștitor pentru Yanis. L-am însoțit amândoi până la ușă.

— Verific cu Luc programul ca să vedem când poți veni să ne vizitezi, i-a spus Yanis în prag.

— Aștept telefonul tău.

S-a întors spre mine și mi-a întins mâna.

— La revedere, Véra, și mulțumesc încă o dată!

— Poate ne vedem curând.

— Sper.

Yanis și cu el și-au strâns mâna bărbătește, apoi Tristan a plecat. După ce a închis ușa, soțul meu s-a întors în living trecându-și mâinile prin păr de mai multe ori. Apoi și-a aruncat din picioare pantofii și șosetele. M-am apropiat de el. S-a răsucit, m-a prins de mijloc și m-a învârtit, iar eu m-am agățat de gâtul lui râzând.

— Pari fericit!

— Este *clientul* pe care îl așteptam, simt asta!

Era entuziasmat.

— Lasă-mă jos, amețesc.

M-a ascultat și imediat m-a strâns în brațe.

— Cel puțin îi place cum lucrezi, te-a lăudat întruna. Trebuia să se întâmple asta, eram sigură. Sunt atât de mândră de tine.

— Am o idee… o încercare riscantă… Nu trebuie să greșesc…

I-am luat fața în mâini și l-am privit drept în ochi.

— Am încredere în tine, ai să reușești.

— Ce părere ai despre Tristan?

— Nu eu o să lucrez cu el! Dar, dacă vrei părerea mea, pare serios și mai ales crede în tine. Știi că este tot ce vreau de la tipul ăsta.

Și-a sprijinit fruntea de a mea zâmbind. Aș fi dat orice să-și păstreze pentru totdeauna această expresie de încredere în el și în viitor.

— Urcă, vin și eu.

Tocmai îmi ștersesem machiajul când Yanis a intrat în baie. M-a luat de mijloc, și-a pus bărbia pe umărul meu și m-a privit drept în ochi în oglindă. Avea o cută de îngrijorare pe frunte.

— La ce te gândești?

— Sper că fratele tău va înțelege cât e de important acest proiect.

— De ce să nu înțeleagă?

— Doar îl cunoști… Cum îl scoți din zona de confort, se retrage în el.

— Ai să găsești tu argumentele potrivite.

— Da, cu siguranță.

Preț de o clipă m-am întrebat dacă nu se forța să zâmbească. Dar Yanis era incapabil să mintă sau să simuleze ceva. Știam că nu întotdeauna lucrurile mergeau bine între ei, speram cu toată

puterea că vor reuși să se înțeleagă în privința acestui proiect. M-am strecurat în pat și l-am privit cum își aruncă hainele prin cameră. După aceea a venit în pat, a stins veioza, m-a tras spre el și a scos un oftat de mulțumire. Câteva minute mai târziu sforăia. I-am strâns mai tare brațul în jurul taliei mele și am adormit și eu.

3
Yanis

Ce mult mă bucura s-o văd pe soția mea frumoasă în rochia ei verde-deschis mereu în jurul nostru la micul dejun! Drumul de dimineață până la școală cu copiii era sarcina mea. Pentru Véra, însemna un pic de timp pentru ea, stând liniștită acasă. Iar eu aveam astfel ocazia să vorbesc cu băieții și s-o țin pe Violette în brațe și s-o mângâi, fără ca Véra să mă certe că o răsfăț prea mult. Ea vorbea, care o acoperea mereu cu sărutări înainte ca fetița să plece la școală.

Am sărit de pe scaun.

— Haideți, să ne grăbim, copii! O să întârziem.

Joachim, seriosul/studiosul nostru era deja în hol, cu ghiozdanul în spate. Ernest alerga de colo-colo; l-am prins și l-am ciufulit.

— Oprește-te, Yanis! O să-l enervezi, m-a certat Véra în timp ce o pieptăna din nou pe Violette.

Cum reușise să-și desfacă o codiță în cinci minute în timp ce-și bea ciocolata? Fetițele, ca și femeile, rămâneau un mister. Și îmi plăcea asta.

Împreună cu Véra, am reușit să-i scoatem pe copii din casă. M-am întors spre ea; stătea rezemată de tocul ușii și mă privea cu un zâmbet larg pe buze.

— O zi bună! mi-a spus cu vocea ei blândă.

— Ieși la masă cu Charlotte?

— E marți!

— Evident… Pe diseară!

Am îmbrățișat-o un pic mai strâns decât în alte dimineți, aveam nevoie de curaj astăzi. Pe urma i-am șoptit la ureche al nostru „încă aud muzica noastră în gând”. Râdea în continuare în timp ce ușa liftului se închidea în urma noastră.

În ziua aceea n-am luat mașina, fiindcă simțeam nevoia să merg cu vechea mea motocicletă. Mi-o făcusem cadou dintr-unul din primele mele salarii. E mult spus cadou pentru o carcasă pe care o recondiționasem. Nu puteam să mă despart de ea, deși n-o prea mai folosisem după ce se născuse Joachim. În rarele dăți când adusesem vorba s-o vând, Véra mă făcuse să renunț – destul de ușor –, fiindcă știa că țineam la ea. N-o luam decât atunci când știam că am de bătut șantierele. Era o scuză

bună. Astăzi, era din cauză că eram nervos. Am știut că avusesem de o mie de ori dreptate când am împins ușa biroului. Habar n-aveam cum reușea Luc să se trezească, dar în săptămânile în care gemenii nu erau la el, ajungea întotdeauna la șapte dimineața ca să lucreze sau, mai degrabă, ca să-și bage nasul în hârțogăria lui care-i plăcea atât. Era domeniul lui, chestii administrative, legi, cadastru și tot restul… Mă depășea. N-a reacționat când am intrat. *Bună dimineața, mutră plouată!* Aș fi vrut să șterg praful de peste tot, dar era imposibil, nu aveam niciun cuvânt de spus. Mi-am făcut o cafea instant. Cumnatul meu era atât de zgârcit că refuzase să investească într-o mașină de făcut cafea espresso, degeaba îi explicasem că era o chestiune de imagine față de clienți, că e mai bine, nu era nimic de făcut. „Nu suntem plătiți să servim cafele.”

— Salut, Luc! i-am spus pe un ton vesel, așezându-mă la masa mea de lucru, fața în față cu a lui.

— Mda, a mormăit. Bună dimineața.

Ziua avea să fie lungă. Proasta lui dispoziție era din ce în ce mai greu de suportat, ca și faptul că era atât de mărginit. Nu-și asuma niciun risc, mulțumindu-se cu ce aveam, fără să încerce să mă ajute să ne extindem activitatea. Ultima oară când mă implicase într-un proiect important în care putusem să mă exprim liber fusese cu ani în urmă. Foarte puțin interesat de localurile comerciale, mă însărcinase pe mine să proiectez un bar. Gândea îngust, vedea îngust. Prezentasem sub nasul lui planul clădirii pe care o vizitaserăm în ajun. Nu scosese un cuvânt cât ținuse întâlnirea, ceea ce mă înfuriase și mă făcuse să-mi fie jenă față de Tristan care amânase o alta întrevedere ca să satisfacă exigențele lui Luc. Încă o dată, mă descurcasem, făcusem tot ce putusem ca să compensez tăcerea lui și lipsa lui de implicare. Speram totuși că viitorul nostru client înțelesese că nu mă prefăceam. Eram destul încrezător dacă mă gândeam la cina pe care o luaserăm la mine acasă. Ocazie ca încă o dată scumpul meu cumnat să se ia de mine când aflase: „Nu ne tragem de șireturi cu clienții, Yanis! De câte ori să-ți mai spun? Lipsa ta de profesionalism mă obosește foarte mult!”, îmi reproșase de parcă eram un țânc de patru ani care făcea numai prostii.

— Te las să lucrezi de unul singur la aceste proiecte, mi-a spus fără să-mi arunce o privire.

Am făcut ochii mari. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Nu vrei să lucrăm împreună la ele?

— Am lucruri mai importante în plan. Cred că ai să te descurci. Și-apoi, nu sunt decât niște propuneri. Dacă se concretizează, voi definitiva proiectele în locul tău. În fine, contez pe tine să nu pierzi prea mult timp cu asta.

Exact cum mă așteptasem. Din nou, îmi diminua autoritatea. Nu mai suportam amabilitatea lui rezervată – mi-am încleștat pumnii. Lucram împreună de mai bine de zece ani și cred că nu-l dezamăgisem niciodată. Aștepta de la mine creativitatea pe care el n-o avea și îndemânarea. Mă implicam cu totul, fără rețineri, dar în ultimul timp nu înceta să-mi aducă aminte că el era patronul, cel care îmi dădea salariul, cel cu diplomă, specialistul. Eu eram bun să fac inovații pe șantiere, să merg în urma lui și să mă asigur că planurile *domnului* erau respectate cu strictețe. Iar când conduceam un proiect nu era niciodată de la A la Z, Luc găsea mereu o cale să-l modifice, ascultând din ce în ce mai puțin părerea mea. Fusesem întotdeauna loial până acum, îmi interzisesem să caut ceva în altă parte.

— E vreo problemă, Yanis?

— Niciuna, i-am răspuns, strângând din dinți.

În loc să-i trag un pumn în gură – Doamne, cât aș fi vrut să o fac! – mi-am folosit energia ca să mă calmez. Proiectul lui Tristan era ocazia pe care o așteptam ca să-i dovedesc lui Luc că eram în stare, că știam ce trebuie făcut și că era obligatoriu să ne extindem.

Restul săptămânii am muncit ca un catâr. Zilele nu erau destul de lungi. Drept rezultat, seara lucram acasă la proiectul lui Tristan. Nu era ideal pentru Véra și pentru mine, dar așa evitam ca Luc să-și bage nasul în planurile mele chiar înainte să termin și să audă ce vorbesc la telefon. Nu aveam încredere, era în stare să mă strivească oricând. Véra mă susținea necondiționat. Și, chiar dacă nu eram adeptul lucrului de acasă, nu-mi ascundeam plăcerea de a o avea la doi metri de mine, ca și cum am fi fost un artist cu muza lui. Ea mă observa, cu o revistă în mână, tolănită pe canapea, iar din când în când se ridica și venea să mi se așeze pe genunchi și să se uite la ce făceam:

— E grozav. O să-l impresionezi pe tip!

— Sper din tot sufletul să fie așa.

— Luc ce zice? I-ai arătat? Cred că e șocat!

M-am uitat în altă parte. Erau luni de când o mințeam, spunându-i că relația dintre mine și fratele ei se îmbunătățea. Nu-mi plăcea deloc s-o neliniștesc, mai ales din cauza unor orgolii bărbătești. Mă stăpâneam, făceam pe supusul, mulțumit de tot, dar în sinea mea fierbeam.

— Habar n-am, am spus într-un târziu, stânjenit.

— Cum adică, habar n-ai?

— El n-are nimic de-a face cu contractul cu Tristan, nici cu părerea mea și cu atât mai puțin cu munca mea. Adică mă supraveghează, am spus fără să mă gândesc.

Mi-a luat fața în mâini și m-a silit s-o privesc.

— Glumești sau ce? De ce nu mi-ai spus?

— Nu e așa de grav, am oftat.

— Ba da, e grav!

A sărit de pe genunchii mei și a început să se agite de colo-colo, gesticulând. Un adevărat spectacol s-o vezi pe Véra enervându-se! Vorbea întruna, bombănea, înjura, se strâmba în toate felurile. Asta mi-a mai alungat furia, în vreme ce regretam deja că vorbisem prea mult. Ce tâmpit eram! Îi trezisem bănuieli. Véra era mai rea decât o leoaică atunci când venea vorba să-și apere copiii, iar eu făceam parte din lot! Ceea ce, într-o anumită măsură, nu-mi displăcea.

— Nu are dreptul să se poarte așa cu tine! Fratele meu se crede șeful șefilor! Tu nu ești nici sluga, nici subalternul lui. Nu, stai așa! O să am o discuție cu el!

— Ușurel! Calmează-te!

— Ba nu mă calmez!

M-am așezat în fața ei și i-am prins brațele. Și-a luat o mutră bosumflată.

— Nu se pune problema să te amesteci în asta. Nu e treaba ta, nu e problema ta! Nu am nevoie de tine ca să mă apăr. Sunt bărbat, unul adevărat, am încheiat, lovindu-mă cu pumnul în piept, sperând s-o fac să râdă.

— Dar…

— Niciun *dar.* Lasă-mă pe mine. Mâine beau o cafea cu Tristan, e nerăbdător să vadă ce pregătesc. Am să-i dau un os de ros cât așteaptă. Dacă mușcă momeala, va fi un argument în

plus pentru ca fratele tău să mă ia în serios și să aibă puțină considerație pentru mine.

S-a aruncat de gâtul meu și m-a strâns cu putere.

— Promite-mi că n-ai să-mi mai ascunzi nimic. Chiar ar fi trebuit să-mi spui.

— Da… promit. Dar nu-i nimic, îți jur!

— Yanis, nu glumesc! Am plecat întotdeauna de la principiul că, în ziua în care încetăm să ne mai facem mărturisiri, vor începe necazurile. Mai ales în privința chestiunilor de serviciu!

Mi-am parcat motocicleta în fața gării Saint-Lazare. Trebuia să mă văd cu Tristan între două întâlniri în colț, la Starbucks sub arcade – aș fi preferat, evident, un bistrou –, dar clientul este rege și avea foarte puțin timp la dispoziție. Mă aștepta în fața intrării. Tipul acesta, în pofida înfățișării austere, puțin rece la prima vedere, om de afaceri la costum, îmi plăcea. Era simpatic și ghiceam că avea umor, trebuia doar să găsesc o cale să-l fac să se destindă. Oamenii care treceau pe lângă el îl priveau. Pe bună dreptate, fiindcă emana putere din toți porii, dar într-un mod plăcut și natural. Am remarcat și câteva femei care-l priveau discret; unora dintre ele le-a aruncat o privire apreciativă. Apoi m-a zărit.

— Te salut, Yanis! a spus strângându-mi mâna. Îți mulțumesc că ai venit așa de repede.

— Te rog, e normal să fii nerăbdător. Să ne bem cafeaua!

A schițat un zâmbet și a luat-o înaintea mea în acel templu al cafelei proaste la prețuri mari. Pentru el a comandat o băutură cu nume de nerostit care se voia de origine italienească – ceea ce m-a făcut să râd mult, fără ca el să priceapă de ce. N-aveam de gând să-i spun că nu pusesem niciodată piciorul în locul ăla. Am descoperit cu bucurie că serveau espresso. În schimb, nu l-am lăsat să se așeze înăuntru. M-aș fi sufocat între cei patru pereți! M-a urmat și am găsit o masă liberă pe ceea ce se voia a fi un fel de terasă.

— Și, cum merg lucrurile? Ce poți să-mi spui deocamdată?

— Pun la punct totul cu Luc până mâine-seară, iar luni, când este ultimul termen, vei primi propunerea noastră de contract.

— Luc nu lucrează la proiect împreună cu tine? a întrebat, pe bună dreptate.

Ce să-i răspund?

— Pentru moment, mi-a încredințat mie să pun proiectul pe picioare, dar fii liniștit, va fi de acord cu el.

— Nu-mi fac griji. Părerea lui Luc nu prea contează, a ta mă interesează. Îmi convine de minune că te ocupi tu! Mă bucur că am dat peste cineva dispus să aibă încredere în mine, a zis, cu un zâmbet. Sunt nerăbdător, dă-mi câteva amănunte despre ce ai de gând să-mi propui. Mizez enorm pe clădirea asta.

— Mi-am dat seama.

M-am dezlănțuit. Cunoșteam de mulți ani doi asociați în căutarea unei clădiri care să poată servi de concept store. Acești tipi veneau din lumea localurilor de noapte și voiau să încerce altceva. Aveau nebunia celor puternici și nu se temeau de nimic, cam ca mine, dar ei aveau și bani, se zvonea că aveau un cont gras. Prin forța împrejurărilor ne întâlniserăm, spre marea disperare a lui Luc, care făcuse întotdeauna astfel încât să nu lucreze niciodată pentru ei. Din clipa în care Tristan îmi povestise ce achiziționase, mă gândisem la ei. Când intrasem acolo, știusem că am găsit locul potrivit. Îi pusesem la curent, le prezentasem potențialul clădirii și imediat începuseră să-și facă planuri, gândindu-se deja la o inaugurare în septembrie sau octombrie; erau deci gata să semneze contractul de închiriere cu Tristan și să înceapă lucrările. Îmi șoptiseră la ureche prețul exorbitant al renovării locului. Iată la ce lucram ca un nebun. Preț de o jumătate de oră, cât timp i-am expus situația, Tristan n-a scos un cuvânt. Dar nici nu i-am dat ocazia s-o facă. Mă cunoșteam: când mă porneam, entuziasmul meu devenea dominator în așa măsură, că nici eu însumi nu puteam să lupt împotriva lui. Pe drum, ca să mă liniștesc, mă pregătisem pentru ce voiam să-i spun și totuși, iată că-i dezvăluiam deja prea multe informații, atât mă încânta acest proiect, înfățișarea i-a devenit din ce în ce mai serioasă, ceea ce mi-a tăiat avântul.

— Asta e în linii mari…

S-a așezat un pic mai bine pe scaun, a privit în depărtare și n-a spus nimic. Atitudinea lui mă neliniștea atât de tare, că aș fi vrut să-mi aprind o țigară. Trecuse foarte mult timp de când nu mai fumasem. De cinci ani, nici Véra, nici eu nu ne mai atinseserăm de țigări. Plecase de la o nebunie a noastră și câștigaserăm pariul, dar nu fusese ușor…

— Yanis, a spus într-un târziu Tristan și și-a ațintit ochii într-ai mei. Poți să consideri că ai obținut contractul în fața tuturor celorlalți.

Oare visam?

— Stai, stai, nu te grăbi. Mai avem câteva formalități de pus la punct.

— Pari să fi avansat deja mult în negocierile cu partenerii tăi. Iată-mă cu un proiect foarte ambițios și niște chiriași care acceptă să ia asupra lor costul lucrărilor. Nu văd ce m-ar putea face să revin asupra deciziei. M-ai cucerit.

A aruncat o privire la ceas.

— Trebuie s-o șterg, Yanis. Vorbim luni la telefon pentru detalii. Abia aștept să încep sa lucrez cu tine. Și cu Luc, bineînțeles. Programează rapid o întâlnire ca să pregătim contractul de închiriere.

S-a ridicat, iar eu am făcut la fel, dar eram complet năucit.

— Mulțumesc pentru încredere.

— Salut-o pe soția ta din partea mea.

— Așa voi face.

Deja jubilam la ideea că îi voi da o asemenea veste.

— Când vom demara lucrurile, a continuat el, vă invit la mine la cină, măcar atât să fac pentru voi.

— Cu mare plăcere. Să ai un sfârșit de săptămână minunat!

S-a răsucit pe călcâie și a plecat cu pas vioi. Mi-am înăbușit un strigăt triumfător. În loc de asta, am alergat până la motocicletă. Agenția de voiaj era foarte aproape, n-aveam să ratez plăcerea de a o anunța prima pe Véra.

Zece minute mai târziu, am împins ușa. Nici măcar n-am salutat-o pe colega Vérei, cu atât mai puțin pe clienți. M-am dus direct la biroul ei.

— Yanis! Ce faci aici?

Fără să-i răspund, am luat-o de mâini și am tras-o în picioare. Apoi, prinzând-o de mijloc, am ridicat-o și am învârtit-o. Ea a izbucnit în râs.

— Ce e? Explică-mi!

— Am obținut contractul!

Am lăsat-o jos.

— Chiar e adevărat? a insistat ea, cu ochii umezi.

— Cine e cel mai tare?

S-a aruncat pe mine, aproape sufocându-mă, atât de tare mă strângea, dar nu-mi păsa. M-a acoperit cu nenumărate sărutări, pe obraz, pe gât, repetând „te iubesc, te iubesc”. Apoi am auzit pe cineva dregându-și glasul. Am râs, cu obrazul în părul ei.

— V-o înapoiez, le-am spus clienților.

Nebun de bucurie, am privit-o drăgăstos.

— Diseară, șampanie!

A doua zi, seara, eram la fel de entuziasmat. Era aproape șapte, iar Véra trebuia să apară. Îmi trimisese un mesaj peste zi, rugându-mă să nu mă duc acasă, că va trece pe la birou. Aveam o oarecare idee despre ce punea la cale: o seară în doi, fără copii, în garsonieră.

Garsoniera fusese casa mea de la nouăsprezece ani până când, împreună cu Véra, cumpărasem apartamentul. Ca și în cazul motocicletei, nu putusem niciodată să mă hotărăsc să mă despart de ea și cu atât mai puțin s-o închiriez unui străin. Acei câțiva metri pătrați din curtea clădirii unde crescusem erau atelierul de meșterit al tatălui meu când eram copil și adolescent. Părinții mei, neavând posibilitatea să-și cumpere un apartament, se mulțumiseră cu dependințele clădirii, tata fiind convins că merita osteneala. A trebuit să devin major ca să înțeleg că își investiseră toate economiile în asta pentru mine. Mă avuseseră târziu și eram singurul lor copil. Părinții mei fuseseră minunați, înțelegători și mă încurajaseră foarte mult. Dacă astăzi ajunsesem aici era datorită lor. Mă plictiseam de moarte la școală, iar la liceu și mai mult, mă duceam pentru că trebuia să mă duc. Într-o zi mă chemaseră în bucătărie, stăteau la masă, mama îmi zâmbea cu duioșie ca întotdeauna, iar tata a vorbit, spunându-mi să încetez să-mi mai pierd timpul și să fac ceea ce voiam cu adevărat; mi-a spus că mă va ajuta cu orice preț, doar fericirea și împlinirea mea contau pentru ei. Îl întrebasem dacă putea să mă recomande ca să lucrez pe un șantier, nu prea conta care, voiam să învăț să mă folosesc de mâinile mele, chiar dacă pe vremea aceea știam deja destul de bine ce să fac cu ele. Când nu stăteam închis în atelierul tatălui meu, îmi petreceam timpul renovând locuința familiei și construind mobilă. În anii următori m-am perindat de pe un șantier pe altul fără să mă opresc, găseam mereu un băiat simpatic să mă învețe o nouă meserie, am reușit chiar ca un

arhitect – care remarcase că aveam deja o perspectivă destul de practică asupra a ceea ce se găsea în jur – să mă învețe în linii mari cum să desenez un plan și cum să înțeleg mai bine spațiul. Trei ani mai târziu, tata mi-a dat cheile de la atelierul său ca să locuiesc acolo și să devin independent. L-am recondiționat, unind camerele într-un mic apartament, ocupându-mă singur de toate, electricitate, instalații, pardoseală, mobilă și îl botezasem „garsoniera”. Véra era singura femeie care petrecuse vreo noapte acolo. O adusesem pentru prima noastră noapte. Când hotărâserăm să locuim împreună, venise cu valizele. Nu plecaserăm din ea decât când se născuse Ernest. Astăzi garsoniera servea drept loc pentru depozitat mobila. Și din când în când, cum presupuneam că se va petrece în seara aceea, Véra se ducea acolo, făcea puțină ordine și petreceam noaptea doar noi doi. Era sanctuarul nostru și un loc de joacă pentru copii când îi duceam acolo.

Deodată, eram nerăbdător s-o văd venind. Nu-mi mai rămânea decât să obțin acordul lui Luc ca să-i trimit cu patruzeci și opt de ore în avans contractele lui Tristan. În dimineața aceea, ca un bun asistent, îi dădusem dosarul complet pentru o a doua lectură. Sigur de reușita mea, eram gata să trimit e-mailul.

— Yanis, ai două minute? m-a întrebat el de partea cealaltă a mesei.

Am ridicat nasul din calculator.

Figura lui posomorâtă m-a făcut să mă crispez.

— Uite, m-am uitat pe dosarul pe care l-ai alcătuit… nu e rău.

M-am ridicat de pe scaun. Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să-mi încleștez pumnii.

— Nu e rău? Clientul este de acord să semneze, fără să fi studiat raportul final, iar tu îmi spui că nu e rău!

— Poate că el e gata să semneze, dar eu nu.

— Se poate să fii mai clar?

S-a ridicat în picioare, a dat ocol mesei și a venit în fața mea. Am preferat să mă dau înapoi. El s-a încruntat.

— Stai puțin, Yanis. De unde știi că e gata să semneze?

— M-am văzut ieri cu el. Am băut o cafea împreună.

A clătinat din cap.

— Asta nu înseamnă nimic…

— Ce vrei să zici?! m-am enervat. Răspunde la întrebarea mea. De ce spui că nu semnezi?

— Nu putem să ne asumăm proiectul pe care l-ai făcut pentru tipul ăsta, e prea greu pentru noi. Da, ai muncit destul de serios, aș zice că măcar o dată… Dar oricum, șantierul lui n-a prezentat încredere pentru mine niciodată. Nu pot să lucrez pentru el și cu atât mai puțin cu cei doi escroci pe care aveai de gând să-i implici.

Apoi s-a dus înapoi, s-a așezat liniștit la birou și s-a aplecat asupra schițelor.

— Îți bați joc de mine, Luc? Spune-mi, e o glumă?

— Câtuși de puțin, mi-a răspuns fără să catadicsească să se uite la mine.

Era prea mult.

4
Véra

— Nu ești decât un dobitoc! l-am auzit pe Yanis urlând când împingeam ușa biroului.

M-am grăbit să intru. Luc s-a ridicat de pe scaun, furibund. Soțul meu se îndrepta spre el cu pumnii strânși.

— Ce se întâmplă aici? am strigat.

Fără să aștept un răspuns, m-am îndreptat spre Yanis, care era gata să-l lovească pe fratele meu. Yanis putea să fie violent. I-am pus mâna pe piept ca să-l opresc. S-a uitat la ea înainte să se uite la mine. Durerea, furia, dezamăgirea care se oglindeau pe fața lui m-au îngrozit. M-a durut pentru el. Nu-l văzusem niciodată așa. Lucrul de care mă temeam de atâta timp, fără să vreau să recunosc, era pe cale să se întâmple.

— Yanis, vorbește cu mine.

— Fratele tău e un cretin!

Vocea lui de obicei blândă, în pofida timbrului grav, nu fusese niciodată atât de dură, atât de tăioasă.

— Repede cu insultele și cu vorbele mari, a răspuns Luc. Maturizează-te puțin! Fii măcar o dată profesionist! Și recunoaște un lucru, poate că sunt un cretin, dar eu am puțină minte, spre deosebire de tine.

— Cum poți să spui așa ceva? m-am răstit, continuând să-l țin pe Yanis, cu din ce în ce mai multă greutate.

— Véra, nu te amesteca. Este o problemă de serviciu între mine și soțul tău, mi-a răspuns el pe un ton aspru.

Am simțit mușchii lui Yanis încordându-se.

— Lasă-mă să pun lucrurile la punct, mi-a șoptit.

Cum putuseră să ajungă aici, fără să găsească o cale de mijloc? Luc și Yanis erau ca frații, foarte diferiți, e adevărat și câteodată aveau neînțelegeri, dar nu într-atât încât să se încaiere. În urmă cu câteva zile, Yanis făcuse o aluzie la un conflict mai vechi dintre ei, dar nu dezvoltase subiectul. De ce nu-mi vorbise mai mult despre asta? De când dura situația aceasta?

— Ne îndreptăm spre eșec cu proiectul ăsta, a continuat Luc, fără să se mai sinchisească de mine. Dar tu, în goana ta după succes, nu vezi nimic, nu-ți dai seama de nimic! Ești iresponsabil, Yanis. Ai fost și vei fi întotdeauna.

— Și tu ce ești? Un funcționar! Mic și zgârcit. Ești incapabil să accepți provocări sau să dai dovadă de imaginație!

— Am o afacere pe care s-o fac să meargă și salarii de plătit, printre care al tău!

— Mai ești și meschin. De ce crezi că am muncit ca un apucat la proiectul lui Tristan? N-am sa te mint, voiam să-ți arăt că sunt în stare. Dar ce conta mai mult era firma noastră, pentru că asta ne-ar da credibilitate, importanță în fața concurenței! Încearcă să vezi puțin mai departe de vârful nasului! Ca de obicei, probabil că te-ai mulțumit doar să arunci o privire în grabă peste ceea ce am făcut.

— Te înșeli! Ți-am spus, nu e rău, dar irealizabil. Mergi prea departe!

— Ți-e frică! Ai un pic de curaj, la naiba!

— Curajul nu are nicio legătură cu asta și oricum n-am fost niciodată interesat de ceea ce ne cerea tipul ăsta.

— Atunci de ce m-ai lăsat să muncesc ca un nebun?

— Nu ți-am cerut nimic. Dar tu te-ai ambalat, ca întotdeauna, și n-ai catadicsit să mă asculți sau să vorbești cu mine înainte să te arunci cu capul înainte în această afacere.

Yanis a făcut un pas în spate ca să scape de strânsoarea mea. Am rămas încremenită, cu mâna la gură; soțul și fratele meu se omorau unul pe altul sub ochii mei, fără ca eu să pot să fac ceva; nu era treaba mea, îmi spuseseră clar și unul, și celălalt. Eram într-un coșmar. Strângând din maxilar, Yanis a făcut turul încăperii, având grijă să rămână departe de fratele meu. Și-a luat haina, cheile și telefonul de pe birou. Apoi, cu chipul încruntat în continuare, a venit lângă mine și m-a apucat de braț.

— Să ieșim de-aici, mă sufoc.

— Dar…

— Nu spune nimic, te rog!

M-a tras afară, iar eu am aruncat o privire peste umăr: Luc se întorcea la biroul său, cu o mină gravă. Yanis a deschis ușa, dar, chiar înainte să iasă, s-a oprit și i-a spus fratelui meu:

— Dacă ai vreun dram de respect pentru munca mea și colaborarea noastră din toți acești ani, mai acordă-ți încă două zile de gândire.

Fratele meu, a cărui privire căutam cu disperare s-o întâlnesc, a scuturat din cap, dezamăgit.

— N-ai înțeles nimic, a bombănit, după care ne-a întors spatele.

Ținându-mă încă de braț, Yanis a mers spre mașină. Mi-a deschis portiera și m-a împins să urc. Nu-l slăbeam din ochi: în timp ce înconjura vechiul nostru Volvo ca să se așeze pe scaunul șoferului, a dat peste un tomberon, pe care l-a lovit cu piciorul. După aceea s-a urcat la volan. A pornit fără să-și descleștеze dinții. Devenea insuportabil.

— Spune ceva. Te rog, vorbește cu mine…

— Nu pot.

A luat-o pe drumul spre garsonieră. Ghicise, evident, că totul era pregătit pentru seara noastră. Într-un fel, pica bine. Bucuriile noastre le sărbătoream acolo, durerile tot acolo ni le alinam. Și era mai bine să fie copiii protejați de aceste griji, măcar pentru o seară și o noapte.

În mai puțin de douăzeci de minute, parcam în apropierea clădirii. Imediat ce Yanis mi s-a alăturat pe trotuar, mi-a luat mâna într-a lui și mi-a strâns-o. Fără să-mi dea drumul, a deschis ușa principală, apoi pe cea a garsonierei. Mai devreme, înainte să mă duc după el, trecusem ca să pregătesc totul, să mă schimb. Lăsasem chiar câteva lumini aprinse, ca să fie o atmosferă primitoare la sosirea noastră. Cupele de șampanie ne așteptau pe măsuța joasă pe care o reinstalasem în mijlocul camerei, canapeaua era curățată, iar vechiul nostru serviciu de masă ne aștepta. Patul nostru, cu salteaua direct pe jos, era pregătit pentru noaptea de dragoste din cuibul nostru. Seara aceea trebuia să fie o sărbătoare și nu eram în stare să schimbăm două vorbe, Yanis – gata să lovească orice îi ieșea în cale, eu – dezarmată în fața frustrării pe care i-o provocase fratele meu. Mi-a dat drumul, și-a scos geaca, pantofii și le-a aruncat într-un colț. S-a învârtit de colo-colo, după care s-a dus să deschidă ușa frigiderului de unde a luat sticla de șampanie. A scos dopul și a umplut cupele.

— Fratele tău îmi face zile fripte la serviciu, dar n-o să ne strice seara.

M-am apropiat de el. Fără să mă aștepte, și-a ciocnit cupa de a mea, aflată pe masă, și a băut șampania dintr-o înghițitură. Și-a umplut încă o dată cupa, pe care a băut-o la fel. La sfârșit,

s-a scuturat închizând strâns ochii. L-am mângâiat pe obraz, iar el m-a luat în brațe, lăsându-și capul pe gâtul meu.

— Iartă-mă, nu voiam să asiști la asta.

— Nu te scuza, mă bucur că am fost acolo.

— Ca sa mă împiedici să-l omor pe Luc?

— Nu, cred că aș fi participat la masacru.

Și-a reținut râsul, ceea ce mi-a făcut foarte bine. După aceea s-a îndreptat de spate și mi-a luat fața în mâini. Privirea lui tristă m-a studiat amănunțit.

— Ce m-aș face fără tine? Dacă nu v-aș avea pe tine și pe copii, n-aș fi nimic.

— Nu vorbi prostii.

— Vreau atât de mult să fiți mândri de mine toți patru.

— Suntem… Cum poți să-ți închipui altceva?

S-a îndepărtat și s-a învârtit prin cameră ca un leu în cușca.

— Nu vă dau totuși prea multe motive să fiți astfel. Anul viitor voi împlini patruzeci de ani și poți să-mi spui ce am făcut cu viața mea până acum?

— Pe noi, am șoptit, mai rănită decât lăsam să pară.

— Evident! mi-a răspuns agasat. Dar nu despre asta e vorba.

— Știu.

— Îți dai seama că la vârsta mea sunt încă angajatul fratelui tău, care câteodată mă consideră mai puțin decât un stagiar. N-am nicio recunoaștere profesională din partea lui, nu mă lasă să conduc nimic. Cu Tristan, credeam că va merge bine, dar nu, încă o dată îmi taie aripile, îmi pune sub semnul întrebării competențele profesionale. Mă sufoc!

A lovit cu putere în perete; am tresărit. De cât timp trăia cu această frustrare? Niciodată nu mi-aș fi imaginat că ar putea să se ajungă aproape într-un punct fără întoarcere. Își ascundea nemulțumirea sub permanenta bucurie de a trăi. Credeam – destul de prostește, recunosc – că el și Luc se completau reciproc. Yanis aducea un dram de nebunie rigidității fratelui meu și invers, soțul meu devenea mai senin pentru că fratele meu era atât de organizat. Dar era exact pe dos… Gravitatea situației mi se dezvăluise brusc. Eram foarte supărată pe mine însămi pentru că nu văzusem nimic. De fapt, făcusem ca struțul. Acum îmi mușcam pumnii.

— Erați nervoși și obosiți astă-seară, i-am zis cu blândețe. Luni dimineață poate că o să fie mai bine, o să reușiți să vorbiți… Nu crezi?

— Sper, a îngăimat, trecându-și mâna peste față. Dacă nu se potolește… nu voi mai putea să rezist prea mult. Faptul că Luc este fratele tău nu schimbă nimic. Înțelegi, nu-i așa?

M-am apropiat de el și l-am tras spre mine.

— Sunt alături de tine, am fost întotdeauna și voi fi. Luc știe că, dacă te pierde, mă pierde și pe mine și pierde și copiii. Știi foarte bine că am încredere în tine, vei lua decizia cea bună.

M-a sărutat pe păr.

— Să trecem la altceva. Nu mai vreau să mă gândesc la asta.

A luat sticla de șampanie și cupele. Eu încă nu mă atinsesem de a mea. El a băut-o pe a treia înainte să ne așezăm pe jos, lângă măsuță. După ce a vorbit puțin despre copii, despre ziua lor și despre programul din weekend, Yanis a revenit fără măcar să-și dea seama la dosarul pentru clientul lui, Tristan. Terminând prima sticlă de șampanie, înainte s-o înceapă pe a doua, revenea la cearta cu Luc, la entuziasmul lui față de o colaborare cu Tristan. Toată seara n-am intervenit: el întreba, el răspundea, l-am lăsat să se descarce. Aștepta din partea mea doar să rămân în brațele lui. Nu-l mai văzusem niciodată într-o stare atât de rea. În el se petrecea o schimbare; în orice caz, își exprima foarte clar dorința că vrea mai mult. Degeaba nutrisem speranța că situația se va aranja între ei, acum aveam serioase îndoieli. Yanis și Luc erau la fel de încăpățânați. Și când fratele meu lua o hotărâre, rareori revenea asupra ei. De altfel, ultimele lui cuvinte din momentul despărțirii noastre nu arătau o ameliorare. Neliniștea, însoțită de o furie surdă împotriva lui Luc, creștea în mine și nu puteam să fac nimic.

A doua zi ne-a trezit telefonul lui Yanis care suna în celălalt capăt al garsonierei; am avut un presentiment rău.

— Crezi că e vorba de copii? a bombănit el.

— Charlotte ar fi încercat să mă sune pe mine mai întâi.

Fără chef, a ieșit de sub plapumă și și-a luat mobilul de pe măsuța joasă.

— E Tristan, mi-a spus cu o voce ca de dincolo de mormânt.

S-a ridicat și și-a masat gâtul înainte să răspundă.

— Salut, Tristan! l-a salutat el cu o voce care se voia veselă. Cum de mă suni așa de dimineață, într-o sâmbătă?

M-am așezat pe pat în timp ce el începea deja să se agite de colo-colo prin garsonieră.

— Poftim? s-a răstit brusc, strângându-și pumnul liber. Când ți-a trimis e-mailul?

Fără să-l pierd pe Yanis din ochi, m-am ridicat, înfășurându-mă în cearșaf. Stătea cu spatele la mine. M-am lipit de el, cu capul rezemat între omoplații lui. Am înțeles că ticălosul de frate-meu îl trădase de două ori, nu catadicsise să-și ia patruzeci și opt de ore de gândire și făcuse pe șeful. Tristan primise un e-mail peste noapte, în care era avertizat că Luc nu va continua proiectul său. Tristan cerea niște răspunsuri, neînțelegând această întorsătură de situație. Yanis se stăpânea, se voia liniștitor. S-a scuzat, i-a promis să se gândească la niște contacte care ar putea să preia afacerea. Tristan a insistat ca Yanis să rămână în afacere, nu credea decât în proiectul lui. Mă gândeam cât de dureros trebuia să fie pentru soțul meu să găsească argumente plauzibile pentru sfârșitul brutal și prematur al acestei colaborări. Dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam, Yanis îl întâlnise pe acest tip, îl respecta și părerea lui era foarte valoroasă pentru el, deși nu se cunoșteau decât de câteva săptămâni, iar respectul părea reciproc.

— Încă o dată, îmi pare rău, i-a repetat. Da… Ținem legătura. Pe curând!

Și-a aruncat mobilul. Apoi a oftat mângâindu-mă pe brațul încă agățat de el.

— Chiar a procedat foarte urât, a murmurat. M-a înjunghiat pe la spate.

Mesajul era clar.

— Nu vei mai putea să lucrezi cu el.

— Nu, și cu atât mai puțin *pentru* el. Ia mașina și du-te după copii, mi-a spus desprinzându-se de mine. Ne întâlnim mai târziu acasă.

S-a dus în chicinetă și a pus apă la fiert pentru cafea.

— De ce? Tu ce-o să faci?

— O să trec pe la birou.

— Nu sunt sigură că este o idee bună.

A schițat un zâmbet slab, în pofida tristeții evidente.

— Nu-ți face griji. N-o să-l iau la bătaie, nici măcar n-o să fie acolo, se duce după gemeni în dimineața asta. Am doar două-

trei amănunte de aranjat. Vino-ncoace, mi-a spus deschizându-și brațele.

M-am ghemuit la pieptul lui.

— Mai întâi bem o cafea.

O oră mai târziu pătrundeam în clădirea-buncăr în care locuia Charlotte. După ce trecusem de patru uși și formasem trei coduri diferite, am ajuns în sfârșit în fața ușii ei. Mi-a deschis după câteva minute și m-a întâmpinat într-un halat din satin negru, încălțată în papuci cu toc îmblăniți. Nemulțumirea ei mi-a smuls un zâmbet. Ea în schimb s-a strâmbat.

— O, ce cearcăne! După figura ta, cred că ați făcut nebunii toată noaptea. Puteam să vă mai țin puștii vreo câteva ore. De ce n-ai rămas mai mult timp în pat?

Am ridicat ochii la cer.

— Te înșeli… Fă-mi o cafea.

A renunțat la aerul provocator.

— E totul în regulă?

— Nu tocmai. Fără întrebări de față cu copiii, te rog.

S-a dat la o parte ca să mă lase să intru în muzeul ei. Charlotte locuia într-un apartament ultramodern, plin cu opere de artă, după părerea mea unele mai oribile și mai de proastă calitate decât altele. Îi plăceau sclipiciul și opulența, cu cât era mai auriu și mai țipător, cu atât era mai înnebunită. Mi-am găsit copiii ghemuiți pe canapea, absorbiți de teleshopping. Charlotte se jucase iarăși de-a păpușile cu Violette, ale cărei unghii erau date cu ojă; o transformase în clona ei, cu singura diferență că negrul halatului propriu devenise roz-bonbon la fiica mea. După ce i-am mângâiat, i-am lăsat pe copii să zacă în fața televizorului și m-am dus după Charlotte pe balconul de la bucătărie. O cafea mă aștepta pe masă. M-am prăbușit pe un scaun.

— Ce se întâmplă, gazela mea? Tu cu Yanis nu vă certați aproape niciodată. O să treacă, la voi trece întotdeauna.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Fratele meu e un tâmpit, nu credeam că poate să fie atât de răuvoitor și de gelos.

— Luc? Este incapabil să facă rău unei muște.

— Gravă eroare. Mai gândește-te.

I-am povestit totul în cele mai mici detalii. Când m-am oprit din vorbit, a oftat și s-a ghemuit în fotoliu.

— Nu pot să cred ce-mi spui. Nu vorbim despre aceeași persoană. Cred că a avut vreo problema, trebuie să se fi certat iarăși cu vrăjitoarea. Nu poate să fie altceva.

— Nu, nici vorbă! Și de fapt, de mai multe luni situația este încordată între Yanis și el. Este insuportabil. Îți jur, nu știu ce mă reține să mă duc să-i zic vreo două sau să-i dau foc biroului lui de rahat.

Ea a făcut ochii mari, îngrozită de intențiile mele.

— Stai puțin, tu îți dai seama ce spui? Îi dorești răul propriului frate?

— Da, pentru că l-a trădat pe Yanis, l-a făcut să pice de prost în fața lui Tristan.

— Ăsta nu-i un motiv. E complet aiurea povestea asta… Dar de fapt cine este acest Tristan?

— Clientul lui!

— Sunt sigură că lucrurile o să se aranjeze. Yanis trebuie să se calmeze, e prea coleric.

— Nu conta prea mult pe asta, i-am răspuns cu o voce înțepată.

M-am ridicat brusc. Nu-mi plăcea deloc reacția lui Charlotte. Ce-o apucase? N-o recunoșteam. Eram convinsă că va fi de partea noastră. Ea, care, după câte știam, nu-l suporta pe Luc, aproape că-i lua apărarea și-l considera pe Yanis responsabil de situație. Îmi luasem porția de certuri pentru o vreme și mai ales nu voiam să mă cert cu cea mai bună prietenă a mea.

— Nu te înfuria, Véra!

Mă cunoștea foarte bine, așa că n-am fost mirată de remarca ei.

— Nu mă înfurii, trebuie să plec. Yanis ne așteaptă acasă.

În mai puțin de douăzeci de minute, copiii erau îmbrăcați și îi spuneau la revedere lui Charlotte.

— Mâncăm împreună marți? m-a întrebat cu precauție.

— Bineînțeles.

— Sunt sigură că vei avea vești bune.

— Sau nu.

În pofida neliniștii și a senzației că aveam o greutate pe umeri – de care nu voi scăpa prea repede –, m-am adunat și am pus muzică în Volvo, făcând boxele să duduie. Îi voi face pe copii să râdă și cu această ocazie mă voi descărca. Nu

recursesem niciodată la cântece pentru copii și la numărători, plecam de la principiul că trebuia să le fac educație muzicală de la cea mai fragedă vârstă și vocea stridentă a lui Tchoupi chiar nu era pe gustul meu. Asta îi șoca pe unii. Mai ales când spuneam veselă că, atunci când era mic, îl adormeam pe Joachim în mașină cu melodia *Supermassive Black Hole* a celor de la Muse. De la primele note, înceta să mai urle și, înainte să închei primul refren, dormea ca un îngeraș. Era magic. Câte râsete nebunești nu împărtășisem cu Yanis? Astăzi, asta nu-l mai liniștea, cu atât mai puțin pe fratele și pe sora lui, dar ni-l scotea din carapacea lui pe Jojo al nostru. Cei trei copii ai mei cântau în cor, iar eu scuturam din cap ca o adolescentă la primul ei concert rock.

Muzica a avut efectul scontat; copiii erau foarte bine-dispuși, iar eu ceva mai puțin tensionată când am împins ușa apartamentului nostru.

— Hei! Vă așteptam! a strigat Yanis îndreptându-se spre copii, care s-au năpustit pe el.

Cu Ernest și Violette în brațe, Yanis a venit să mă sărute, complet destins în aparență.

— Mi-ai lipsit, mi-a șoptit la ureche.

— E în regulă?

— Da…

A lăsat jos copiii și a pornit spre living. L-am urmat și am avut o surpriză de proporții văzând în mijlocul camerei zeci de suluri cu planuri și un teanc enorm de dosare.

— Ce înseamnă…

— Vreți să mergem la mare? s-a eschivat el adresându-se copiilor. E vreme frumoasă și am poftă să mănânc scoici prăjite. Voi nu?

S-a auzit un cor de da-uri. În afară de mine, care am rămas într-o tăcere deplină. Yanis și-a pironit ochii într-ai mei și mi-a zâmbit, sigur pe el.

— O să ne descurcăm. Să ne distrăm astăzi. Fără pesimism exagerat. OK?

Se prefăcea? Habar n-aveam, dar privirea lui albastră mă implora să intru în jocul său, să cred în el și să ne lăsăm purtați de acea zi, de copii și de dorințele noastre.

— De acord. Ne lași timp să ne schimbăm?

— Atât cât vrei.

Joachim și-a pus un costum de marinar, Ernest s-a deghizat în pirat, Violette, în prințesă, iar eu am îmbrăcat o rochie albă cu floarea-soarelui; un pic de lumină și de veselie ca să intru în atmosferă.

Ca să-mi desăvârșească ținuta, Yanis a oprit în fața unei florării, a ieșit pentru câteva minute din mașină și s-a întors cu o frumoasă margaretă pe care mi-a dat-o. I-am rupt tija și mi-am prins-o în păr. Adoram să fac asta, el știa și adora la rândul lui s-o fac.

Ziua petrecută pe coasta normandă a fost o încântare. Toată lumea s-a răsfățat cu scoici prăjite, iar eu și Yanis am băut o sticlă de vin alb, fără pic de vinovăție. După-amiaza pe plajă ne-a permis să ne dezmeticim, cei trei bărbați ai mei au inventat fotbalul pe role, în timp ce Violette dormea în brațele mele, ocazie pentru o mică ședință de bronzat. După aceea Yanis a vrut să se ducă în apă, îi plăcea mult să înoate. Eu eram friguroasă, nu suportam să mă scald în mare la mai puțin de 23 de grade, așa că să intru în apă la sfârșitul lui mai era complet exclus. Violette m-a apărat de asalturile tatălui ei care voia cu orice preț să vin cu el. Băieții l-au urmat. Să-i văd pe toți trei în slip m-a făcut să râd, iar fiica mea i-a aplaudat. Când, cincisprezece minute mai târziu, au ieșit din apă, Yanis, mândru de el, a făcut pe gentlemanul; cu bustul gol șiroind de apă s-a dus să ia clătite cu zahăr pentru toată familia. Ne simțeam atât de bine, că dintr-o privire ne-am înțeles. Lucrurile de plajă au fost strânse. Îngerul nostru păzitor ne veghea, pentru că a fost nevoie de mai puțin de-o oră ca să găsim cazare. Ne-am bucurat chiar de luxul de a avea două camere comunicând între ele, fiecare dotată cu baie proprie. După ce a ieșit triumfător din pensiune, Yanis a deschis portbagajul și a scos două genți de voiaj, una pentru copii, cu pijamale, chiloți de schimb și jucării de pluș și una pentru noi, fără pijama pentru mine, dar cu lenjerie fină și o rochie albastru-verzui, asortată cu sandalele mele din piele de căprioară. Își pregătise lovitura.

— Mulțumesc, i-am șoptit emoționată.

— Voiam să recuperăm seara ratată de ieri… Meritățm, nu?

Yanis era impulsiv, știa să alunge grijile cu ușurință și își lua familia cu el. Minunată era hotărârea lui de a nu se lăsa

niciodată învins. În dimineața aceea, la trezire, ar fi putut să dărâme totul în cale de furie. Dar improvizase un weekend la malul mării pentru toți cinci. Nimeni nu și-ar fi putut închipui că are griji, în afară de mine. Și în plus reușea chiar sa mă facă să uit de ale mele.

— O să mă ocup de copii, mi-a spus după ce ne-am instalat în camere. Nu te grăbi.

Mi-a atins ușor buzele cu ale lui. Apoi a luat lucrurile din geantă și s-a dus în camera copiilor. Cufundată într-o cadă plină de spumă, îi auzeam în spatele ușii cum râdeau, cântau, se stropeau: și ei făceau baie. O dată în plus am avut certitudinea că familia noastră era mai puternică decât orice, că vom câștiga toate bătăliile.

Pentru cină, am ales o pizzerie aproape goală. Copiii erau epuizați, înfometați, dar nu nervoși. Pizza și înghețata au fost devorate, savurate. Patronul localului le-a oferit acadele celor mici și un digestiv celor mari. Ziua și seara aceea au fost ca o adevărată vacanță. Aveam impresia că plecaserăm din apartament de mai multe zile. Simțeam că asta încărcase cu energie fiecare membru al familiei și că-i ferise pe copiii noștri de ruptura cu unchiul lor, care urma.

— Nu te gândi la asta, mi-a șoptit Yanis.

M-am întors către el. Mă cunoștea pe de rost, dintr-o simplă privire îmi ghicea gândurile. M-a mângâiat pe vârful nasului.

— O fi de la insolație?

— Se poate.

— Să mergem să-i culcăm.

Ernest m-a apucat de mână după ce stinsesem toate luminile din camera lor. Joachim citea la lumina unei veioze, iar Violette dormea deja, cu degetul aproape să-i scape din gură. Ernest mă fixa cu greutate, cu ochii pe jumătate închiși.

— A fost bine, mami, astăzi.

— Da, dragule, o zi minunată.

— O s-o repetăm?

— Sigur că da. Somn ușor, te iubesc.

— Și eu, mami.

M-am ridicat și am întâlnit privirea celui mai mare dintre copiii mei, care mi-a zâmbit larg înainte să lase cartea din mână și să stingă lumina. Am închis foarte încet ușa. O singură

lampă de veghe era aprinsă în camera noastră. Yanis a venit la spatele meu și și-a pus mâinile pe burta mea. M-a sărutat pe umăr.

— Au adormit?

— Violette, da. Joachim și Ernest, în câteva secunde…

Mâinile lui au dispărut la spatele meu, mi-a descheiat încet fermoarul rochiei, care a căzut la picioarele mele. Apoi m-a luat în brațe și m-a așezat pe pat. Mi-a scos pantofii și m-a privit atent secunde lungi, cu un zâmbet pe buze și în priviri.

— Vino, i-am spus într-un târziu.

Cunoșteam fiecare părticică a trupurilor noastre, știam care gest, care mângâiere îl făcea pe celălalt să freamăte și, cu toate acestea, de câte ori făceam dragoste, ne bucuram de o nouă stare, de o nouă plăcere. Redescopeream ceea ce știam despre celălalt și despre dorințele sale. Mâinile lui Yanis, amestec de bătături și blândețe, mă făceau întotdeauna să mă înfior, să tremur, sărutările lui trezeau mereu aceeași muzică în mintea și în inima mea. Privea cu un amestec de adorație și de admirație trupul meu marcat de cele trei nașteri. Burta mea, care nu va mai fi niciodată plată, șoldurile mai largi, cele câteva vergeturi și sânii mai puțin voluminoși de când eram mamă mă făcuseră și mai atrăgătoare în ochii lui, mai sexy. Mă făcea să mă simt frumoasă.

Îmbătați de iubire, adormiți aproape, unul în brațele celuilalt, luptam împotriva somnului. Ca să facem să dureze magia acelei zile. Cu toate acestea, până la urmă i-am pus întrebarea care mă chinuia încă de dimineață.

— Ce sunt toate acele hârtii pe care le-ai adus acasă?

— Curioaso!

— O să mai vorbim despre asta după weekend, sunt ametită și nu vreau să fac vreo prostie.

— Absolut deloc. Și-apoi eu cred ca este momentul potrivit ca să vorbim. Primul lucru pe care trebuie să-l știi: fratele tău va găsi pe biroul lui luni dimineață demisia mea.

Alta în locul meu ar fi fost înnebunită, dar eu mă simțeam mândră de el. Știusem întotdeauna că așa se va termina.

— Apoi harababura pe care am adus-o acasă sunt planurile mele și cele câteva dosare la care am lucrat singur, nu e mare lucru, dar refuz să i le las. Nu vreau să mai pună Luc mâna pe planurile mele pentru Tristan, chiar dacă n-o să-mi servească la

nimic, de vreme ce n-am să le folosesc niciodată. Dar iese din discuție să-mi abandonez munca pentru ca într-o bună zi Luc să profite de ea.

— Ai avut dreptate.

M-am ridicat și l-am privit.

— Ce-o să facem acum?

— Ei! Tu, nu mare lucru. Eu trebuie să găsesc o soluție și mai ales să-mi caut o slujbă.

— Yanis, suntem în aceeași barcă, dacă tu ai o grijă, am și eu o grijă.

M-a mângâiat pe obraz zâmbind.

— Te gândești deja la ceva? l-am întrebat.

— Nu, nu tocmai.

Trebuia să-i fac o sugestie care mă obseda din ajun. Dorința de independență îl măcina pe Yanis, îmi dădusem în sfârșit seama – avusesem nevoie de timp –, era talentat, muncitor, avea totul ca să reușească. Știam ca voi lansa o bombă, dar, cum habar n-aveam la ce se gândea, trebuia să încerc. Mă rodea prea tare.

— De ce să nu fii pe cont propriu?

S-a uitat în tavan și a oftat, deloc uimit de întrebarea mea.

— M-am gândit, mă gândesc întruna la asta. Dacă ai ști de cât timp…

Așadar, intuisem corect.

— Și atunci, vrei?

— În situația noastră, nu este posibil.

— De ce spui asta? Nu-ți fie frică, sunt sigură că vei reuși.

— Crezi chiar atât de mult în mine?

— Chiar mai mult, și tu știi. Ce te împiedică să te arunci?

Și-a întors fața către mine, cu un ușor zâmbet pe buze.

— De fapt, sincer, ceea ce mă reține sunt banii.

— Explică-mi.

Imediat m-am gândit la pușculița mea secretă pentru cei patruzeci de ani ai lui și zece ai căsniciei noastre. Dacă trebuia să-l ajut ca să se lanseze, n-aș mai fi stat pe gânduri. Aveam toată viața ca să călătorim.

— Cât îți trebuie ca să începi?

— Mult. Problema este că n-avem niciun ban pus deoparte, nu am lichidități ca să asigur tranziția. Nicio bancă n-o să-mi dea un împrumut. Pentru unele șantiere voi avea nevoie să

plătesc în avans lucrările pentru clienții mei și deci să am un sold care uneori ar putea să fie de mai multe zeci de mii de euro.

Puteam să-mi păstrez pușculița.

— Atât de mult? am zis cu respirația tăiată.

— Doar atât… și nu am carte de vizită, nici nu sunt cunoscut, pentru că întotdeauna am lucrat pentru fratele tău. Nu-mi mai rămâne decât să mă apuc să joc la loto sau poker!

Degeaba râdea, îi puteam simți imensa dezamăgire din glas.

— Nu-ți face griji. O să-mi găsesc repede o slujbă și, dacă nu obțin un post de agent, am să mă întorc să lucrez pe șantiere.

— Dar…

— Ssst… nu e un pas înapoi pentru mine, dacă trebuie să-mi murdăresc mâinile, nu mă deranjează, îmi place. Știi?

— Da…

M-am întors pe spate, lăsând să-mi scape un oftat adânc; eram din nou cuprinsă de furie, eram atât de supărată pe Luc pentru ce făcuse și pentru că probabil încă nu lua în calcul consecințele a ceea ce făcuse. Tocmai ne distrusese familia, legăturile noastre cu el, prietenia veche de cincisprezece ani cu Yanis.

— Nu te enerva. Nu folosește la nimic. Știu că o să fie greu pentru tine și pentru copii, ruptura asta cu Luc, îmi pare rău, dar nu am de ales. A mers prea departe…

— Nu sunt supărată pe tine. Sunt de acord cu tine, ți-am spus doar. Și… nici ție nu o să-ți fie ușor, Luc este cel mai bun prieten al tău…

— Era mai mult decât atât, îl consideram fratele meu. Dar tocmai asta e, nu așa se face între frați. Dacă Joachim și Ernest se vor purta așa când vor fi mari, pot să-ți promit că vor avea de-a face cu tatăl lor care le va da câteva palme ca să le bage mințile în cap.

— Nu cred că vom avea genul ăsta de probleme… mă rog, sper.

— Nu dispera, te rog. O să ne descurcăm.

— Nu mă îndoiesc, i-am răspuns căscând.

— Poate că e timpul să dormim, nu crezi? Ceva îmi spune că mâine-dimineață vom fi invadați!

Am râs, apoi l-am sărutat. M-am întors pe-o parte, Yanis s-a lipit de spatele meu și m-a strâns lângă el.

— Mulțumesc pentru acest weekend, i-am spus, aproape adormită. Ne-am încărcat bateriile.
— O să mai fie multe alte ieșiri spontane.
— Încă aud muzica noastră în gând, Yanis.
— Și eu.

5
Véra

Luni dimineață, chiar dacă Yanis a dus copiii la școală ca de obicei, a fost un început de zi special. Am tresărit când s-a întors în apartament după ce i-a lăsat. A mai pus o cafea pentru fiecare și s-a așezat în fața laptopului.

— Începi să cauți?

— Da, n-am niciun motiv să mai aștept. Luc nu e genul care să vină să mă implore să rămân și oricum hotărârea mea este luată, biroul e un capitol închis pentru mine.

— Bun… păi…

Eram complet neputincioasă, nu mai știam să fac ce făceam în mod obișnuit, nici unde să intervin. Am rămas pironită locului, privind în jos. El a sărit de pe scaun și s-a apropiat de mine.

— Nu-ți schimba obiceiurile… poartă-te ca și cum n-aș fi aici. Și nu-ți face griji, voi avea o zi foarte bună.

— Scuză-mă.

Un sfert de oră mai târziu, l-am sărutat și am plecat la serviciu, stăpânită de teamă. Nu-l văzusem niciodată pe Yanis fără slujbă. Era mereu în alertă, de la birou pe șantiere, în contact permanent cu ceilalți.

Am petrecut o parte din dimineață cu ochii ațintiți pe telefon, așteptând vești și abținându-mă să i le cer. Nu voiam să-și închipuie că puneam vreo presiune pe el, aveam doar nevoie să mă liniștesc în legătură cu starea lui de spirit. Oare se prefăcea? Îmi ascundea ceva? Îmi fixasem ca termen pauza de masă, mi se părea unul decent.

Eliberarea de la ora unu a sosit în sfârșit. Lucille și cu mine mâncam împreună și mă gândeam să o las câteva minute ca să-l sun pe Yanis. În momentul în care voiam să închid ușa agenției de voiaj, m-a strigat o voce care m-a făcut să înțepenesc. M-am întors iute înspre colega mea.

— Îmi pare rău, cred că astăzi n-am să pot să mănânc cu tine.

— Nicio problemă! Ne vedem la două și jumătate!

A plecat la ale ei, eu am oftat adânc, apoi l-am înfruntat pe Luc, care avea mutra lui de zile proaste. Nici a mea probabil că nu era prea amabilă.

— Ce faci aici?

— Soțul tău e bolnav sau ce? a strigat el.

— Mai întâi, o să te calmezi imediat! Tu ești bolnav, că dai buzna la mine la serviciu fără să mă saluți! Unde te crezi?

— Bună ziua, scumpă surioară… Îți convine dacă mă adresez așa?

— Ești chiar dobitoc câteodată!

— Îți ofer o cafea?

— Nu, îți ofer eu una, și la agenția de voiaj.

— Cum vrei.

Credea poate că îi dădeam de ales! Știam că discuția noastră va fi mai mult decât furtunoasă și refuzam ca vreuna dintre braseriile din cartier la care mă duceam de regulă să servească de teatru al unui război fratricid. L-am poftit să intre. Odată intrați, am încuiat și am lăsat luminile stinse – ceea ce nu a făcut decât să adâncească răceala primelor noastre replici. Luc s-a așezat pe scaunul din fața biroului meu. Fără să-i las nici de data asta de ales, i-am făcut o cafea instant, nu merita altceva mai bun. Cât despre mine, nu mi-am pregătit nimic și m-am așezat la locul meu.

— Despre ce vrei să-mi vorbești?

— Despre Yanis! Unde e? De azi-dimineață încerc să dau de el și nu-mi răspunde!

— Ce ai să-i spui?

— Îți bați joc de mine, Véra?

— Absolut deloc, i-am răspuns pe un ton glacial.

— Soțul tău mi-a lăsat în weekend demisia.

— Te miră?

— Nu poate să mă lase baltă în felul ăsta! Avem o mulțime de dosare.

— Cam târziu ți-ai dat seama că muncea!

— Este o lipsă de profesionalism. Nu are dreptul!

— Poți să-mi spui de ce ar face altfel? L-ai trădat! am zbierat lovind cu pumnul în birou.

— Trădat! Stai puțin, a zis Luc. Toate astea pentru că nu vreau să iau un proiect?

— Bineînțeles. Și în plus l-ai făcut să pară un incompetent luând legătura cu Tristan, clientul *lui,* ca să-i spui că refuzi să lucrezi pentru el.

— Tristan! Îi spui pe numele mic? Ah, da, într-adevăr, sunteți prieteni la cataramă cu el!

— Și ce dacă? Relațiile noastre nu te privesc. Nu se face ce ai făcut tu. Nu-l lași pe Yanis să-și spună punctul de vedere! Tu…

— Doar n-ai să-l consideri un artist pe soțul tău! Nu fi caraghioasă.

— Dar îți convine să apelezi la el când ești în pană de idei! De fapt, cred că ești invidios, invidios pe el, pe talentul lui, pe viața noastră, pe căsnicia noastră, pentru că a ta s-a destrămat! Și ai hotărât să-i amărăști viața!

A sărit de pe scaun.

— Invidios pe soțul tău? Și mai ce?

— Atunci de ce-i tai aripile?

— Tu de ce crezi? Problema nu este să știu dacă Yanis are talent, problema este că trebuie să și-l canalizeze, se risipește și nu cunoaște semnificația cuvântului responsabilitate! În ziua în care îți vei da seama cât de imatur este soțul tău, pe care îl idolatrizezi, ai să suferi mult, foarte mult.

M-am ridicat și, împungându-l cu degetul, am înconjurat biroul.

— Îți interzic să vorbești așa despre el! Credeam că este prietenul tău, ca să nu zic cel mai bun. Și îți amintesc că vorbești despre tatăl copiilor mei!

L-am apucat de braț și l-am împins cu violență înspre ușa agenției.

— Cară-te, nu vreau să te mai văd vreodată!

— Știam că vei reacționa așa, Véra, mi-a spus când a ajuns în pragul ușii, deodată mai calm. Îi vei lua întotdeauna apărarea, ceea ce într-un fel este normal. Sper că nu vei regreta. Dar… vrei să spui și că nu-mi voi mai vedea nepoții și nepoata? Știi că îi iubesc, la fel de mult ca pe copiii mei.

Dumnezeule, niciodată n-aș fi putut să-mi închipui că fratele meu este atât de pervers. Încerca să mă facă să mă înmoi folosindu-se de copiii mei.

— Poți să uiți de ei atâta timp cât nu-ți vei cere scuze de la tatăl lor. Cât despre gemeni, sunt mari, au telefon, pot să mă sune oricând. Nu au niciun motiv să sufere din cauza răutății tatălui lor.

— Dacă așa vezi tu lucrurile… Te las, dat fiind că vrei să plec… dar rămân fratele tău. Ai grijă de tine.

— Valea! am strigat mai tare, înghițindu-mi lacrimile.

Mi-a aruncat o ultimă privire, în care am refuzat să văd tristețe. Nu mă va înduioșa. El era responsabil de ruptura noastră. Cu toate acestea, nu l-am scăpat din ochi până când nu s-a făcut nevăzut. Am oftat. Nu mă gândisem că va durea atât de tare. Îmi pierdusem fratele, ultimul membru al familiei care îmi mai rămânea. Părinții noștri nu mai erau printre noi de mai mulți ani. Nu mai eram decât noi doi, Luc și cu mine. De acum înainte, eram singură. Mi-am reținut hohotele de plâns, știind însă că nu voi reuși pentru foarte mult timp. Soneria telefonului m-a făcut să tresar. Yanis. Am clipit ca să-mi opresc lacrimile, apoi am oftat adânc înainte sa răspund.

— Voiam să te sun, am spus direct.

— Ce-ai pățit?

Vocea mea răgușită mă trăda.

— Nimic, i-am răspuns tușind. M-am înecat. Ce faci?

— Destul de bine. Ce zici? Am vorbit cu Tristan la telefon.

— A, da? Ce voia?

— A insistat iarăși să preluăm contractul.

— Ține cu adevărat la asta, probabil că este dezamăgit. E supărat pe tine?

— Nu, nu cred, mai degrabă pare să fi înțeles că era o neînțelegere între mine și fratele tău.

Chiar ceva mai mult decât o neînțelegere…

— Și închipuie-ți, ne-a invitat la cină la el acasă diseară.

— Ce?

— Ei, da. Drăguț, nu? Am sunat-o pe Charlotte ca să știu dacă poate să stea cu copiii, dar nu poate. De fapt, nici măcar n-am avut timp să-i spun despre mine, părea foarte grăbită. Îi spui tu mâine când va întâlniți la masă?

— Da, da, am să-i spun. Deci, nu putem diseară.

Ca să fiu sinceră, mi-ar fi convenit din mai multe motive. Mai întâi, nu aveam niciun chef să ies. Apoi mă temeam că asta va răsuci prea mult cuțitul în rană pentru Yanis.

— Ba da, putem. Am fost la administratoare, fiica ei Caroline este de acord să facă pe babysitterul pentru niște bani. Ne așteaptă la opt.

— Foarte bine.

— Ești sigură că e în regulă? Îmi pari ciudată.

— Sunt bine! Doar un pic moleșită, încă nu am mâncat.

— De ce? Ești în pauză de mai bine de o jumătate de oră.

— Știu, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, mă uitam la prostii pe internet.

— Du-te și ia-ți un sendviș măcar. Dacă ești obosită, pot să anulez cina.

— Nu! Mergem, îmi face plăcere, e simpatic tipul.

— Dacă zici tu. Du-te să mănânci. Nu te grăbi diseară, mă ocup eu de copii. Te sărut.

— Și eu…

Am închis, roasă de remușcări. Tocmai îl mințisem pe Yanis, nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu suportam asta. Chiar dacă aș fi făcut orice ca să-l apăr de ticăloșiile fratelui meu, nu era un motiv. Nu aveam nicio scuză. De ce o făcusem?

Mi-am petrecut după-amiaza străduindu-mă să uit de fratele meu și să mă concentrez doar pe Yanis. Și asta fiindcă bănuiam că probabil va veni vorba despre Luc la cina de la Tristan. De altfel, de ce ne invitase el? Speram că nu era o cursă întinsă lui Yanis ca să-i reproșeze că-l făcuse să-și piardă timpul și că era neserios. La urma urmei, nu-l cunoșteam, Yanis îl știa un pic mai mult decât mine, dar, în fine… Uneori, oamenii sunt ciudați. Având deja conștiința încărcată pentru că îl mințisem, nu voisem să-i vorbesc despre rezervele mele când el părea mulțumit de apel și de invitație.

I-am lăsat pe copii în culmea fericirii că stau cu fiica administratoarei; petrecere în mijlocul săptămânii. Numai să reușească să-i culce devreme… La opt fix sunam la ușa dublă a apartamentului lui Tristan. Locuia într-un cartier auster din arondismentul XVI, fără magazine, o înșiruire de clădiri superbe, dar lipsite de viață. Îmi închipuiam cu ușurință că nu trebuia să-și bată capul ca să parcheze când se întorcea după o zi de muncă, probabil avea una cu pază în apropiere. Yanis îmi arunca întruna priviri, mai mult sau mai puțin neliniștite, ai fi zis că incidentul de la prânz lăsase câteva urme pe fața mea.

— Ești sigură că e totul bine? m-a întrebat a nu știu câta oară când așteptam să ne deschidă Tristan.

— Da! Îți jur! Mă întreb doar cum o să fie pentru copii.

— Știu răspunsul: perfect. O să ne facă bine seara asta. OK?

Am dat din cap. Yanis mi-a zâmbit și s-a aplecat să mă sărute. În momentul în care se îndepărta de mine ușa s-a deschis. A

fost cât pe ce să ne surprindă. Încă o dată, păream doi adolescenți gata să se sărute pe ascuns. Tristan, a cărui paloare m-a șocat ca în ziua în care îl cunoscusem, ne-a întâmpinat cu căldură.

— Bună seara, Véra, Yanis, mulțumesc că ați acceptat invitația mea! Intrați. Simțiți-vă ca acasă.

Mi-a strâns mâna, apoi pe cea a lui Yanis, care i-a întins o sticlă de vin cumpărată pentru această ocazie.

— Pot să te ajut? m-a întrebat.

— Mulțumesc.

I-am dat haina, pe care a agățat-o cu grijă în cuier. Apoi ne-a făcut semn să mergem în living, destul de rece la o primă vedere, cu pardoseala lustruită, pereții întunecați și foarte spațios. Două canapele tapițate, despărțite de o măsuță joasă din sticlă stăteau față în față. Un perete întreg era destinat bibliotecii, ceilalți erau împodobiți cu tablouri moderne al căror sens îmi scăpa cu totul. În cele patru colțuri ale încăperii se găseau niște boxe mici din care se auzea jazz. Din fericire, volumul nu era prea ridicat, genul acesta de muzică avea tendința să-mi zgârie urechile după o clipă, spre marea disperare a lui Yanis, care se dădea în vânt după el. Îi transmisese de altfel pasiunea sa lui Joachim înscriindu-l la cursuri particulare de trombon, ceea ce el nu putuse să facă în copilărie. Clar, era menit să se înțeleagă cu Tristan! Urechea atentă a soțului meu recunoscuse deja sunetul; amândoi au început o discuție pe teme muzicale. În acest timp, mi-am continuat turul de recunoaștere. Singura tușă personală era un cadru cu trei fotografii: am înțeles că era vorba despre fetele lui. Aș fi dat orice să le văd mai de aproape. În afară de asta, se potrivea cu imaginea pe care mi-o făceam despre bărbatul care trăiește singur, dar care are destule mijloace ca să angajeze o femeie pentru menaj cu normă întreagă. *Visul meu!* Niciun fir de praf, nici cel mai mic semn de dezordine. Un pic cam prea curat totuși. Absența totală a unei prezențe feminine era flagrantă, numai conținutul cuierului de la intrare – o înșiruire de sacouri – pe care reușisem să îl zăresc ar fi trebuit să mă facă să-mi dau seama; nu riscam să întâlnim o doamnă Tristan. M-am așezat pe canapea, Yanis a luat loc lângă mine.

— Am pus la decantat niște vin roșu, cum vi se pare?

— Perfect pentru mine, am răspuns.

— Super! a spus și soțul meu, care nu înceta să privească în jurul său.

Considera probabil că apartamentul ducea lipsă de un pic de fantezie și culoare. Deja visam să fac puțină dezordine în teancul de reviste perfect aranjate pe măsuță; nu îndrăzneam să-mi închipui ce-i trecea lui prin cap. În schimb, recunoșteam că domnea o atmosferă rafinată ce avea totuși un aer prietenos, pe care îl răspândeau și luminile filtrate. De fapt, aveam impresia că mă aflu în salonul unui hotel de lux, totul era sobru, șic, de bun gust și foarte scump, cu siguranță.

— Ce ați făcut în weekend de arătați așa? ne-a întrebat Tristan servind vinul.

— Yanis a organizat o excursie la mare cu copiii, i-am răspuns, surprinsă că deschisesem prima gura. Nu a fost nevoie decât de o după-amiază pe plajă ca să prindem puțină culoare.

Tristan a zâmbit și s-a adresat soțului meu:

— Ești tare!

Yanis a râs, mândru de el.

— E adevărat, a continuat Tristan. Eu sunt incapabil să fac ceva dacă nu este organizat dinainte și în cele mai mici detalii. Și tu îți iei soția și copiii fără să stai pe gânduri.

— Pot să te-nvăț, dacă vrei!

— O să te iau în serios, să știi că nu o să uit ce mi-ai spus.

Asistam în direct la nașterea unei complicități. Simțeam că nu lipsea mult ca să înceapă să râdă unul de altul. Chiar dacă îmi era puțin greu să mi-l închipui pe Tristan spunând glume deocheate de adolescenți sau râzând la ele, mi-i închipuiam destul de ușor peste câtva timp bând o bere direct din sticlă. Am mai remarcat de asemenea că, dacă aș fi dispărut în clipa aceea ca prin magie, nu cred că și-ar fi dat seama. Yanis tocmai își pierduse cel mai vechi prieten, dar câștiga unul nou. Ciudat, dar mă voi obișnui cu asta. Aveam de ales? Nu tocmai…

— Și apoi, ceea ce mă uimește este că ai făcut asta după ce ți-am căzut pe cap imediat ce te-ai trezit. De altfel, Véra, în legătură cu asta, voiam să mă scuz față de tine că l-am sunat pe Yanis atât de devreme dimineața și mai ales sâmbăta. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama pe moment.

— E în regulă, Tristan. Stai liniștit.

— Ei, ne-a întrerupt Yanis, nu vreți să terminați cu politețurile? Am impresia că sunt un puști cu mama lui care se

pregătește de o mustruluială din partea directorului școlii. Asta îmi trezește prea multe amintiri.

Am încercat să nu râd. Yanis nu greșea, mă simțeam complet pusă în încurcătură. Interlocutorul meu nu era rău în felul lui, cu toate acele maniere. O diferență totuși între mine și el: la el, păreau naturale, în timp ce la mine deloc. Și a continuat:

— Tu decizi, Véra. Eu nu mi-aș permite.

M-am simțit privită de Yanis. Am zâmbit și i-am privit pe amândoi printre gene. Apoi mi-am luat paharul și am ridicat brațul peste măsuța joasă.

— În cinstea ta, Tristan! am spus.

Începând de atunci, discuția a decurs într-un fel mult mai spontan. Am vorbit multe, alternând banalități și teme mai serioase, povestindu-ne frânturi din viețile noastre fără să dezvăluim totuși prea mult. Tristan ne-a pus multe întrebări despre copii, despre firea lor, despre relațiile cu ei. L-am făcut să râdă mărturisindu-i că Violette nu-și revenise încă după ce-i spusese prințesă mică.

— Fiica mea te place, i-a spus Yanis, râzând. Data viitoare când te va vedea, cred că va folosi toate trucurile ca să-ți dovedească puterea ei de seducție!

— Din fericire am două fete, ar trebui să mă descurc.

Privirea i s-a umbrit o clipă, apoi s-a ridicat scuzându-se, trebuia să se ducă la bucătărie câteva minute. Yanis și cu mine am schimbat o privire. Contrar a ceea ce afirmase la noi acasă, nu era atât de evident că stătea departe de ele. Ca mamă, nu puteam decât să-l înțeleg.

— Tristan! l-am strigat. Ai nevoie de ajutor?

— Deloc, să nu te miști.

— Și fetele tale? Ne-ai spus că au treisprezece și cincisprezece ani, nu-i așa? Cum se numesc?

— Ai o memorie bună, mi-a răspuns din bucătărie. Clarisse este cea mare, iar Marie, cea mică. Încă o dată vă doresc mult curaj pentru adolescența celor trei copii ai voștri. Nu este tocmai o plăcere!

— În ce sens?

— Exagerez…

— Mama lor și-a refăcut viața? l-a întrebat Yanis, cu inocență. Dar tu?

I-am tras un picior făcând ochii mari. El s-a strâmbat ca să nu urle. Probabil că îl lovisem tare. *Așa-i trebuie.*

— Véra, nu e nevoie să-l chinui pe Yanis.

Am tresărit auzindu-l pe Tristan care apăruse în tăcere. Cu zâmbetul pe buze, și-a luat paharul de pe măsuță, apoi, rămânând în picioare lângă noi, a băut o înghițitură de vin fără să mă scape din ochi.

— Aș fi pus aceeași întrebare… dacă aș fi fost în locul lui.

După două secunde de tăcere, Yanis a izbucnit în râs.

— Bărbații se înțeleg unii pe alții! a spus într-un târziu, înainte să se ridice uitându-se la mine. Fir-ar, mi-ai nenorocit piciorul! Apoi și-a îndreptat din nou toată atenția spre Tristan: Deci unde se ascunde femeia vieții tale?

Tristan a zâmbit din colțul gurii și mi-a aruncat o privire prin care-mi spunea: „Nu iartă nimic”. Am ridicat din umeri.

— N-am găsit-o încă. Am încetat s-o mai caut după câteva relații destul de nesatisfăcătoare.

Părea destul de blazat, ceea ce mi se părea trist. Și era păcat pentru ei, care aparent avea totul ca să găsească pe cineva cu care să-și împartă viața.

— Vă invit la masă!

Tristan era un bărbat atent și îngrijit. Masa era pusă, cu față de masă, șervețele din pânză și veselă frumoasă. Se purta atât de firesc la el acasă, încât nu am putut să-mi spun că făcea prea mult sau că voia să ne impresioneze în vreun fel. Mâncarea a fost la înălțimea prezentării. Totuși, n-a ascuns faptul că nu era meritul lui. Îi ceruse femeii care făcea menajul să pregătească cina, iar el nu trebuise decât s-o încălzească.

După ce am terminat de mâncat, am rămas la masă, Tristan ne-a servit cu cafea, însoțită de puțin brandy. Latura lui desuetă era pe cât de derutantă, pe atât de amuzantă, un pic înduioșătoare chiar. Eram destul de curioasă să aflu ce educație avea. Dar mi se părea deplasat să-i pun și cea mai neînsemnată întrebare despre originile lui. Și știam că, dacă ne-am fi revăzut – lucru de care nu mă îndoiam în ce-l privea pe Yanis –, soțul meu nu s-ar sinchisi dacă ar dori să afle mai multe despre noul său prieten. Și-apoi trebuia să recunosc că era simplu să conversezi cu el, părea ușor să creezi o legătură cu bărbatul acesta.

— Apropo, Yanis, i s-a adresat Tristan. S-au mai liniștit lucrurile între tine și Luc?

M-am întors brusc cu fața către soțul meu.

— Nu i-ai spus?

— Nu, nu încă.

Am început un dialog tăcut. Eu pe de-o parte, întrebându-l în legătură cu tăcerea lui desăvârșită, și el dându-mi de înțeles că-l stânjenea să-i povestească.

— Ce e? ne-a întrerupt Tristan. Spuneți-mi. Nu vă cunosc încă destul de bine ca să vă decodific limbajul.

— Ți-ar fi greu să-l decodifici, i-am răspuns fără să-mi iau ochii de la Yanis.

— De fapt, a început soțul meu, am demisionat de la firmă.

— Asta-i bună, de ce? Sper că nu ți-am creat necazuri…

— După cum ai înțeles, Luc ți-a trimis e-mailul acela fără știrea mea. A fost picătura care a umplut paharul. Aveam probleme de comunicare de mai mult timp și nu aveam niciun pic de libertate.

Cu sprâncenele încruntate, căzut pe gânduri, Tristan nu-l slăbea pe Yanis din priviri.

— Îmi pare rău, a spus într-un târziu. Mă simt responsabil.

— Nu vorbi prostii!

Tristan a oftat, din ce în ce mai stânjenit.

— O, ba da… Am pus paie pe foc insistând să fac parte din clientela voastră.

— Dacă pot să-mi permit, i-am întrerupt eu, Tristan, aproape că-ți mulțumesc. Altfel nu aș fi știut niciodată că Yanis se sufoca lucrând pentru fratele meu.

— Nu voiam să te îngrijorez în mod inutil, a mormăit soțul meu.

— Poate că tot răul este spre bine în cazul ăsta, m-a liniștit Tristan.

S-a ridicat, s-a plimbat prin camera câteva secunde, apoi s-a oprit în fața ferestrei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Ești sigur că nu se mai poate face nimic? l-a întrebat pe Yanis, privind în continuare pe fereastră.

— Dacă-ți spun că am petrecut ziua căutându-mi de lucru, îți este de ajuns?

— Într-adevăr, pare destul de clar.

Gura i s-a strâmbat într-un rictus caraghios. Ce însemna expresia asta? Îi plăceau replicile prompte ale lui Yanis? Sau era altceva? Trebuia să aflu.

— Véra spune că te sufocai, tu vorbești de lipsa libertății. Viitorul tău mi se pare limpede.

— Te crezi Madame Irma? i-a spus Yanis ridicându-se.

— Să nu mai asculți de ordinele altuia, care nu te va lăsa să-ți valorifici potențialul. Crede în experiența mea… Fii propriul tău șef. Creează-ți propria afacere.

Suntem cât se poate de acord.

Soțul meu s-a apropiat de el, trecându-și nervos mâna prin păr, cu un surâs amar pe buze.

— E amuzant că-mi spui asta, Véra mi-a sugerat același lucru. Și am să-ți dau același răspuns ca ei. M-am gândit deja în mod serios, și nu doar o dată. Cu atât mai mult atunci când apar proiecte ca al tău mă bate gândul ăsta, evident. Să fiu pe cont propriu ar reprezenta o adevărată împlinire. Dar contrar a ceea ce cred unii, printre care Luc, sunt un om cu picioarele pe pământ. Am responsabilități de asumat, avem trei copii, un împrumut la bancă, greutăți. Și, dacă vrei să știi tot, nu avem nimic pus deoparte. Nicio bancă nu-mi va acorda un împrumut.

Erau acum față în față, ai fi zis că sunt doi cocoși de luptă. Începeam să mă tem de o izbucnire a lui Yanis, îi simțeam nervozitatea crescând, în timp ce Tristan părea cât se poate de calm.

— Nu ne cunoaștem prea bine, dar voi fi sincer cu tine, Yanis.

Soțul meu a dat din cap, perplex.

— Dacă înțeleg bine, ai dorința, talentul ți l-am văzut. Problema banilor este cea care te reține. Este o falsă problemă.

— Ei! Pe ce lume trăiești? Banii nu pică din cer.

— Și dacă aș garanta eu pentru tine?

Yanis s-a strâmbat.

— Tocmai ai spus, abia mă cunoști. De ce ți-ai asuma un asemenea risc?

— Te cunosc îndeajuns ca să știu că banii mei nu ar fi în pericol cu tine, i-a răspuns Tristan imediat.

Am înghițit în sec. Asistam la o întorsătură de situație pentru Yanis și cariera lui.

— Grozavă propunere! a șuierat Yanis cu o voce tulburată pe care nu i-o cunoșteam. Apoi s-a întors spre mine. Véra, e timpul să mergem să-i dăm liber fetei care stă cu copiii noștri.

Am înțeles că trebuia să plecăm imediat. Era complet debusolat.

— Stai! l-a reținut Tristan. Vorbesc serios, nu-mi bat joc de tine.

Yanis a respirat adânc, cu fălcile strânse.

— Ei bine… îți mulțumesc, dar refuz, nu am destul curaj.

— Sunt sigur că nu e așa. Vino la mine la birou mâine…

— Am spus nu!

De ce se închidea în el?

— Dacă te răzgândești…

— Véra, ești gata?

— Da, da, am răspuns sărind de pe scaun. Tristan, pot să-mi iau haina?

— Sigur, mă ocup imediat.

Ne-am dus toți trei în hol. Gazda noastră mi-a luat haina din cuier. O cută de îngrijorare îi brăzda fruntea. Nu l-am pierdut pe Yanis din ochi cât timp Tristan, foarte galant, m-a ajutat să-mi pun haina. Soțul meu a afișat cel mai amabil zâmbet:

— Mulțumesc pentru această seară, a fost minunat! O s-o repetăm.

— Sper, da, i-a răspuns strângându-i mâna.

Yanis a deschis ușa și a ieșit fără să mă aștepte. M-am apropiat de Tristan și pe neașteptate l-am pupat pe obraz. El a profitat ca să-mi șoptească la ureche:

— Sper că nu l-am jignit și că nu l-am făcut să se simtă prost. Regret, n-ar fi trebuit să-i prezint lucrurile astfel, am fost neinspirat.

— Nu-ți face griji, l-am liniștit cu voce joasă, îndepărtându-mă. O să se rezolve.

M-a prins de braț.

— Véra, nu este nevoie să te cunosc mai mult ca să știu că ești singura persoană din lume care poate să-l convingă să se gândească măcar la asta. Nu fac propuneri aiurea. E talentat, este chiar foarte talentat.

Am schițat un zâmbet vag și am alergat după Yanis care cobora deja scările. Nu am auzit ușa închizându-se.

— Așteaptă-mă!

Niciun răspuns, făcea pe încăpățânatul.

— Yanis! Destul!

A făcut un gest cu mâna și a continuat să fugă până în stradă. L-am găsit mergând de colo-colo pe trotuar. Apoi, cu mâinile la ceafă, m-a privit cu un zâmbet reținut.

— Mi-aș aprinde o țigară.

Asta mai lipsea! Numai faptul că amintise de țigară m-a enervat și mai tare.

— Nici nu se pune problema! Dacă cedezi, cedez și eu! Ce te-a apucat acolo sus?

— Tipul ăla e nebun, nebun rău de tot!

— De ce? Crede în tine! Asta te înfurie? E aiurea! La urma urmei, ce te împiedică să te gândești?

— Véra! Am spus nu! Nu vreau să mai aud de asta.

— Dar…

— Te rog, nu face lucrurile și mai dificile… Să ne întoarcem acasă.

N-a mai scos un cuvânt până în apartament, unde a vorbit cu babysitterul. Imediat ce ea a plecat, mi-a spus să nu-l aștept și să mă duc la culcare; el va veni mai târziu. M-am oprit la mijlocul scării mobile ca să-l observ, dar nu și-a dat seama. Propunerea lui Tristan îl tulbura într-o măsură pe care nu mi-aș fi închipuit-o niciodată. Numai că reacția lui era foarte grăitoare în ce privește efectul muncii de subminare a fratelui meu. Yanis se ascundea în spatele problemei banilor ca să nu se lanseze, nu avea deloc încredere în el. S-a așezat câteva secunde pe un scaun de bucătărie, apoi s-a ridicat brusc ca și cum l-ar fi înțepat ceva. Și tot așa până în momentul în care probabil și-a spus că avea nevoie de un întăritor. S-a dus să caute în bar. Aș fi vrut să-l scutur, să-l liniștesc, dar era complet inabordabil. Nu a venit în dormitor decât două ore mai târziu, la miezul nopții. Încă nu adormisem, dar m-am făcut că dorm. S-a întins fără să mă atingă și s-a întors pe o parte. Nu m-am mișcat, i-am ascultat respirația. Simțeam tensiunea care emana din el și nu știam ce să fac, cuprinsă de un sentiment de neputință, aș fi vrut să-l încurajez, să-i dau încredere în el, să-i reinjectez doza de nebunie pe care brusc părea s-o fi pierdut. Nu a dormit. Nici eu.

6
Yanis

Ușa de la intrare s-a trântit în fața mea. Véra tocmai plecase, puteam să răsuflu. După plecarea ei, mi-am reluat locul din ajun, prăbușit pe un scaun. Era pentru prima oară când mi se întâmpla asta. De când ne dăduserăm jos din pat, nu așteptam decât un lucru: să plece, să mă lase singur cu furia mea. Privirea ei îngrijorată, întrebătoare mă îmbolnăvea. Aștepta explicații pentru comportamentul meu din ajun de acasă de la Tristan, spera să reacționez, să fac ceva, voia răspunsuri. *Răspunsul.* De ce refuzam categoric să mă gândesc la această propunere de ajutor când de trei zile spuneam sus și tare că voiam să fiu pe cont propriu? Ce dobitoc eram! Ar fi trebuit să-mi țin gura aia mare în weekend! N-aș fi fost acum cu fața la zid. Ba da… aș fi fost oricum. Demisionasem într-un acces de furie, convins că valoram mai mult decât cabinetul și Luc. Mai eram la fel de sigur? Nu tocmai… Dacă cedam la propunerea lui Tristan, nimic nu garanta că voi reuși. Dacă aș da greș, ar fi o catastrofă. Aveam responsabilități de tată, de soț, datoria mea era să mă îngrijesc de nevoile lor. Fără să pun la socoteală că voiam să-i răsfăț pe toți patru, voiam să angajez o femeie să facă menajul ca să nu se mai obosească Vâra să pună ordine în harababura mea și a copiilor, voiam să-i ofer rochii în care să strălucească, rochii originale care o făcuseră pe fiica noastră să prindă gustul deghizărilor în prințesă, nu voiam să mai amân cumpărarea unui trombon nou pentru Joachim, era insuportabil să-l văd chinuindu-se cu instrumentul jalnic pe care i-l găsisem de ocazie. Voiam să plătesc călătoria visată pentru cea de-a zecea aniversare a căsătoriei noastre. Atunci, să-mi asum toate riscurile în privința serviciului… Jocul de-a independența merita efortul? Și mai ales cine ar avea încredere în mine? Luc era profesionistul dovedit, cu diplome. Eu cine eram, pe lângă el? Clovnul, bufonul, cel căruia i se cere să facă reparații, dar care n-are minte, care nu a făcut studii. Ah, știam să fac frumos, să mă umflu în pene cu ciocanul în mână, creionul după ureche și să mă dau drept Mac-Gyver. Doar că, dacă eram pe cont propriu, clienții mei s-ar aștepta la mai mult. Eram în stare să-i mulțumesc cu puținul pe care îl aveam? Cu toate acestea, muream de poftă să îmi iau revanșa față de Luc cu remarcile lui. Degeaba îmi spunea ea că era mândră. Véra merita mai

mult decât un tip ca mine care, la aproape patruzeci de ani, nu făcuse încă nimic deosebit. Ce făcusem eu în tot acest timp? Nimic! Nu eram decât un fricos, destul de jalnic, un tip care se ascundea în spatele celorlalți. Dar în străfundul meu voiam să se laude copiii mei cu reușita tatălui lor. Până acum, izbutisem să-i fac să viseze cu puțin, construind cetăți, deghizându-mă împreună cu ei. Era încă ușor să fiu idolul lor. Peste câțiva ani, ce vor crede despre mine, dacă nu făceam nimic în plus? Joachim, micul meu intelectual care visa la Conservator, Ernest, micul meu șmecher care pricepea totul mai repede decât ceilalți și Violette a mea care, când va fi mare, se va îndepărta de tatăl ei imediat ce-i va ieși în cale un avocat sau un medic. Și Véra mea, marea mea iubire, cine spune că într-o zi ochii ei nu vor străluci pentru un tip inteligent, cultivat, cu situație, care știe să facă și altceva decât găuri în pereți și să danseze în picioarele goale prin salon? Numai la gândul ăsta simțeam că mă înfurii la culme și am lovit cu pumnul în blatul de bucătărie. Apoi încă o dată și încă o dată. Am lovit. Am lovit pentru eșecurile mele, pentru dorințele mele, pentru temerile mele profunde. Sunetul telefonului mobil m-a făcut să mă opresc. Véra mă suna deja.

— Ai uitat ceva? am întrebat-o.

— Nu, cred că mi-aș fi dat seama până acum. Este aproape prânzul.

— Ce?

Așadar, petrecusem aproape trei ore întorcând lucrurile pe toate fețele, adâncit în gânduri negre. Fusese inspirată să mă sune, altfel aș fi demolat apartamentul până la urmă.

— Cât credeai că e ceasul?

— Nu contează. Ești bine?

— Dar tu?

— Da, da… Te duci să iei masa cu Charlotte?

— Nu, am sunat-o ca să amân…

— A, da? Dar de ce?

— Yanis… trebuie să vorbim… Vino să iei masa cu mine… Te rog. Am lucruri să-ți spun.

— Ce se întâmplă?

— Nu te panica… am nevoie să te văd, atâta tot. Am oftat.

— OK! Vin!

Am luat portofelul, cheile, geaca și casca și am trântit ușa. Am coborât cele șase etaje ale blocului și am împins ușa de la intrare. Primul lucru pe care l-am văzut a fost firma luminoasă a debitului de tutun, am întors privirea, am făcut zece pași înspre motocicletă, apoi m-am întors. „La dracu'! Cine o să știe?", am mormăit în stradă. Am regăsit cu delectare acel miros de bar și aerul clandestin. De cinci ani renunțasem. M-am abținut să fac scandal când am văzut cât de puțini bani mi s-au dat înapoi din cei zece euro pentru un pachet de țigări și o brichetă. Aproape că mi-am regretat gestul. Odată ajuns afară, am depășit momentul, m-am îndreptat spre motocicletă fără să mă grăbesc, strângând în mână pachetul. Am aruncat o privire la ceas, aveam timp. Cu mâinile tremurânde, am deschis pachetul și am mirosit țigările. Cinci ani de frustrări se vor duce ca fumul. M-am uitat în jur, de teamă să nu mă prindă cineva: nimeni prin preajmă care să-mi zică ceva. Eram ca un adolescent la prima lui țigară pe ascuns pe un teren pustiu. Numai că eu nu fusesem un adolescent supravegheat, părinții mei fuseseră întotdeauna îngăduitori. Am scos o țigară și am băgat-o în gură, filtrul mi s-a părut deosebit de moale chiar dacă știam că era un lucru rău, *acadele cu cancer,* sunetul brichetei mi s-a părut mai melodios decât cea mai bună bucată din Herbie Hancock. Am inspirat primul fum cu ochii închiși, m-a zgâriat pe gât aproape până la greață. Totuși, ce bine era! Totul, mirosul, fumul care mă înțepa în ochi, căldura dintre degete. Și cât am fumat această nouă primă țigară, nu m-am mai gândit la nimic altceva. Dar de îndată ce mucul a ajuns în rigolă, chipul Verei, dezamăgit, mi-a apărut în fața ochilor. Eram chiar un mare ticălos. Prea târziu, eram un caz fără speranță și incapabil să-mi spun că țigara aceasta era doar un mic accident trecător și că totul se va opri acolo. Am scotocit prin buzunarele de la blugi și printr-o minune am găsit cutia cu bomboane aromate.

Când, douăzeci de minute mai târziu, am parcat în fața agenției de voiaj, aveam impresia că put a tutun prin toți porii. Véra avea clienți, m-a văzut, i-am făcut semn că o aștept la braserie. Am comandat direct o bere, asta mă va împiedica să mă gândesc la țigara pe care visam s-o fumez și îmi va ascunde mirosul respirației de fumător. Cu coatele pe tejghea, am văzut-

o traversând strada după puțin timp. Atitudinea ei vorbea de la sine, degeaba mersul îi era la fel de ușor ca de obicei, umerii pe care îi ținea mereu trași în spate erau căzuți, zâmbetul timid părea crispat. I s-a lărgit totuși când m-a văzut. A venit imediat la mine, dar am avut timp să mai înghit o gură de bere înainte să mă îmbrățișeze.

— E totul în regulă? am întrebat-o, dându-i la o parte veșnica șuviță de păr care îi intra în ochi.

— Da, mă bucur că iau masa cu tine.

— Poate, dar masa ca între fete cu Charlotte o să-ți lipsească.

— Nu asta este prioritatea mea! mi-a răspuns.

— Probabil că te-a trimis la plimbare?

Un zâmbet ușor i-a apărut pe buze.

— Nu chiar, i-am explicat situația… schimbările… în sfârșit, totul…

— Ah, și ce-a zis?

— Să mergem să ne așezăm la masă mai întâi.

M-a luat de mână, de cea cu care fumasem, a strâns-o și m-a dus pe terasa acoperită. S-a oprit să salute un ospătar, care ne-a găsit o masă mai retrasă. Câteva secunde, privirea ei a rătăcit în depărtare.

— Și, cum e cu Charlotte? Probabil are o părere categorică.

— În mod ciudat, pare s-o întristeze cearta noastră cu Luc. Nu înțelege ce s-a întâmplat.

Nu doar ea!

— Când vă vedeți?

— Nu știu, curând… În fine, asta este cea mai mică dintre grijile mele…

Și a mea. Tăcerea s-a lăsat între noi. Véra a deschis meniul, s-a făcut că îl citește. Din spatele meniului meu, am privit-o: îmi dădusem foarte bine seama că nu închisese un ochi toată noaptea, în timp ce eu privisem minutele scurgându-se pe ceas. În lumina amiezii, ochii ei erau încercănați, iar bronzul frumos pe care îl prinsese era palid. Ospătarul a venit să ne ia comanda. Am adăugat o carafă cu vin roșu la paharul cu apă cu care voia să se mulțumească soția mea.

— Véra, îmi închipui că nu despre Charlotte voiai să-mi vorbești. Nu te ascunde după deget.

Mi-a zâmbit. Ne-am privit în ochi secunde lungi. M-am simțit mai bine, mai încrezător. Avea această putere asupra mea.

Simpla ei prezență mă liniștea, și asta din primul minut. Atunci de ce fugeam de ea dacă avea răspunsurile? În pofida aerului ei puțin trist, avea acea privire hotărâtă pe care i-o cunoșteam când lua decizii importante.

— Ascultă-mă. Și te rog, nu mă întrerupe la fiecare două secunde…

Am zâmbit strâmb. Vinul nostru a sosit, am turnat și am băut o înghițitură zdravănă.

— Dă-i drumul.

A oftat adânc, cu siguranță ca să-și facă un pic de curaj.

— Tu vrei să ne protejezi –, pe copii și pe mine –, vrei să te ocupi de noi. Te cunosc pe de rost… Știu că, pentru tine, familia noastră și fericirea noastră sunt cele mai importante. Dar, dacă tu nu ești fericit, nici noi nu vom fi. Trebuie să-ți intre asta în cap! Am impresia că ți-ai pierdut toată încrederea în tine în privința muncii. Altfel de ce ai refuza să lucrezi pe cont propriu?

Simțeam pachetul de țigări în buzunar, am înghițit înainte să-i răspund.

— Ți-am spus aseară, nu am destul curaj, riscurile sunt prea mari! Nici măcar nu știu dacă sunt capabil!

— Ba da, Yanis, ești capabil! Și în străfundul tău știi asta! Te folosești de pretextul banilor ca să nu înfrunți situația!

Am avut și mai mult impresia că par un prăpădit, lipsit de curaj.

— Crezi că mi-e frică?

— Da! Din cauza fratelui meu care te-a umilit, care a spus nu proiectului vieții tale!

— Dacă dau greș?

— Nu vei da greș! Ești talentat, de câte ori să-ți mai spun? Ești muncitor, curajos, sigur ai să te dai peste cap pentru clienți, știi să-i seduci, ai idei ieșite din comun. Gândește-te la reacția lui Tristan când a văzut ce ai făcut cu apartamentul nostru și la cea pe care avut-o când te-a auzit vorbind despre proiectul tău. Uită de fratele meu. Nu-l lăsa să câștige și să te trimită pe linie moartă. Luptă! Am încredere în tine. Și te voi ajuta, te voi susține.

— Dar banii?

Argumentul ultimei șanse, dar care nu mai ținea de aseară, știam prea bine.

— Lasă puțin mândria deoparte. Și-apoi nu toată lumea este ca Luc. Du-te la Tristan, ascultă-i propunerea, el este gata să te susțină. L-ai auzit aseară…

Ba bine că nu-l auzisem. Dacă aș fi fost singur, fără obligații, m-aș fi dus fără să stau pe gânduri nicio secundă.

— Și oricum, am eu un serviciu, vom avea salariul meu până câștigi tu ceva, nu am să fiu dată afară, vom strânge cureaua, nu e grav. Te rog, trebuie să-ți realizezi visul, nu accept să renunți din cauza noastră. Spuneai că vrei să faci ceva înainte să împlinești patruzeci de ani, acum e momentul. Ai dovedit deja, ceea ce-ți lipsește este un mic imbold ca să te lansezi. Nu rata această șansă. Profită de ea!

Mi-am golit paharul și mi-am mai pus încă unul imediat.

— Ești gata sa îți asumi toate aceste riscuri pentru mine?

A dat din cap ridicând ochii la cer.

— Doamne, Yanis, pe ce lume trăiești? Dacă mi-ai spune să lăsăm totul ca să facem turul lumii în barcă, știi bine că aș face-o.

Era 14:30. Tocmai o lăsasem pe Véra la serviciu. Îmi redase puterea, forța și curajul de a merge mai departe. Îmi dăduse voie să fac ceea ce îmi interziceam. Și mă împingea să mă autodepășesc și știam că o voi face mândră. Am urcat pe motocicletă, dar, înainte să pornesc, l-am sunat pe Tristan. A răspuns imediat.

— Când poți să mă primești? l-am întrebat direct.

A lăsat să treacă vreo câteva secunde de tăcere.

— Acum, a spus.

— Unde ești?

Alte secunde de tăcere.

— La clădire, cu unul dintre concurenții tăi.

— Spune-i că cineva nou a luat contractul, am răspuns cu îndrăzneală.

Nici măcar nu s-a prefăcut uimit.

— Vino la mine la birou într-o jumătate de oră.

— Sunt deja pe drum.

Am închis și am demarat imediat.

Tristan își împărțea birourile cu niște avocați. Recepționera mi-a cerut să aștept să fiu primit. Mă simțeam stingher în genul

ăsta de locuri, mă mutam de pe un picior pe altul, cu mâinile în buzunare. Toți tipii pe care îi vedeam pe culoare erau la costum și cravată, în timp ce eu păream sigur un turist, în blugi, tricou, bascheți și geacă din piele. Nu tocmai potrivit să vorbesc despre afaceri și să par serios. Două minute mai târziu, a venit și m-a întâmpinat cu căldură ca și cum criza mea de panica din ajun n-ar fi avut niciodată loc. Cu zâmbetul pe buze, mi-a strâns mâna.

— V-ați întors cu bine acasă aseară? m-a întrebat.

— Mda, am răspuns, trecându-mi o mână prin păr.

— Vino după mine. Vrei o cafea?

— De ce nu…

M-a poftit în birou și a plecat înapoi spre recepție. Tot cu mâinile în buzunare, m-am plimbat prin încăperea perfect ordonată și impersonală. M-am oprit în cele din urmă în fața ferestrei și m-am pierdut în contemplarea circulației de pe strada de dedesubt. M-am forțat să respir încet. M-au cuprins un val de panică și o impresie că nu mă aflu la locul meu. Ar fi trebuit s-o iau pe Véra cu mine. Ea nu m-ar fi lăsat să mă pierd și să îmi fac gânduri negre.

— Ia loc, mi-a spus Tristan, pe care nu-l auzisem întorcându-se.

M-am întors, el a pus două cafele espresso pe birou și s-a așezat în fotoliu. Am respirat adânc.

— Îmi pare rău pentru felul în care am plecat aseară de la tine.

— Nu-ți face griji. Eu sunt de vină, am dat năvală, am fost brutal cum ți-am prezentat lucrurile.

— N-ai fost brutal! am râs strâmb. N-ar fi trebuit să reacționez așa, dar sincer, pentru un tip ca mine, un tip ca tine să-mi facă o asemenea propunere este absolut… hm… de fapt, nici măcar nu știu ce să spun!

A zâmbit din colțul gurii.

— Stai jos, mă faci să amețesc.

Ne-am privit în ochi secunde lungi. Dacă mă așezam, asta însemna că eram gata să-l ascult și deci pregătit să fac marele salt. Să plonjez în necunoscut. Eram împărțit între teamă și entuziasm. Tristan era imperturbabil. Răbdarea lui mă șoca; în locul lui, în fața unui clovn ca mine, eu deja aș fi explodat.

— Te rog, Yanis. Faptul că mă asculți nu te obligă cu nimic.

La urma urmei, avea dreptate. Am clătinat din cap înainte să mă așez în fața lui. Am încercat să-mi iau o atitudine nonșalantă, dar probabil că păream exact pe dos, eram complet țeapăn, neștiind ce să fac cu picioarele mele mari. Tristan și-a băut cafeaua și a păstrat tăcerea fără să mă scape din priviri. Apoi s-a lăsat în fotoliu și, după ce și-a frecat bărbia cu un gest mașinal, a început. Mi-a explicat că meseria lui era să evalueze potențialul bunurilor imobiliare, putea la fel de bine să evalueze și potențialul unui om, mai ales când domeniul de activitate al respectivului om îl interesa, scopul lui era să-și fructifice banii. Locuințele, spațiile comerciale care îi aparțineau erau mijlocul său de trai, bursa lui și prin urmare trebuiau să fie ireproșabile. Apoi am avut parte de complimente. De când ne cunoscuserăm, îi plăcuse felul meu de a vedea lucrurile, iar entuziasmul meu debordant, departe de a-l speria, îl stimula. Faptul că eram autodidact și cunoșteam toate aspectele muncii mele era în favoarea mea, în timp ce el, care urmase studii îndelungate, nu știa să facă nimic cu mâinile lui, totul îi căzuse întotdeauna mură în gură. Deși regreta ruptura noastră cu Luc, vedea în asta o oportunitate pentru mine. Mi-a mărturisit că trecuse prin criza celor patruzeci de ani cu câțiva ani înainte, cu sentimentul că depinde de alții, de aici schimbarea lui profesională, crezuse că vede în mine această îndoială, acest sentiment. I-am confirmat cu un mic semn din cap că intuise corect. Toate aceste lucruri îl făcuseră să creadă cu o seară în urmă că era gata să mă susțină. Era conștient că a părut un nebun iresponsabil când a propus să fie garantul meu la bancă, deși nu ne cunoșteam decât de puțin timp, nu-i păsa de asta, avea mijloacele cu care să mă ajute, refuza să nu-și încerce șansa… și pe a mea. Ce motiv puteam să-i dau? m-a întrebat. Niciunul, evident. După o tăcere lungă, a adăugat:

— Yanis, știu că nu ai plecat de la firma cumnatului tău ca să te pricopsești cu un alt șef pe cap. Trebuie să-ți fii propriul patron. N-am să vin să-mi bag nasul în treburile tale. Să fie clar, OK? Vei fi absolut liber.

Degeaba părea sincer, ceva era suspect. Doar dacă nu cumva și el mă lua drept un naiv. Era prea frumos, prea simplu. Tristan nu era un mecena, știam asta, altfel nu s-ar fi aflat acolo.

— Dar tu ce câștigi din asta? Nu este un act gratuit. Trebuie să aștepți ceva de la mine.

— Ai dreptate, nimic nu este gratuit în lumea afacerilor. Știi ce sunt gata să fac, acum este rândul tău să hotărăști. Ce-mi propui în schimb?

M-am ridicat de pe scaun, incapabil să mai rămân nemișcat mult timp. Voiam să intru în luptă, să nu mai las frica să-mi dicteze comportamentul și să fac ceea ce doream. Cuvintele Vérei din urmă cu câteva ore mi-au revenit în memorie. Am zâmbit în sinea mea. După aceea m-am concentrat: trebuia să gândesc repede și bine. Dacă era să fiu cinstit, nu prea stabilisem un plan de business! Nici chiar în visurile mele cele mai nebunești. Din fericire, nu plecam de la nimic. Pentru că stătusem pe lângă Luc, asimilasem câteva cunoștințe.

— Nu vreau să îmi fac iluzii, i-am spus. Chiar dacă voi munci din greu ca să-mi găsesc un loc al meu, poate că voi da greș. O iau de la zero. În afară de tine, nu am clienți și nu voi încerca să îi iau pe cei ai lui Luc. Ești conștient de asta?

— Ești lucid și onest, lucru care îți face cinste. Îmi place asta la tine.

— Oprește-te două minute din excesul de amabilitate, Tristan! l-am întrerupt ridicând tonul.

Ne-am înfruntat din priviri câteva secunde. El rămânea, încă o dată, imperturbabil, în timp ce eu mă agitam. Ce putea să-l atingă sau să-l zdruncine? Nu mare lucru, cel puțin asta era imaginea pe care o oferea. Apoi am reluat, mai calm:

— Pari să nu înțelegi. Ceea ce încerc să-ți spun este că poate va trece mult timp până când voi putea să aduc beneficii.

— Ăsta-i jocul. Continuă.

Hotărât lucru, avea răspuns la toate.

— Nu pot să-ți promit un procentaj, în orice caz nu atâta timp cât nu voi avea un bilanț asupra activității mele.

— Să lăsăm să treacă primul semestru înainte să facem o evaluare. Nu pun presiune pe tine. Dar, Yanis, relaxează-te, te rog, nu te cenzura din cauza banilor! Îndrăznește!

Am scuturat din cap, complet năucit. Îmi dădea cheile paradisului. Era nesperat.

— OK. Dar între timp, dată fiind activitatea ta principală, când vei lua lucrări ca proprietar, îți voi face expertiza gratuit, nu o să-mi plătești niciun onorariu. Ți se pare un târg corect?

A schițat un zâmbet în colțul gurii, la fel ca în ajun, părea un zâmbet satisfăcut.

— Corect, nu mă așteptam la mai puțin.

S-a ridicat, a înconjurat biroul și s-a apropiat de mine, cu chipul serios, dar cu un licăr victorios în privire. Era complet destins. Ai fi zis că făcea asta în fiecare zi, că era cum nu se poate mai normal pentru el să se angajeze financiar pentru cineva aproape necunoscut. Tipul era înșelător. Ajuns în fața mea, mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Sunt cu adevărat fericit să mă lansez în această aventură cu tine. Simt că voi învăța multe, mi-a spus.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns retrăgându-mi mâna.

— Bun, Yanis, dacă vrei să îți instalezi un birou aici, am loc pentru tine.

— Îți mulțumesc, dar am un plan gratis!

O să fie nostim să refolosesc garsoniera. *Mulțumesc, tată, mulțumesc, mamă.*

— Ah… foarte bine. Îmi închipui că ești nerăbdător să te apuci de treabă. Ai un avocat? Cunoști pe cineva care ar putea să te ajute să-ți înființezi o firmă? Ai ales o bancă?

— Nu, o să caut.

— Nu-ți bate capul cu hârțogăria, vei avea destule de făcut. Mă pricep și, după cum ai putut să vezi, sunt înconjurat de persoane competente în acest domeniu. Pot să mă ocup în locul tău.

Probabil că visam.

— Păi… nu știu…

— Doar dacă asta nu-ți pune probleme și vrei să te ocupi tu. Aș înțelege perfect dacă dorești să gestionezi totul.

— Nu… dar… nu trebuie să abuzez!

— Niciun risc. Mai ai ceva timp la dispoziție?

Nu am altceva de făcut!

— Da.

— Perfect! Mă duc să văd dacă vreunul dintre avocați este disponibil să-ți explice totul.

A dispărut în mai puțin de două secunde și m-am trezit ca un nătărău, absolut singur în birou, cu capul învârtindu-mi-se după ce încheiasem acel pact. Mi-am regăsit totuși îndeajuns stăpânirea de sine ca să-i trimit Verei un mesaj cerându-i să pună șampanie la rece pentru seara aceea și să aibă în vedere o

masă festivă pentru copii. Va înțelege. În orele următoare, i-am ascultat pe Tristan și pe avocat mobilizându-mi la maximum neuronii. Dar foarte repede jargonul lor juridic a devenit de neînțeles pentru mine. După ce m-a întrebat în ce regim ne căsătoriserăm, Tristan m-a sfătuit să nu aleg aceeași bancă la care ne țineam economiile, ca să nu amestecăm totul și pentru a-i permite Vérei să păstreze distanța. Și-a sunat bancherul pentru mine. Un curier a venit în jumătate de oră cu actele; am dat autografe pe bandă rulantă. Eram conștient că totul mergea repede, foarte repede, poate prea repede, că nu aveam timp să reflectez, să cântăresc argumentele pro și contra, dar nu mai puteam să mă opresc. Imposibil să dau înapoi. Entuziasmul prima asupra rațiunii. Voiam să fiu în miezul acțiunii, să-mi dovedesc că puteam, să n-o dezamăgesc pe Véra, s-o fac mândră de mine, să-i arăt lui Luc că făcuse o mare prostie subestimându-mă și să-i confirm lui Tristan să pariase pe calul câștigător.

Când ne-am despărțit, era trecut de ora 20:00, eram epuizat, golit, dar în cele din urmă ușurat: treceam la acțiune. Am încercat să alung teama evidentă de a nu rata. Nu aveam dreptul să greșesc. Înainte să mă întorc acasă, m-am rezemat de motocicletă și am fumat o a doua țigară. Gâtul m-a ars și mai rău, ochii mă usturau și mai tare, mi-era și mai greață. După ce am pornit, am făcut un ocol și am încetinit în fața biroului de arhitectură. Din spatele vizierei, l-am văzut pe Luc aplecat peste masa de desen. De unde mă aflam puteam să-i ghicesc enervarea, proasta dispoziție, probabil că mă blestema. Ce aiureală… A ridicat capul, eram sigur că știa că eu sunt. I-am spus în gând la revedere, apoi am accelerat.

7
Véra

Eram așa de mândră de felul în care Yanis își luase un nou avânt! De o lună de când își încercase norocul și își conducea afacerea, progresa văzând cu ochii. Avea energie să dea și altora. Din fericire, căci muncea din greu pentru primul lui contract. Chiriașii binefăcătorului lui aveau așteptări mari cu un buget rușinos de mare. Yanis își petrecea timpul alergând de la garsonieră, unde își instalase biroul, la șantierul concept store. În acele prime zile din iulie când lucrările erau la început, presiunea avea să crească foarte mult. Scurta ușurare simțită după găsirea meșterilor dispuși să lucreze toată vara avea să se topească precum zăpada la soare. În ciuda sentimentului de mulțumire că lucrările demaraseră, lucrurile aveau să se complice, și problemele nu vor întârzia să apară. Nu era nevoie să fii de meserie ca să știi că nu se întâmplă niciodată după cum ai prevăzut. Era de o exigență și de o minuțiozitate extreme, era în joc reputația lui. În plus, voia să-l impresioneze pe Tristan, să-i arate că acesta avusese dreptate să-l ajute să se lanseze pe cont propriu, că susținerea lui financiară nu era în zadar. De altfel, petrecea din ce în ce mai mult timp cu el, îmi vorbea despre asta aproape în fiecare zi. Complicitatea pe care o simțisem născându-se exploda acum în văzul lumii. Aveam de asemenea sentimentul că Tristan juca uneori rolul de antrenor, îl elibera pe Yanis, îl motiva să meargă din ce în ce mai departe, fără să-și pună bariere. În ce mă privește, nu avusesem ocazia să-l mai revăd și regretam.

Bineînțeles, investiția lui Yanis impunea renunțări și o reorganizare a vieții noastre de zi cu zi, mă adaptam și îl susțineam cât de bine puteam. Cei care resimțeau cel mai mult schimbarea erau copiii, care înțelegeau cu greu de ce tatăl lor se ocupa mai puțin de ei. Îi simțeau lipsa enorm. Făceam tot posibilul ca să atenuez asta, dar nu aveam timp să mă joc cu ei, cel puțin nu atât cât tatăl lor înainte. Mă ocupam de toate treburile zilnice fără să mă plâng, chiar dacă nu întotdeauna era ușor. Yanis îmi lipsea, aveam impresia că devenea tot mai mult o absență. Dar știam că sacrificiul era meritat. Mai ales că, atunci când era cu noi, era și mai prezent și mai fericit decât înainte. Dezvoltarea lui profesională avea un impact

enorm asupra moralului lui. Să fie liber de constrângerile lui Luc îi dădea aripi, și asta mă făcea fericită.

Prânzul meu de marțea cu Charlotte reprezenta o destindere atât de așteptată. Cu toate acestea, simțeam că, de la ruptura de Luc, ceva între noi se frânsese. Evitam anumite subiecte, limitându-ne la conversații ușoare și la veștile despre copii. Cu jumătate de gură, îmi dăduse de înțeles că se vedea din când în când cu fratele meu. Asta mă depășea, o vedeam ca pe o trădare, dar mă abțineam să lămuresc lucrurile cu ea, fiindu-mi prea teamă că situația va degenera.

O așteptam pe terasa noastră obișnuită, sub razele unui soare bine-venit. A sosit, ca întotdeauna, cu un sfert de oră întârziere, împărțind priviri și pupici în jurul său. Când a ajuns lângă mine, m-a îmbrățișat, apoi s-a așezat în fața mea.

— Ce mai faci, gazelo?

— Bine, chiar dacă nu sunt tocmai pregătită să-mi asum cele două luni de vacanță ale copiilor începând din această seară, am spus râzând.

— Astăzi se termină anul școlar?

— Da! am oftat.

I-a făcut semn ospătarului și a comandat obișnuitele noastre salate César și vinul alb.

— Ce mai spui frumos? am întrebat-o.

— Nu mare lucru.

Și-a scos ochelarii de soare și m-a cercetat.

— Arăți îngrozitor!

— Mulțumesc…

— N-o să te mint, ai cearcăne și ești palidă. Ce-i cu tine?

Am râs ușor.

— Ei, nimic. Sunt destul de ocupată în ultima vreme.

— Yanis?

Imediat zâmbetul mi-a dispărut și m-am încordat.

— Ce-i cu Yanis? Are mult de lucru de când este pe cont propriu. Miza este enormă pentru el.

— Și Luc muncește din greu de când mâna lui dreaptă l-a lăsat baltă.

— Ce urmărești, Charlotte? am răspuns, deodată arțăgoasă.

— Hei, nu te înfuria. Voiam doar să-ți dau vești despre fratele tău. Mă cunoști, zgândăr acolo unde doare.

Am evitat privirea ei întunecată.

— Véra, pari la capătul puterilor… și ușor iritată, a spus zâmbind strâmb. Nu poți să te descurci singură cu toate… Ai nevoie de ajutor dacă Yanis nu se mai ocupă deloc de copii.

— N-am nevoie de ajutor, mă descurc foarte bine! Iar Yanis face ce poate. Am să mă odihnesc mai târziu, sunt perioade în viață când nu avem dreptul să lenevim.

— Dar…

— Niciun *dar!* Nu-i de mirare că nu poți să înțelegi. Nu ai decât grija propriei tale persoane, așa că ceea ce fac eu ți se pare de neimaginat!

Ce mă apucase de-i vorbeam astfel? Deveneam insuportabilă.

— Véra, nu e nevoie să fii răutăcioasă.

Mă privea dezamăgită.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ai noroc, e nevoie de mai mult ca să mă simt jignită. Dar ce-i cu tine?

— Nimic, am oftat. De când a început totul, am impresia că ne judeci și cauți să îl vorbești de rău pe Yanis. Nu înțeleg, credeam că ai să ne susții… Nu suport asta, știi, și nu suport nici că decizia noastră poate fi pusă sub semnul întrebării.

— Care e a lui Yanis mai mult decât a ta. Nu?

— L-am împins să treacă pe cont propriu.

— Și tipul ăla, la fel? Tristan, nu?

— Da, Tristan crede în el și, să știi ceva, Yanis avea nevoie de asta. Nu a fost niciodată așa de fericit, în parte lui Tristan i se datorează. Este un tip cumsecade.

A oftat și am crezut că văd exasperare pe chipul ei. După aceea a clătinat din cap.

— Dacă zici tu… Să schimbăm subiectul, gazelo. E mai bine.

— Cred că da.

În aceeași seară, încă fierbeam de furie. Diferența: furia nu era îndreptată împotriva lui Charlotte, ci împotriva lui Yanis. Aș fi apreciat totuși să fi fost acolo ca să mă ajute să le anunț copiilor programul pentru vacanța de vară, era o tradiție. Copiii spuseseră la revedere învățătoarelor lor pentru cele două luni de vară și așteptau să afle ce le pregătiserăm. Amânasem lucrurile sperând că va ajunge la timp… degeaba. Asta era, nu mai puteam să dau înapoi; copiii tocmai își devoraseră

hamburgerii făcuți în casă pentru a sărbători încheierea anului școlar, beau o coca-cola instalați pe canapea și eram singură cu sarcina grea de a le da o veste proastă. Nu reușisem să vorbesc cu Yanis, în pofida numeroaselor mele încercări. Nu m-au scăpat din ochi în timp ce mă așezam pe măsuța joasă în fața lor. Entuziasmul lor se va dezumfla ca un balon. Joachim i-a dat un cot fratelui său mai mic și a făcut ochii mari la Violette să se liniștească și eu să pot în sfârșit să vorbesc.

— Hai, mami! Spune-ne!

Am respirat adânc înainte să încep. Era așa de greu să știu că îi voi dezamăgi, că îi voi întrista. Și trebuia s-o fac singură. Nu luasem în calcul consecințele acestor schimbări asupra lor, asupra vieții și obiceiurilor lor.

— Păi, dragii mei… anul ăsta este un pic altfel. Tati și-a schimbat serviciul…

— Da, știm, mi-a răspuns sec Joachim.

Era grozav de supărat pe tatăl lui. Copiii sunt destul de direcți, face parte din farmecul lor. Dar este greu, ca părinte, să nu ai niciodată dreptul să greșești. Cum să-l faci pe un băiețel de opt ani să înțeleagă că uneori ești obligat să te concentrezi pe altceva decât pe ei? Cu toate astea, în minutele care vor urma, îl voi critica și mai mult pe Yanis și nu prea aveam ce să fac. De ce nu era acolo? Eram sigură că, dacă și-ar lua două minute să-i explice fiului său situația, totul ar merge mai bine.

— Așadar, am continuat. Știți și că este foarte ocupat… așa că, o să… hm… o să rămânem în Paris toată vara…

— Ce-o să facem? a răcnit Ernest.

Cât despre cel mare, a oftat zgomotos, a mormăit bătând din picior. Doar Violette își păstra cât de cât calmul, cei patru ani ai săi o apărau încă. Totuși, vedeam bine pe chipul ei că simțea furia fraților săi.

— Ei bine, începând de mâine-dimineață până la concediul meu, veți merge la centrul de activități în aer liber toată ziua. Nu o să fie prea diferit față de anii din urmă. Și apoi, vă promit, o să facem o mulțime de chestii toți patru. O să fie grozav! Veți vedea! O să mergem la piscină, la Villette, la Versailles…

— Dar asta nu-i vacanță, mami! m-a întrerupt Joachim ridicând tonul și sărind de pe canapea. Facem deja asta tot anul.

— Te rog să nu-mi vorbești așa, Jojo! Vom pleca anul viitor. Și gândește-te că sunt o mulțime de copii care nu pleacă niciodată în vacanță și care nu fac tărăboi din cauza asta. Vă cer să faceți un sacrificiu anul acesta.

Mă simțeam complet ridicolă cu entuziasmul meu prefăcut și lecțiile de morală de doi bani, dar nu puteam să-mi permit să le spun că și pe mine mă durea inima că nu plecăm ca în fiecare an în aventură, că și eu, după abia o lună în acest ritm, eram obosită, că aproape nu-l mai vedeam pe tatăl lor, că nu înțelegeam de ce se întorcea așa de târziu. Nu, chiar nu aveam dreptul să le mărturisesc ce simțeam.

— De ce nu plecăm toți patru, fără el?

— Vreți să-l lăsați pe tati singur aici?

Joachim s-a bosumflat, Ernest a lăsat capul în jos, iar Violette m-a privit cu bărbia tremurând.

— Vă promit că o să ne distrăm bine, le-am spus cu o voce mai blândă.

— Mda…

— Vreți să vă uitați la un DVD în seara asta? am propus ca să schimb subiectul și ca să dovedesc că totuși era vacanță.

— Nu, mă duc în camera mea, mi-a răspuns Joachim fără să se uite la mine, apoi s-a întors către fratele lui: Vii?

Ernest l-a ascultat și l-a urmat, aruncându-mi o privire tristă peste umăr. Am lăsat capul în jos oftând.

— Mami, m-a strigat Violette cu glas mic. Ești supărată?

— Nu, nu-ți face griji. Vrei să te duci și tu să te joci în camera ta?

— Cu tine!

— Bine, du-te, vin și eu.

S-a dat jos de pe canapea și a țopăit până la mine ca să-mi dea un pupic. Preț de câteva secunde m-am refugiat în blândețea ei inocentă. Apoi a dispărut. *Yanis, unde ești? Am nevoie de tine. Nu o să reușim dacă nu îți dai seama ce este pe cale să se întâmple în mintea copiilor tăi.* Am clătinat din cap, supărată, și m-am dus să mă alătur fiicei mele în lumea prințeselor.

Violette a adormit repede în timp ce îi citeam o poveste. După aceea am așteptat ora 22:00 ca să declar stingerea, neavând curajul să-mi înfrunt fiii înainte. La ora aceea eram

sigură că vor fi calmi. Într-adevăr, totul s-a petrecut fără niciun țipăt, dar și fără niciun cuvânt la adresa mea. După ce am închis ușa camerei lor, m-am simțit tare singură. Preferând să nu mai umblu de colo-colo prin apartament, am hotărât să mă duc la culcare. Am luat o revistă de pe măsuța joasă; asta va face să-mi treacă timpul până la sosirea lui Yanis. Aveam vreo câteva vorbe să-i spun. Ar face bine să nu mai întârzie mult, nervii mei deja erau destul de întinși. Ce făcea? Ar fi putut totuși să dea un telefon sau să răspundă la mesajele mele. Doar nu era mare lucru!

Tocmai mă așezasem în pat când am auzit ușa de la intrare trântindu-se cu zgomot. Asta ar mai lipsi, să mi-i trezească! M-am rezemat de tăblia patului și mi-am încrucișat brațele. El a urcat scara fluierând.

— Véra, ești acolo?

Unde ai vrea să fiu?

— Mda, am mormăit.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum a zburat timpul.

A traversat camera, cu zâmbetul pe buze și m-a sărutat pe frunte, după aceea a intrat în baie fără să se oprească din vorbit:

— Astăzi a fost greu, demolarea este aproape terminată. A fost genial! Brusc, i-am propus lui Tristan să treacă pe-acolo astă-seară ca să-și dea seama. Dacă i-ai fi văzut fața…

Le-am văzut pe cele al copiilor tăi.

— Pe scurt, l-a apucat amețeala și pe mine m-a cuprins un râs nebun! După aceea ne-am dus să bem un pahar în barul de alături și până la urmă am rămas să mâncăm ceva…

Am încetat să-l mai ascult. Oricum nu mai înțelegeam nimic din ce spunea, pentru că începuse să se spele pe dinți, cu o încrâncenare de neînțeles, de altfel. A sfârșit prin a face un plonjon pe pat ca să se culce. A stins lumina fără să-și dea seama că stăteam încă în capul oaselor, deloc gata să dorm. Mi-am încordat și mi-am relaxat mâinile ca să nu explodez. Relaxarea lui mă exaspera.

— Sunt frânt. Îți promit că mâine-seară mă întorc mai devreme. Și nu-ți face griji, duc copiii la școală.

La asta nu mă așteptam! A încercat să mă facă să mă întind. M-am opus.

— Haide, mi-a spus pe un ton jucăuș, ridicându-mi cămașa de noapte.

— Yanis… copiii au rămas în vacanță de astăzi, i-am spus rece.

A sărit și a aprins din nou veioza de pe noptieră.

— Cum am putut să uit asta? Ce tâmpit sunt!

L-am privit chiorâș.

— Tu o spui. Am încercat să te sun! N-ai văzut?

— Mi-am uitat telefonul în garsonieră. Véra, nu știu… îmi pare rău…

Și-a trecut mâna prin păr.

— I-am anunțat…

— …că nu plecăm…

— Da. Și a fost foarte greu, mai ales pentru Joachim, era foarte furios… Nici Ernest nu era în toane bune, iar Violette nu a înțeles cu adevărat de ce fac tărăboi frații ei, dar era tristă.

S-a ridicat de tot.

— Chiar nu m-am gândit la asta.

— Într-adevăr. Va trebui să recuperezi. Copiii sunt deja sătui să te vadă tot mai rar. Știu că nu ai încotro, dar te ocupi mai puțin de ei… și nu știu ce faci toată ziua.

— Muncesc! s-a apărat, privindu-mă țintă.

— Da, eu știu asta. Dar ei nu; nu mai mergem la birou, nu-l mai vedem pe Luc și ne-am mulțumit pur și simplu să le spunem că ți-ai schimbat serviciul… Se simt pierduți.

S-a prăbușit lângă mine și m-a mângâiat pe obraz.

— Am să găsesc o soluție, îți promit…

— Sper. E timpul să dormim.

M-am întins împingându-l cu picioarele ca să-mi facă loc și am stins lumina fără să aștept să vină lângă mine. L-am auzit oftând, apoi, trecând peste mine, s-a strecurat în pat. M-a prins de mijloc și m-a tras spre el, lipindu-se de spatele meu.

— Ești supărată? a șoptit.

— Tu ce crezi?

Și-a înăbușit în gâtul meu un râs, care s-a transformat într-un acces violent de tuse.

— Ai răcit? l-am întrebat.

— Nu știu, poate…

Cunoșteam tușea aceasta, îmi trezea amintiri. Ciudat…

— Ai grijă de tine, te rog. Deja trebuie să mă ocup de copii,

nu vreau să te mai am și pe tine bolnav pe cap.

— Chiar ești supărată pe mine?

— Nu este ușor pentru nimeni, Yanis.

— O să ne regăsim rostul nostru. O să reușesc, îți promit!

— Nu mă îndoiesc, dar să facem astfel încât să nu plătim un preț prea mare. Noapte bună!

N-a răspuns, dar s-a lipit și mai mult de mine.

Imediat ce a sunat ceasul, Yanis a sărit în picioare. De parcă ar fi fost treaz de ceva timp și aștepta semnalul ca să se ridice din pat.

— Fac un duș repede și mă ocup de copii.

Am scos capul de sub pătură, cu ochii pe jumătate închiși, și l-am văzut luând niște blugi și un tricou curat din dressing. Pe urmă a venit să mă sărute înainte să se închidă – asta a fost impresia mea – în baie.

— Mai rămâi puțin în pat.

Și a dispărut. Ce-l apucase? Nu pregătindu-le micul dejun copiilor va repara lucrurile în privința lor și nici într-a mea. Cât despre mine, nu schimba mare lucru că mai câștigam cinci minute din programul meu de dimineață, n-aveam de gând să ajung mai devreme la serviciu. După ce baia a fost liberă, m-am dus și eu, dar, spre deosebire de cum se întâmpla de obicei, dușul nu m-a relaxat. Nu mă simțeam bine și nu reușeam să-mi dau seama de motivul acestei proaste dispoziții. Evident, greșeala lui Yanis din ajun, furia copiilor nu erau străine de starea mea de spirit, dar în străfundul meu știam că mai era ceva, fără ca totuși să îmi dau seama ce anume. Când, puțin mai târziu, am coborât scara, am fost întâmpinată de râsetele și strigătele de bucurie ale copiilor. Șterseseră atât de repede totul cu buretele?

— Mami! a strigat Ernest aruncându-se pe mine.

— Ce se întâmplă?

— Nu mergem la centru!

A plecat înapoi spre bucătărie în fugă.

— De ce? am întrebat.

I-am îmbrățișat pe Joachim și pe Violette și m-am uitat la Yanis. Avea un zâmbet larg pe față.

— Îi iau cu mine toată ziua, de dimineață o să fim la garsonieră, iar după-amiază, vizită pe șantier la meșterii noștri care promit, mi-a spus, vizibil mândru de el.

A bătut palma cu băieții.

— Nu sunt sigură că…

Yanis mi-a luat fața în mâini.

— O să petrecem o zi frumoasă toți patru. Vorbele tale de aseară m-au făcut să înțeleg cât de mult îmi lipseau copiii… așa că, îmbinăm utilul cu plăcutul. Și, în plus, vor ști ce fac în fiecare zi.

Tonul ultimei fraze a fost clar mai sec; nu-i plăcuse aluzia mea că nu muncește atât cât spune. *La naiba, ce încurcătură.* Mi-a dat drumul și s-a dus să-și pună o cafea; am întâlnit privirea lui Joachim. Am înțeles că ziua petrecută în compania tatălui său nu va fi de ajuns ca să-l calmeze și că nu era străin de ceea ce-mi trecea prin cap. Fiul nostru cel mare era uneori cam perspicace pentru vârsta lui. În cele din urmă, m-am așezat lângă ei. Micul dejun era un moment important în familia noastră, vorbeam, râdeam, ne mângâiam. Dar în dimineața aceea m-am simțit mai mult spectatoare; nu simțeam că iau parte la ce se întâmpla. Ciuguleam din felia cu unt, beam cu înghițituri mici din cafea ascultându-i cum vorbeau despre ce vor face împreună. Deși era în continuare reținut, Joachim nu putea să nu fie cuprins de entuziasmul general și mă bucuram pentru el. Copiii au sărit în sus de bucurie când Yanis le-a promis că o să le cumpere o cască de șantier. Ernest și Jojo au început să alerge prin apartament, Violette aplauda strigând: „Mulțumesc, tati”. Eram sigură că aveau să se simtă minunat, fiindcă Yanis avea să transforme totul într-un loc de joacă pentru ei. Atunci ce mă reținea? De ce eram incapabilă să iau parte la bucuria lor? De ce simțeam un ghem în stomac?

Când am ieșit cu toții din apartament. Îmi țineam în continuare dinții încleștați. Mașina era parcată în apropierea stației de metrou, așa că i-am însoțit. Pe drum, Yanis mi-a luat mâna și mi-a strâns-o tare. Eu nu-i scăpam din ochi pe copii, care mergeau în fața noastră pe trotuar, povestind.

— Tot mai ești supărată? m-a întrebat Yanis.

L-am privit; avea o expresie neliniștită. Ce făceam? Să-l acopăr cu reproșuri nu era cu siguranță o soluție.

— Nu, pur și simplu mi-e capul în altă parte.

— Mi-ar plăcea să știu unde-ți este capul tău cel frumos…

— Nu prea departe…

— Dacă mâine petrecem o seară în doi, o să-mi spui unde este?

— Poate, i-am răspuns pe un ton malițios, fără să mă pot stăpâni.

Nu suportam să ne certăm sau să nu fim de acord. Deși bombăneam mereu, nu-mi plăceau certurile.

— O să fie bine, Véra. Îți promit!

— Ai mai spus-o. Hai, ștergeți-o, profitați de ziua asta!

Ajunseserăm la mașină. M-am întors către copii.

— Veniți să vă pup, le-am spus.

M-au îmbrățișat cu toții și m-am simțit puțin mai bine. Apoi Yanis m-a luat și el în brațe.

— O să mă mai suni să-mi spui ce faceți? l-am întrebat.

— Evident!

L-am sărutat repede și m-am îndreptat spre metrou, ascultându-le râsetele. Da, aveau să petreacă o zi minunată, iar copiii aveau să se bucure din plin. La urma urmei, asta era ceea ce îmi doream, nu?

Pe parcursul zilei, Yanis m-a făcut părtașă la toate momentele importante trimițându-mi mai multe fotografii; copiii desenând în garsonieră, copiii cu căștile, copiii cu cutii de compot de mere în mână la intrarea în șantier. Într-una dintre poze am crezut că-l zăresc pe Tristan. Inima mi s-a strâns; Yanis petrecea mai mult timp cu acest bărbat, despre care îmi vorbea mereu și pe care nu-l văzusem decât de două ori, decât cu mine.

Când am plecat de la serviciu seara, l-am sunat pe Yanis înainte să cobor la metrou.

— V-ați distrat bine, din câte am văzut, i-am spus imediat ce a răspuns.

— Ne-am distrat grozav! Ne-ai lipsit. Am fi preferat să fii aici… Ți-au plăcut fotografiile?

— Da, mulțumesc! A fost și Tristan?

— Copiii îl adoră! Nici nu-ți închipui!

— Cu atât mai bine! Ce faceți acum? Vrei să vin să-i iau?

— Mă gândeam că mai degrabă ai putea să ni te alături și să petrecem seara toți cinci în garsonieră.

— Super! Fac niște cumpărături și vin!

Nu m-am grăbit să ajung la garsonieră. La urma urmei, nimic nu mă zorea. Copiii nu mă așteptau, erau cu Yanis, care profita de compania lor, lucrând în același timp. Iar eu aveam ocazia să hoinăresc ca să-mi golesc mintea. Ultimele douăzeci și patru de ore mă epuizaseră moral. Va trebui să-mi revin, nu puteam să sar pe Yanis la cea mai mică greșeală; trebuia să fiu corectă cu el, eu fusesem cea care-l împinsese să treacă pe cont propriu. Nu puteam să mă supăr pe el nici pentru vacanță – tot eu fusesem cea care-i propusese să nu plecăm – și nu era răspunzător pentru atitudinea lui Charlotte. Trebuia cu orice preț să-mi regăsesc starea mea de spirit obișnuită: să trăiesc din plin fiecare zi, fără să-mi bat capul. Mereu funcționaserăm astfel, mai ales eu. Într-un final am grăbit pasul: voiam să-i revăd, aveam nevoie să fiu cu ei. În plus, era frumos și destul de cald, vom putea să luăm niște gustări și poate chiar să cinăm în curtea clădirii. Cu câțiva ani în urmă, aranjaserăm o măsuță și niște scaune pliante din metal în fața porții. Ca și acasă, și întotdeauna bucuros, Yanis se ocupa de lucrările din clădire; începuse din adolescență, de pe vremea când locuia cu părinții săi și continuase când modificase garsoniera. Mutarea noastră și plecarea părinților lui la un azil de bătrâni nu schimbaseră nimic; copiii noștri puteau să profite de curte, iar micile noastre petreceri estivale nu făceau nimănui probleme. M-am oprit la un băcan italian din cartier și la brutărie; aproape mi-am golit cardul de cumpărături. Aveam să facem sendvișuri cu mezeluri fine și brânzeturi, iar copiii aveau să rontăie grisine, așteptând să se încălzească pizza de casă. O masă de vacanță. La vreo cincizeci de metri de garsonieră, prin ochelarii de soare am zărit în depărtare, venind spre mine, o siluetă întunecată. Când m-am apropiat, l-am recunoscut pe Tristan. Probabil Yanis îi propusese să ni se alăture, și asta nu prea mă mira… Mica dezamăgire pe care am simțit-o s-a risipit, nu-mi păsa că va veni și el, principalul era să fim toți cinci. Făcusem bine să cumpăr o cantitate mai mare de alimente pentru cină. Mergeam unul către altul; el a schițat un zâmbet când m-a recunoscut și mi-a făcut un mic semn la care am răspuns dând din cap, fiindcă aveam mâinile ocupate cu plasele de cumpărături. Am ajuns prima în fața clădirii. S-a grăbit să mă prindă din urmă.

— Te salut, Véra! a spus luându-mi plasele.

— Mulțumesc! Și eu, Tristan! Mă bucur să te revăd!

L-am sărutat scurt pe obraz. Apoi am deschis poarta, continuând:

— Era timpul, totuși.

— Nu te deranjează că voi fi și eu? Ești sigură?

— Nu…

— Tati! a zbierat Ernest în momentul în care am intrat în curte. Mami vine cu Tristan!

— Scuză-mă, i-am spus acestuia.

Am alergat spre cei trei copii ai mei care veneau în goană. Aveam nevoie să-i simt. Violette mi-a sărit în brațe, Ernest mi s-a agățat de picioare și Joachim s-a rezemat de mine.

— Ce primire, dragii mei! Păreți în formă!

Au început să vorbească toți trei în același timp, povestindu-mi într-o hărmălaie asurzitoare aventurile de peste zi. Nu înțelegeam niciun cuvânt din ce-mi spuneau, dar fericirea lor mă încărca cu energie. Violette s-a uitat în spatele meu cu un zâmbet care se voia timid, dar care nu era deloc așa.

— Ești bine, prințesă mică? a întrebat-o Tristan.

Fiica mea și-a dat ochii peste cap de mulțumire.

— Și voi, băieți? a continuat.

Yanis a ieșit din garsonieră și a ajuns lângă noi din trei pași, fără să mă scape din ochi, cu un zâmbet larg pe buze. Fără să-i spună nimic lui Tristan, m-a sărutat pe gură. Am închis ochii și am oftat de ușurare.

— Ești bine? m-a întrebat la ureche.

— Da, ai avut o idee bună pentru astă-seară.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre Tristan.

— E grozav că ai venit! i-a spus bătându-l cu palma pe spate. Bun, să bem ceva!

Am izbucnit în râs.

— Lasă-ne să ne dezmeticim!

Am lăsat-o jos pe Violette și mi-am amintit că Tristan avea încă plasele mele în mâini.

— Vrei să duc toate astea înăuntru? mi-a propus în clipa în care m-am îndreptat spre el.

I le-am luat.

— E în regulă, mulțumesc!

Treceam pragul garsonierei când Yanis mi-a spus:

— O să vezi, am pus șampania la rece!

— Cu ce ocazie? l-am întrebat privindu-l peste umăr..

— Fără vreo ocazie anume.

Intrând în încăpere, m-am abținut să-i fac vreo observație când am văzut harababura care domnea acolo: nu era deloc din cauza copiilor, cu excepția ambalajelor de bomboane, risipite ca pietricelele lui Tom Degețel! Lângă frigider, am găsit chiar și devize, foi mâzgălite cu notițe și schițe de planuri. Am făcut un teanc din toate și le-am pus pe biroul la care se presupunea că lucrează Yanis. Apoi am lăsat în jos măsuța de bucătărie fixată în perete ca să pregătesc gustările. Copiii au apărut pe neașteptate lângă mine.

— Ce mâncăm în seara asta?

— Pizza, dar nu chiar acum! N-o să mâncați la șapte și jumătate fix, doar e vacanță!

Joachim mi-a zâmbit larg; părea mult mai relaxat decât în ajun. Ce ușurare!

— Duceți-vă să vă jucați, pregătesc imediat gustările!

— Ce bine!

Au șters-o. Nu trebuia să-mi fac atâtea griji pentru ei; lucrurile mici le făceau plăcere și totul mergea bine în familia noastră. Am găsit un pahar cu un rest de vin alb; Yanis începuse fără noi. Aveam să-l termin eu.

— Véra?

M-am întors spre ușă: Tristan stătea în prag.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Adică… da, stai. Poți să-i spui lui Yanis să vină?

— Vorbește la telefon.

— Nu-i nimic, i-am răspuns cu un zâmbet. Dar intră!

Am vorbit de una, de alta, căutând farfurii, tacâmuri, pahare. Am scos chiar și paharele cu picior și am pregătit un castron de cartofi prăjiți pentru copii.

— L-au sunat de pe șantier? l-am întrebat.

— Cred că da.

După felul cum se mișca prin garsonieră, mi-am dat seama că venise des pe-acolo. Până la urmă, era oarecum ca și cum ar fi fost mereu acolo, alături de noi. Simțeam că mă privește în timp ce-mi vedeam de treabă.

— Ești sigură că nu te pot ajuta cu nimic?

— Da, stai liniștit.

I-am aruncat o privire. Deși părea să se simtă în largul lui, uitasem cum apărea brusc în mijlocul nostru, cu costumele lui negre, chipul serios, manierele elegante și reținute. Nu-l cunoșteam decât din poveștile lui Yanis. Privindu-l, mi-am dat seama dintr-odată că aveam lucruri să-i spun. Poate că asta era ocazia. Am lăsat ce făceam și m-am apropiat de el. S-a dat doi pași înapoi.

— Tristan, voiam să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut…

Și-a ațintit privirea întunecată într-a mea.

— Mi se pare important să-ți spun. Mulțumesc pentru Yanis… nu a fost niciodată atât de fericit.

S-a îndreptat spre ușă și s-a uitat la Yanis care gesticula în curte, tot la telefon. La ce putea să se gândească? Aveam într-adevăr impresia că își cântărea fiecare gând, fiecare cuvânt.

— Știi, a spus într-un târziu, după ceea ce mi s-a părut o eternitate, când văd ce a realizat deja și cât suflet pune, nu am niciun regret. Am totală încredere în soțul tău, va reuși. Sunt convins.

A respirat adânc. Apoi s-a întors din nou spre mine și, cu un zâmbet pe buze, a continuat:

— Aș putea să-ți întorc complimentul.

— Despre ce vorbești? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Îl susții pe Yanis. Știu, mi-a spus. Mi-a explicat că ai luat asupra ta toate celelalte treburi pentru ca el să se poată ocupa de munca lui. Așa că, dacă reușește, este în parte datorită ție, eu nu sunt decât un sprijin. Așadar, dacă investiția în afacerea lui îmi va aduce beneficii într-o zi, îi voi mulțumi, dar îți voi mulțumi și ție.

— Eu nu văd lucrurile chiar așa, i-am răspuns, stânjenită.

A schițat un zâmbet.

— Eram aproape sigur că-mi vei da un răspuns de genul ăsta. Voi doi faceți o echipă foarte frumoasă.

— Hm…

— Tristan? ne-a întrerupt Violette.

M-am abținut să râd când am văzut-o purtând o cască mult mai mare decât capul ei.

— Crezi că prințesele poartă așa ceva? l-a întrebat.

Tristan s-a aplecat spre ea.

— Tu ești singura și unica. Ceea ce te face prețioasă.

Violette a fost și mai încântată. Și atunci nu mi-am mai putut reține râsul.

— Te pricepi s-o ai la degetul mic, i-am spus lui Tristan, după care m-am întors la pregătirile mele.

— Ai reușit să-mi vrăjești fiica? a spus Yanis intrând în garsonieră, cu un zâmbet larg pe chip.

Tristan a râs și el și s-a ridicat. Yanis și-a aruncat telefonul pe birou, în mijlocul hârtiilor și s-a lipit de spatele meu. M-a sărutat pe gât.

— Mi-e sete, i-am spus.

— Și mie! Să desfacem șampania aia!

Luând platoul cu gustări, am ieșit în curte urmată de copii, în timp ce bărbații se ocupau de conținutul paharelor noastre.

La nouă și jumătate, eram încă în curte, dar începeam să coborâm tonul. Violette tocmai adormise pe genunchii mei, iar băieții se jucau înăuntru. Am mângâiat distrată părul fiicei mele, sorbind dintr-un pahar de vin rosé.

— Am petrecut o seară excelentă, am spus într-un târziu. Dar, Yanis, va trebui să-i culcăm pe copii.

— Într-adevăr, nu e weekend, iar mâine nu pot să-i iau cu mine. Așa că vor merge la centrul de activități în aer liber. Dar voi încerca să-i țin câteva zile până la concediul tău.

— Faci ce poți, ziua de astăzi deja i-a bucurat, l-am liniștit cu un zâmbet larg pe buze.

Mi-a dat la o parte cu delicatețe o șuviță de păr de pe față.

— Dar tu, Tristan? Îți iei concediu?

— Am o casă pe coasta normandă, mă voi duce acolo în august. E convenabil, pentru că pot să ajung repede la Paris dacă este nevoie.

— Îți iei și fetele?

— În mod normal, da, dacă reușesc să le conving că două săptămâni cu mine pot fi amuzante. Crede-mă, nu este ușor!

Râdea, dar vocea îi era învăluită de tristețe.

— Dar probabil că-și doresc să petreacă timp cu tatăl lor.

— Dacă aș fi un pic mai amuzant și aș avea o viață mondenă, le-ar plăcea mai mult! mi-a răspuns râzând. La vârsta lor au nevoie de mai mult decât clubul Mickey sau o înghețată mâncată pe dig după cină. Și, pentru că nu le văd prea des, am tendința să nu le acord prea multă libertate.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu ele? l-a întrebat Yanis.

— Absolut deloc! Dacă ai idei, te ascult!

— Promit că o să mă gândesc.

Musafirul nostru s-a bătut pe coapse și s-a ridicat.

— O să vă las să vă întoarceți acasă.

— Mda, e timpul să mergem, a fost de acord Yanis.

S-a ridicat și el și a luat paharele. Apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe frunte.

— Să nu te miști, ne ocupăm de tot.

A fost plăcut să stau jos și să-i văd pe soțul meu și pe noul său cel mai bun prieten debarasând. Au strâns resturile de la cină vorbind și râzând. Tristan intrase în viețile noastre atât de ușor și de natural; îmi venea greu să cred că-l cunoșteam abia de două luni. L-am auzit pe Joachim spunându-i că studiază trombonul; probabil se simțea foarte în largul lui cu el. Fiul nostru cel mare se apropia cu greu de cineva. Îi cucerise într-adevăr pe copii; îmi plăcea asta și mă liniștea într-un fel. Eram prea neîncrezătoare din fire.

Un sfert de oră mai târziu, Yanis încuia garsoniera, cu poșeta mea pe umăr. Fără să o trezesc pe Violette, care dormea în brațele mele, m-am ridicat, iar mica noastră trupă a ieșit din clădire. Tristan ne-a însoțit până la mașină.

— Mulțumesc mult pentru această seară, ne-a spus.

A oftat și a zâmbit larg privindu-ne îndelung. Părea emoționat, fericit în orice caz. Era greu să-i ghicești gândurile, Tristan era un bărbat secretos, dar probabil că era extrem de singur, bănuiam asta. Părea că fiicele lui îi lipseau mai mult decât orice, în pofida a ceea ce spunea. Eram mulțumită că petrecusem această seară în familie cu el. A ciufulit părul băieților, apoi a mângâiat-o ușor pe cap pe Violette, înainte să-mi trimită un sărut.

— Să te întorci cu bine, i-am spus.

Apoi Yanis și cu el și-au luat rămas-bun, prilej cu care au schimbat două vorbe despre proiectul legat de concept store.

— Pe curând! ne-a salutat.

M-am instalat pe locul meu și l-am văzut cum dădea să plece. În momentul în care mașina a pornit, l-am zărit pe Tristan întorcându-se în fugă spre noi.

— Așteaptă, Yanis, poate că a uitat ceva.

Am coborât geamul în momentul în care a ajuns în dreptul nostru. S-a aplecat ca să poată să ne vorbească.

— Îmi pare rău că vă fac să întârziați, dar tocmai m-am gândit că am uitat să vă propun ceva.

— Da, te ascultăm, l-a încurajat Yanis.

— Știu că nu plecați în concediu din cauza serviciului, dar poate că veți vrea să luați aer, chiar dacă doar într-un weekend prelungit. Casa mea din Normandia vă stă la dispoziție în permanență. Am destule camere cât să găzduiesc un regiment. Ar fii păcat să nu profitați. Pot chiar să vă dau cheile dacă nu sunt acolo. Să nu ezitați. De acord?

Am rămas fără glas. Yanis i-a întins mâna și i-a strâns-o tare.

— Uau, ești incredibil! Nu spun nu. O să ne gândim serios la asta. Mulțumesc!

Tristan a zâmbit larg.

— Te rog, îmi face plăcere. Véra? m-a întrebat, cercetându-mă cu privirea. O să te gândești și tu?

Autoritatea pe care o degaja mă impresiona.

— Da, am șoptit. Mulțumesc mult.

— Bine. Acum vă las să vă duceți copiii la culcare!

A lovit ușor în portieră și s-a îndepărtat. Yanis a pornit mașina și a intrat în coloană. Tristan ne-a făcut semn cu mâna când am trecut pe lângă el.

— Este incredibil tipul, a spus Yanis.

— Sunt de acord cu tine, am șoptit.

— Tati! Mami! ne-a strigat Joachim. O să plecăm în vacanță cu Tristan?

Întotdeauna copiii aud când nu trebuie să audă.

— Câteva zile poate, voinicule, i-a răspuns tatăl lui.

Nereușind să adorm, am încercat să stau cât mai nemișcată cu putință ca să-l las pe Yanis să doarmă. Se pare că n-a fost de ajuns, pentru că s-a întors spre mine și m-a tras spre el.

— La ce te gândești?

— La o mulțime de lucruri.

— Adică?

— Munca ta, concediul nostru, Tristan… Nu știam că-i spuseseși despre hotărârea noastră pentru această vară.

— O, probabil am spus-o în vreo discuție, fără să-mi dau seama.

— Chiar te înțelegi bine cu el?

— În mod clar. Te deranjează?

— Nu, sigur că nu! Mă gândesc numai la conflictul de interese. Vreau să spun, e girantul tău la bancă… și sunteți prieteni…

— Mi-am pus această întrebare. Chiar i-am vorbit despre asta. Am lămurit lucrurile, nu le vom amesteca. Uite, și în seara asta abia dacă am pomenit de șantier.

— Discutați chiar despre tot?

— Ca niște țațe!

— Nu glumesc, Yanis!

M-am ridicat și am încercat să-i cercetez chipul în întuneric. A aprins lumina și m-a privit, cu capul pe pernă și zâmbetul pe buze.

— Chiar dacă nu ar fi implicat în munca mea, tot aici am fi ajuns. A devenit repede prietenul meu! Oricum s-ar fi creat o legătură între noi. Adu-ți aminte când a venit aici, când am mers la el…

Am oftat.

— Da, știu. Dar nu poate să nu mi se pară ciudat lucrul ăsta.

— N-ai încredere în el?

— Ba da… nu… Nu știu. Nu-l cunosc destul.

— Totuși, pari să te înțelegi și tu cu el.

— Nu pot să te contrazic, am fost de acord. Dar… propunerea lui de a merge sa petrecem câteva zile în casa lui din Normandia… E prea mult dintr-odată!

— A jucat tare!

S-a ridicat în capul oaselor și mi-a pus o mână pe obraz.

— Véra, încă n-am spus da. Și dacă mergem, să ne gândim la copii, ar putea să le facă bine să petreacă vreo câteva zile pe plajă, și ție le fel, nu? N-o să-mi spui că nu te tentează?

Am scuturat din cap. Evident că avea dreptate.

— Ne-am fript cu Luc, a continuat.

— Și închipuie-ți că m-am dondănit și cu Charlotte.

A bombănit.

— Începe să mă calce și ea pe nervi. Dar știi, poate că mai există și oameni drăguți care nu caută să te înșele și poate că Tristan este unul dintre ei.

— E greu de crezut, i-am spus cu voce mică. Dar ai cu siguranță dreptate. Mă închid în mine, nu e bine…

— Întotdeauna am dreptate!

M-a sărutat mai întâi blând, apoi din ce în ce mai intens. Știa cum să mă facă să mă relaxez și să-mi aprindă dorința. M-a trântit pe spate și a sărit pe mine.

— Să profităm de ocazie când se ivește, de acord? Mereu am făcut așa.

— Da.

— Eu încep acum, profitând de insomnia ta, mi-a spus, strivindu-și buzele de ale mele.

Am uitat de întrebări și de îndoieli.

8
Véra

Eram la capătul puterilor. La capătul capătului. La capătul nervilor. La capătul rezistenței mele fizice. La capătul răbdării. Niciodată nu urâsem vara atât. Toată luna iulie alergasem între centrul de activități în aer liber pentru copii și casă, mă ocupasem de treburile casnice și de agenția de voiaj unde am fost singură în cele trei săptămâni de concediu ale colegei mele. Și acasă eram singură! Rezistasem doar agățându-mă de speranța că voi putea să am câteva momente de respiro în concediu. Dar când am intrat în concediu, n-am avut deloc parte de odihnă: copiii nu uitaseră promisiunea legată de o mulțime de activități care să compenseze faptul că nu plecam nicăieri. În fiecare zi mă blestemam pentru că spusesem acele vorbe nefericite: am hoinărit de dimineața până seara. Leneveala, interzisă. Din cauza oboselii, nu deschideam ochii când Yanis se trezea în zori ca să plece la muncă, dar era întotdeauna unul dintre copii care avea grijă să mă trezească sărind pe patul nostru. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poate fi atât de greu. Aproape că așteptam cu nerăbdare reînceperea serviciului și a școlii. Mă enervam din nimic, țipam la copii, incapabilă să-mi gestionez nemulțumirea, furia tot mai mare față de Yanis, care nu mai era aproape niciodată acolo. Certurile cu Charlotte nu-mi diminuau iritabilitatea. Scuza că trebuie să mă ocup de copii mi-a permis să mă eschivez de la întâlnirile noastre la prânz. Dar de câte ori o sunam să anulez, se lua de Yanis, îmi reproșa că fac prea mult pentru copii. Bombăneam, ea mai punea paie pe foc vorbindu-mi de Luc, eu mă enervam atunci și mai mult ca să mă apăr împotriva durerii de a-mi fi îndepărtat fratele; ea ofta nemulțumită când aveam proasta inspirație de a rosti numele lui Tristan și închideam telefonul furibundă. În orice caz, nu putea să înțeleagă că uneori pur și simplu nu ai posibilitatea să-ți faci timp pentru tine. Și din fericire nu știa că viața noastră socială se rezuma la numeroase cine în compania lui Tristan, altfel și-ar fi ieșit din pepeni! Era în stare să-mi facă o criză de gelozie. În pofida rezervelor mele în privința lui Tristan, trebuia să mărturisesc că era plăcut să mă învârt pe lângă oameni noi, asta ne lărgea orizontul. Și să fim clari: avea meritul de a fi amabil cu noi și de a nu ne face niciun reproș în legătură cu stilul nostru de viață.

Fără a mai pune la socoteală că nu înceta să-l împingă pe Yanis să meargă tot mai departe și să nu-și interzică nimic. Dar ceva mai puternic decât mine mă făcea să rămân neîncrezătoare, devenise o a doua natură. Oricine se apropia de soțul meu putea să-i facă rău într-un fel sau altul. Luptam în fiecare zi împotriva nevoii mele de protecție, amintindu-mi că era băiat mare și că era complet stupid să gândesc așa. Nu mai abordam problema cu el, n-ar fi înțeles și nu voiam să-l necăjesc inutil. Fiindcă și el era epuizat. Chestiunile neprevăzute, mai mult sau mai puțin grave, legate de șantier se înmulțeau; reușea întotdeauna sa rezolve problema, dar cu ce preț! Capacitatea lui de muncă mă impresiona. Eram într-adevăr uimită de ceea ce soțul meu era pe punctul să construiască, în pofida dificultăților și a consecințelor asupra familiei. Grijile mele păreau neînsemnate în comparație cu ceea ce întreprindea; deodată, mi-am păstrat toate reproșurile, toate neliniștile pentru mine. Se ocupa direct de vânzarea la domiciliu pentru alți clienți, neputându-se mulțumi cu un singur contract. Întocmea dosare, alcătuia planuri de urgență. Spiritul lui combativ începea să dea roade; semnase deja două contracte și mai avea altele în așteptare. Mereu tot atâtea motive bune să bem șampanie. Destindea atmosfera aducând sărbătoare în viața noastră. Și, în plus, asta îmbunătățea situația. Ceea ce mă supăra era să-i văd paloarea, el care era întotdeauna bronzat. Slăbise și musculatura căpătată pe șantiere și de care era atât de mândru se topea văzând cu ochii. Nu mai avea cearcăne în jurul ochilor, ci pungi! Se schimba, dar această oboseală nouă nu făcea decât să-i sporească farmecul și îl făcea și mai atrăgător în ochii mei. Când venea în pat seara, ne mulțumeam cu un sărut din vârful buzelor, nu aveam putere să facem mai mult. Dar râdeam de asta, promițându-ne să recuperăm când ne vom liniști, eram pur și simplu fericiți să fim împreună, îmbarcați într-o mare aventură.

În seara aceea eram prăbușită pe canapea, păream o stafie. Nu aveam pe mine decât ceva ușor, ca să pot face față caniculei. Toate ferestrele erau deschise, fiindcă aerul era înăbușitor. Copiii fuseseră agitați toată ziua, cerându-l pe tatăl lor, bombănind împotriva mea și a activităților mele *stupide.* Oricum, chiar dacă i-aș fi dus la Mickey, ar fi zis că e egal cu

zero! Mă exaspera că erau atât de nerecunoscători. Cina se desfășurase printre țipete, aproape că mă durea gâtul. Se instalaseră toți trei în camera băieților ca să se uite la un desen animat pe tabletă, ceea ce mi-ar fi oferit un scurt moment de liniște dacă n-ar fi negociat atât ce program să aleagă. Nu aveam vești de la Yanis, era aproape ora nouă, speram că totuși nu va mai întârzia mult. Cu o seară înainte se întorsese târziu. Și în zilele din urmă, la fel. Oftam, uitându-mă la telefon, bosumflată. În clipa în care mă pregăteam să-l sun ca să-l cert, s-a deschis ușa de la intrare. Am avut impresia că era și mai încovoiat decât în ultimele seri, chipul îi era grav, ca să nu spun îngrijorat. M-am certat imediat că gândisem astfel.

— Hei! l-am strigat. Cum merge? Nu pari prea bine.

S-a întors spre mine, a zâmbit văzându-mi postura languroasă și s-a apropiat târându-și cu greu picioarele. Atitudinea lui m-a liniștit, văzusem deja răul acolo unde nu era. Ajuns în fața canapelei, s-a prăbușit lângă mine și și-a pus fața pe sânii mei. I-am trecut mâna prin păr și am scos resturi de var. A ridicat capul.

— Salut!

S-a întins și m-a sărutat. M-am încruntat.

— Iar ai mâncat bomboane aromate?

— Sunt dependent.

— Găsește altceva, urăsc asta!

A râs. Apoi s-a încordat când i-a auzit pe copii urlând în cameră. Am oftat.

— Așa au fost toată ziua? m-a întrebat Yanis.

— Ei, asta încă-i bine, i-am răspuns ridicând din sprâncene.

— Fir-ar al dracului! Așa nu se mai poate!

S-a ridicat de pe canapea și a făcut un efort să se târască până la camera lor, a cărei ușă a deschis-o brusc.

— Potoliți-vă și nu mai zbierați! a țipat la ei.

Asta i-a redus la tăcere. Avusese întotdeauna tendința să-i încurajeze și să facă gălăgie împreună cu ei; foarte rar ridica tonul la ei, trebuia ca într-adevăr sa îl aducă la capătul răbdărilor. În cazul de față, mă îndoiam că în seara aceea două minute fuseseră de ajuns ca să-l facă să-și iasă din pepeni. Deoarece continua să le reproșeze că nu sunt cuminți, că-mi distrug concediul, că nu sunt niciodată mulțumiți, am simțit că în curând o să fie vina lor dacă era vreo problemă pe șantier,

așa că am hotărât să intervin. Cu toate acestea, Dumnezeu știe că m-aș fi lipsit bucuroasă. Numai că aici mergea într-adevăr prea departe. Când am ajuns în pragul camerei, am cuprins scena cu privirea, îngrozită; Yanis, livid, cu broboane de sudoare pe frunte, Ernest și Violette cu lacrimi mari curgându-le pe obraji și Joachim cu privirea lui albastră prevestind furtună și cu o mână protectoare așezată pe umărul surioarei lui.

— Bun, haideți, în pat acum! am intervenit. Tati este obosit.

Și mami la fel…

— Dar, mami!

Am ridicat mâna.

— Stop! Niciun *dar,* Jojo! Te rog!

Fiul meu m-a fulgerat cu privirea.

— Am să-i culc eu, mi-a spus Yanis.

— Nu, nu, mă ocup eu de asta, i-am răspuns dându-l la o parte. Du-te să faci un duș, o să-ți prindă bine. E o căldură îngrozitoare. Nu e bine pentru starea ta psihică.

— Mda.

Apoi s-a uitat la copii, cu un aer îmblânzit, dar trist.

— Noapte bună! le-a spus.

În pofida reticenței lor, l-au lăsat să-i îmbrățișeze. După ce tatăl lor s-a făcut nevăzut, au răsuflat de ușurare. Mi-a frânt inima faptul că se simțeau ușurați că Yanis plecase. I-am împins ușor, dar cu hotărâre spre baie. Spălatul pe dinți a avut loc într-o tăcere deplină până în momentul în care Violette a cedat:

— De ce e tati rău?

Simțeam că asta se va întâmpla până la urmă. M-am lăsat pe vine în fața ei.

— Tati nu e rău, nu vreau să spui asta.

M-am întors spre frații ei.

— E valabil și pentru voi. S-a înțeles? Tati e obosit, ca și mine de altfel. Știu că nu este ușor pentru voi, dar facem ce putem.

Au lăsat capul în jos. Am culcat-o mai întâi pe Violette, care și-a băgat degetul în gură și și-a frecat păpușa de nas, cu ochii mari încă plini de lacrimi. Mi-a cerut mai multe mângâieri decât de obicei înainte să mă lase să plec. Am închis încet ușa, neliniștită și mai ales tristă. I-am găsit pe băieți cu brațele încrucișate, stând unul lângă altul la picioarele paturilor suprapuse. La fel de bosumflați ca și mine.

— Faceți-mi loc.

S-au dat la o parte fără chef și am putut să mă așez între ei.

— Bun! Dacă nu vreți să vă culcați, puteți să vă jucați sau să citiți. Cu condiția să nu aud un sunet. Promiteți?

— Da, mami, mi-au răspuns în cor.

— Am să vin la voi imediat.

I-am sărutat pe păr, apoi i-am lăsat în pace. Yanis era în bucătărie, în șort, cu bustul gol, încă ud după duș. Tocmai își desfăcuse o bere. Din trei înghițituri a băut-o, după care a mai desfăcut una.

— Vrei și tu?

Fără să-mi aștepte răspunsul, mi-a întins una. M-am dus lângă el ca să pregătesc cina și am înghițit o gură de bere.

— Ți-e foame? l-am întrebat.

— Nu, nu prea.

— Vrei salată grecească?

— Nu contează, e foarte bine orice.

Cu sticla în mână, s-a rezemat de tocul ferestrei deschise.

— Iartă-mă că am țipat la copii, mi-a spus după mai multe minute de tăcere. N-ar fi trebuit să mă iau așa de ei.

— Sunt neascultători, nu te contrazic, și eu mă enervez destul de mult pe ei… dar tu ai fost un pic cam dur.

— Sincer, Véra, nu știu cum te descurci cu ei toată ziua.

— N-am de ales. Refuz să petreacă tot restul verii la centrul de activități în aer liber, doar pentru confortul meu.

— Și îți sunt recunoscător pentru asta.

M-am dus lângă el. M-am strecurat între picioarele lui și, după ce l-am mângâiat pe piept, i-am trecut brațele pe după gât. El m-a luat de mijloc.

— Știam că va fi greu în aceste două luni, i-am spus. Dar este pentru o cauză bună.

Și-a lăsat berea pe pervaz și mi-a atins ușor obrazul cu mâna.

— Am vorbit azi cu Tristan la telefon.

Am ridicat din sprâncene, fără să înțeleg ce legătură avea Tristan cu discuția despre copii.

— Da, și?

— Mi-a repetat propunerea de a merge câteva zile la el.

— Ce i-ai răspuns?

— Că o să vorbesc cu tine în seara asta.

— Nu știu ce să-ți spun… Nu prea-mi place.

Revenirea în forță a neîncrederii.

— N-am fost niciodată niște profitori… Măcar o dată putem să ne alegem cu ceva…

Remarca lui mi-a smuls un zâmbet.

— Este weekendul de 15 august, luni e zi liberă, nu va fi nimeni pe șantier. Mâine e vineri, o să trec pe-acolo dimineață devreme ca să las totul în ordine și după aceea plecăm. Patru zile cel mult, trei zile și jumătate, pentru asta, zău, nu ni se va putea reproșa că suntem niște paraziți!

Era gata să sacrifice două zile de muncă pentru noi. Știa cum să se revanșeze. Dar eforturile lui îmi făceau bine, trebuia să recunosc asta.

— Văd că te-ai gândit la toate!

— Cu toată sinceritatea, dacă nu m-aș fi purtat ca un ticălos cu copiii, nu m-aș mai fi gândit la asta. Dar trebuie să luăm o pauză, mi se pare obligatoriu. M-am uitat la starea vremii, o să fie înăbușitor la Paris tot weekendul și foarte frumos pe coasta normandă.

Am oftat adânc evitându-i privirea. Eram prinsă în cursă, nu puteam să-i spun nimic, doar dacă voiam să-i vorbesc despre paranoia mea. Care mi se părea din ce în ce mai ridicolă!

— Preferi să caut altceva? mi-a propus.

— Ar fi stupid… mai ales dacă am fi la cincizeci de metri de casa lui!

— Tu ai spus-o. Și apoi este o ocazie să-l cunoști mai bine pe Tristan, asta o să te liniștească.

Cu un zâmbet zeflemitor pe buze, a ridicat o sprânceană. Se îndoia de ceva.

— Oh, nu-ți face griji, n-am nevoie să fiu liniștită!

— Haide, zău! Crezi că n-am văzut ce față ai făcut…

— Dar nu…

Am izbucnit amândoi în râs. Soarta ne era pecetluită; plecam la Tristan.

9
Véra

Plecare în grabă. Ambuteiaj pe A13. Copiii plini de entuziasm pe bancheta din spate a Volvo-ului nostru. Yanis, cu ochelari de soare pe nas, o mână pe volan, zâmbet larg pe buze. Eu, cu picioarele goale pe tabloul de bord. Până aici totul era normal. Mai puțin starea mea de stres. Eram neliniștită; mi-era teamă că vor face copiii vreo prostie la Tristan acasă, că n-o să se poarte cum trebuie, mi-era teamă să nu fiu total încolțită, nervoasă și să-l împiedic pe Yanis să profite de aceste câteva zile de evadare și să nu-l fac să regrete că a luat o pauză. Îmi era atât de teamă să nu mă simt rău. Și eram îngrozită de ideea că voi descoperi că, în realitate, Tristan era un ticălos. Regretam că nu spusesem da la propunerea lui Yanis de a căuta o cameră, așa cum făceam de obicei; nu vom avea niciun moment în familie, doar noi cinci, ca să ne reîncărcăm bateriile și să ne regăsim. Pe scurt, era panică generală. Am tresărit când Yanis mi-a pus mâna pe picior și m-a mângâiat.

— O să petrecem momente plăcute, îți promit!

Am oftat și m-am străduit să-i zâmbesc.

— Da, cu siguranță.

M-a lovit ușor cu degetul în frunte.

— Relaxează-te! Stai, am o idee.

A făcut câteva manevre și a ieșit de pe autostradă. Copiii au urlat, eu i-am zis că e nebun. El a râs în hohote, mândru de ideea lui; ne-a dus pe drumuri de țară, spunea că nu ne grăbim și că pajiștile normande puteau fi locul unor aventuri bucolice. Apoi a pus cântecul lui de vacanță, cântecul lui fetiș: *Sunny* de Marvin Gaye. A început să cânte aruncându-mi ocheade seducătoare și în cele din urmă am cedat și am început să cânt cu el: *Sunny, thank you for the sunshine bouquet… Sunny, thank you for that smile upon your face. Sunny, thank you that gleam that flows with grace. You're my spark of nature's fire. You're my sweet complete desire. Sunny one so true, I love you…*

Să-l simt atât de fericit, atât de relaxat mi-a ridicat brusc moralul. Apoi a dat sonorul mai încet și a aruncat o privire în spate.

— E rândul vostru, copii!

I-am privit și eu. Și i-am surprins chinuindu-se să scoată dintr-o ascunzătoare un pachet mare.

— E pentru tine, mami!

Am luat pachetul cu mâinile tremurânde.

— Ce-i asta?

— Deschide-l! Doar nu era să uităm tradiția ținutei lui mami pentru vacanță!

— O, nu! au răspuns copiii.

M-am chinuit să-mi rețin lacrimile de emoție. Și trebuia cu orice preț să nu-i mai fac reproșuri. Yanis își făcuse timp să-mi ofere ținuta mea de vacanță. Impusese acest obicei în primul concediu de după nașterea lui Joachim. Mă consideram urâtă, grasă, bombăneam spunând că n-am nimic cu care să mă îmbrac în concediu. Și în ajunul plecării noastre, venise cu brațele încărcate de plase. După aceea, în fiecare an, colinda magazinele ca să găsească *rochia* în care voia să mă vadă.

— Grăbește-te, mami! mi-a spus Violette. Vreau să văd rochia de prințesă!

Am deschis gura larg văzând acea mică minune: o rochie *pin-up* din anii ’50 cu pătrățele albe și roșii.

— Unde ai găsit-o?

— Secret…

— Dar crezi că ne putem permite?

— Nimic nu este prea frumos pentru tine!

M-am aruncat pe el și l-am sărutat pe obraz, cu brațele pe după gâtul lui.

— Știi că sunt la volan?

— Și ce dacă? Te iubesc.

Mi-a făcut cu ochiul. Am pus rochia pe bord, după care mi-am scos tricoul.

— Nu poți să aștepți până ajungem? m-a întrebat Yanis, prăpădindu-se de râs.

— Nici vorbă!

Mi-am aruncat șortul și am reușit, contorsionându-mă, să-mi trag rochia pe mine. După ce mi-am făcut nodul la ceafă, am lăsat în jos oglinda de la parasolar și, scoțându-mi ochelarii de soare, m-am privit în ea. După aceea am reușit să-mi pun un picior peste celălalt și am stat dreaptă trăgându-mi umerii în spate și scoțând pieptul înainte. Apoi m-am întors spre Yanis cu un zâmbet strengăresc.

— Te împinge la crimă, a șoptit. O să zboare repede diseară rochia ta. Deja îmi vine să te duc în pat!

M-am aplecat din nou spre el și l-am sărutat pe obraz.

— Și eu, închipuie-ți.

S-a răsucit, cu zâmbetul pe buze și m-am îndepărtat de el.

— Copii! Mami este o vedetă.

M-am întors înspre ei.

— Ești foarte frumoasă, mami.

— O, ce prințesă!

— Mulțumesc, dragilor!

Drumul de vacanță era în sfârșit drum de vacanță. Aveam sentimentul că mă regăseam și că familia noastră se regăsea și ea. Gata cu fricile! Am pus din nou cântecul lui Yanis și am cântat amândoi cât ne-a ținut gura.

Era trecut de șapte seara când am ajuns la Cabourg. Întârziaserăm atât de mult pe drumuri, că Yanis mi-a dat telefonul lui ca să-i trimit un mesaj lui Tristan și să-l previn că vom ajunge mai târziu decât prevăzuserăm. A răspuns spunându-ne că poarta va fi deschisă, să intrăm fără ezitare. Yanis a găsit imediat casa. Înainte să ies din mașină, am verificat ținuta copiilor. Fără să fie nevoie să-i dădăcesc, stăteau cuminți, chiar dacă simțeam că aveau mare nevoie să se descarce și să-și dezmorțească picioarele. Trupa pe care o alcătuiam cu toții a ieșit din mașină și a spart liniștea care părea să domnească în curtea vastă. Casa părea imensă de afară și destul de austeră. Am simțit fiori pe șira spinării. Era o casă tipică pentru zona aceea; paiante, mai multe etaje, trepte care duceau la terasa din fața casei. Obloanele erau în parte închise. Dacă aș fi trecut pe lângă ea, mi-aș fi spus că era goală de o bună bucată de vreme, aproape abandonată; ajungea să te uiți la grădina în paragină. Ernest și Joachim l-au urmat pe Yanis când s-a apropiat de scara mare care ducea la intrare. Eu am rămas lângă mașină, luptând împotriva unui val de neliniște; nu eram obișnuiți cu un astfel de loc. Violette a țopăit până la mine și și-a strecurat mânuța într-a mea. Am privit-o; era impresionată de casă și nu tocmai liniștită. Mă fixa cu ochii ei mari speriați.

— Unde fac nani, mami?

— Nu știu, dar nu te îngrijora, vom fi lângă tine.

— E bine.

Dar eu o cunoșteam. Nu era bine deloc.

— Hei, salut, Tristan! a strigat Yanis.

Am ridicat ochii spre casă: gazda noastră cobora scara cu zâmbetul pe buze. Imediat am remarcat că nici în concediu nu era cu mult mai relaxat decât la Paris. Probabil nu știa că există pantaloni scurți și tricouri. Doar privindu-l mi se făcea cald, cu pantalonii lui din stofă, cămașa cu mâneci lungi numai puțin suflecate și mocasinii din picioare. I-a strâns mâna lui Yanis.

— Ați călătorit bine? ne-a întrebat. Ați avut dreptate să nu vă grăbiți.

M-am apropiat și eu, trăgând-o pe Violette de mână. Trebuia să audă „prințesă mică” pentru a se liniști.

— Bună, Véra, ești bine?

— Da, bună! Mulțumesc că ne-ai primit, i-am răspuns uitându-mă la casă.

— Nu vreau să aud mulțumiri.

A coborât privirea în jos către Violette, care stătea tot agățată de rochia mea, apoi s-a lăsat la nivelul ei.

— Prințesă mică, te supără ceva?

— Casa ta e mare.

El a râs ușor.

— Poate că nu știi, dar și eu sunt tată, am două prințese mai mari. Le-am întrebat dacă poți să stai în camera lor.

— A, și vor?

Tristan i-a zâmbit cu duioșie.

— Da, au spus că da. Poți chiar să te deghizezi ca ele, dacă vrei.

— Adevărat?

— Vrei să vii să vezi?

Ea a ridicat chipul spre mine.

— Am voie?

— Sigur că da.

În prima clipă a luat mâna lui Tristan fără să o lase pe a mea; era ciudat. Dar în cele din urmă s-a îndepărtat de mine.

— Mai întâi îi ajut pe tati și mami să vă care lucrurile, i-a spus el.

Violette a dat din cap. Tristan s-a ridicat în picioare. I-am șoptit un mulțumesc, iar el mi-a zâmbit. Yanis a venit la noi și am descărcat mașina toți trei în timp ce copiii explorau

grădina. Soțul meu a profitat ca să-i ofere cutia cu vinuri pe care i-o luase de dimineață, în timp ce era la cumpărături pentru rochia mea. Apoi Tristan ne-a invitat în casă. Am descoperit un hol la intrare mai mare decât livingul nostru, unde ne-am lăsat bagajele la picioarele unei scări centrale din lemn. Vizita a continuat printr-un salon gigantic, apoi o sufragerie care comunica direct cu bucătăria, de asemenea imensă. Încăperile aveau puțin mobilier; totul era sobru, cu strictul necesar ca să trăiești acolo, fără nimic personal; se vedea bine că Tristan venea rar. Lucru care părea foarte ciudat, mai ales după ce descopereai impresionanta vedere a mării. Uși mari de sticlă și un bovindou în living dădeau într-o terasă acoperită care se întindea pe toată lungimea casei. Era de ajuns să cobori câteva trepte ca să ajungi la o altă grădină, mai mică decât cea prin care trecuserăm, dar și ea abandonată. Dădea spre dig și plajă.

— Ei, șmecherule! a exclamat Yanis. Cine te auzea credea că ai o amărâtă de cocioabă, dar de fapt este o vilă de bogătași!

Tipic pentru Yanis! Am ezitat dacă să-mi dau ochii peste cap sau să izbucnesc în râs. Tristan rămânea imperturbabil.

— Știi, nu este meritul meu, i-a răspuns cu rezerva lui obișnuită. A fost a familiei mele.

Yanis s-a apropiat de el.

— Serios, nu-mi bat joc de tine. Am rămas pur și simplu cu gura căscată și sunt foarte recunoscător că ne inviți câteva zile în casa ta. Știi exact ce ne trebuie în acest moment.

— Ți-am spus deja, ar fi o prostie să nu profitați. Iar mie îmi face plăcere! Vreți poate să vă vedeți camerele? a propus adresându-se copiilor.

I-a luat pe toți trei, iar eu și Yanis i-am urmat, schimbând priviri și zâmbete impresionate și complice în același timp. Totuși, casa aceea mă făcea să nu mă simt în largul meu, fără să pot spune motivul; dar aveam un ghem în stomac de când ajunseserăm. Totul mi se părea vechi, sumbru, ca și cum o umbră ar fi planat deasupra capetelor noastre. Doamne, o luam razna! Marea scară din lemn ceruit scârțâia sub pașii noștri. La fel și parchetul pe holul de la etaj, când băieții au început să fugă. Tristan ne-a anunțat că vom sta toți la primul etaj, el însuși având camera acolo, etajul al doilea nefiind folosit. Cele două camere ale copiilor vor fi în fața camerei noastre și vom

împărți baia. Imediat ce Joachim și Ernest au intrat într-a lor, au început să sară pe paturi.

— Potoliți-vă! le-am spus. O să rupeți ceva.

— Nu-ți face griji, Véra, m-a întrerupt Tristan. Paturile au mai văzut și altele!

N-am apucat să-l întreb ce voise să spună, pentru că a luat-o de mână pe Violette ca să-i arate camera ei de prințesă. Ea a făcut ochii mari. Iar eu am înghițit în sec. Două paturi gemene, vechi, din lemn alb, cu capătul sculptat, prevăzute cu plăpumi din puf și perne dintr-o țesătură subțire imprimată ocupau o parte a spațiului, restul era acoperit de păpuși și, în apropierea ferestrei încadrate de perdele din voal de un roz patinat, se găsea o măsuță de toaletă cu oglindă. Cu siguranță era o cameră de prințesă, dar puțin cam învechită și deprimantă, Frumoasa din pădurea adormită totuși…

— Ai văzut, mami?

— Da, scumpa mea. O să te simți bine aici, camera noastră e chiar lângă a ta.

Puțin mai târziu, după ce am desfăcut bagajele, am coborât, în timp ce Yanis se juca în grădină cu copiii, închizând ușile camerelor noastre, am remarcat că de câteva minute casa era foarte tăcută. Am mers pe culoarul întunecat și groaza a pus iar stăpânire pe mine. M-am simțit aproape ușurată când am ajuns la parter. Eram pe cale să mă țicnesc, mi-era frică de tot! Am ajuns în living din ce în ce mai nedumerită de liniște. Am mers până la ușa de sticlă, care era deschisă: nimeni în grădină.

— Unde s-or fi dus toți? mi-am spus în șoaptă.

— Pe plajă.

Am sărit ca o nebună și am scos un țipăt când am auzit vocea lui Tristan în spatele meu. M-am răsucit imediat. Stătea pe canapea, cu o carte în mână. Dată fiind penumbra din jurul lui, m-am întrebat cum de reușea sa citească.

— Iartă-mă, te-am speriat.

— Nu, nu, nu-i nimic, am răspuns cu răsuflarea tăiată.

A lăsat cartea din mână, apoi s-a ridicat și s-a apropiat de mine fără să facă zgomot.

— Sunt acolo, jos.

S-a așezat în spatele meu și și-a trecut un braț peste umărul meu.

— Uite, mi-a spus, arătând cu degetul un punct pe plajă.

Am zâmbit când am văzut în depărtare silueta lui Yanis alergând în toate părțile. Îți venea să te întrebi cine se dezlănțuia mai mult, tatăl sau copiii? M-aș fi simțit bine să alerg împreună cu ei, cu picioarele goale pe nisip. Imposibil: datoria mea de musafir mă chema…

— Vrei să te ajut să pregătești cina? i-am propus îndepărtându-mă de el.

A zâmbit din colțul buzelor.

— Du-te la ei, mă descurc.

— Nu, stai, de ajuns că ne găzduiești, n-o să te ocupi și de mese, asta-i sarcina mea.

— Am comandat cina pentru seara asta, mă rog… pentru noi trei. Mă duc în câteva minute s-o iau. Mă gândeam doar să te întreb ce le-ar face plăcere copiilor.

— Ești drăguț că te gândești la ei. Dar nu trebuie să-ți bați capul. Ai paste?

— Paste alfabet, bineînțeles!

Am râs împreună cu sinceritate, ceea ce m-a relaxat.

— Unt și ketchup? am mai spus.

— Se găsesc, chiar și șuncă.

— Ei bine, atunci problema e rezolvată.

— Nu-ți pierde vremea cu mine, cred că te așteaptă, mi-a spus aruncând o privire spre plajă.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Mulțumesc mult. Pe mai târziu.

N-am mai așteptat. Am coborât scara, am trecut de portiță și am traversat digul. Când am ajuns pe plajă, mi-am scos sandalele. Mi-am înfipt degetele în nisip și am savurat senzația. Am început să alerg către familia mea, strigându-i în același timp. Mă simțeam mai bine, cu chef să profit de acele câteva zile, să zâmbesc și să râd, în pofida atmosferei ciudate din casă. Yanis m-a văzut și a alergat spre mine. Când ne-am întâlnit, m-a luat de talie și m-a învârtit în aer. După ce în sfârșit m-a lăsat jos, a făcut un semn cu mâna în direcția digului. Am privit peste umăr; Tristan era pe terasă. I-a răspuns înainte să dispară în întunericul din living.

Într-adevăr, Tristan fusese inspirat în privința cinei și pregătise un imens platou cu fructe de mare. Nu mai

mâncasem de foarte mult timp așa ceva. Gazda noastră se destindea văzând cu ochii pe parcursul serii; până atunci mă temusem că ne va primi cu o figură rigidă, cam ca un șef de sală; cu el, totul părea aranjat aproape la milimetru. Și era exact pe dos. L-a lăsat pe Yanis să invadeze bucătăria; „Sunt regele maionezei de casă”, îi spusese ca să-l convingă să îl lase. Am profitat de ocazie ca să-i culc pe copii. Contrar a aceea ce-mi închipuisem, Violette nu a făcut prea multe mofturi ca să se urce în pat, cu condiția să las ușa camerei ei deschisă, ca și pe-a noastră. Condiție de înțeles. Când am coborât din nou, crustaceele așteptau pe masă pe un platou, iar bărbații nu scoseseră vesela specială. Totul îți inspira voie bună. Fără a mai pune la socoteală că la acest tip de mese, împarți, servești în aceeași farfurie, mănânci cu degetele. Invariabil, asta sparge gheața și creează legături. Am început într-o bună dispoziție generală; copiii erau în pat, primele pahare destinseseră atmosfera. Dacă Tristan voise să joace cartea sincerității, n-avea să fie dezamăgit de mine. Când era vorba să iau o moluscă sau să rup piciorul unui crab, aveam două mâini stângi. Drept dovadă, molusca a zburat și a traversat masa ca să cadă doi metri mai încolo pe parchet. O tăcere fără sfârșit s-a lăsat în jurul mesei. M-am prefăcut rușinată, încercând să nu râd. Yanis a cedat primul: a râs așa de tare că a trebuit să se ridice de la masă ca să se calmeze. Tristan l-a urmat.

— Îmi pare rău, a reușit să spună până la urmă Yanis, printre sughițuri. Soția mea nu știe să se poarte!

— Hei, nu râde de mine, nu putem sa fim pricepuți în toate! i-am răspuns veselă.

— Nu spune asta, Véra, m-a întrerupt Tristan. Ești plină de viață! Și-apoi, e nevoie de o oarecare îndemânare ca să faci una ca asta.

— Bun, terminați amândoi! În loc să vă luați de mine, mai bine mi-ați turna un pahar de vin.

Muscadetul curgea în valuri, iar sticlele se goleau ca prin magie. În mod stupid, îmi intrase în cap ideea că Tristan nu ținea la băutură, că în orice caz n-ar putea să țină pasul cu Yanis; nu se potrivea cu imaginea serioasă pe care mi-o făcusem despre el până atunci și eram categoric plină de prejudecăți. Dimpotrivă, soțul meu găsise un tovarăș pe

măsură. Tristan a luat de altfel o sticlă, gata să mă servească, numai că era goală.

— Nu te mișca, știu drumul, i-a spus Yanis. Direcția pivniță!

A început să se îndepărteze, apoi a revenit. A luat spărgătorul de nuci de pe masă și i l-a întins lui Tristan.

— Îți dau un sfat. Acum, că ea s-a dedat la moluște, va vrea crab. Te las să preiei ștafeta cât timp mă duc după vin, rupe-i un picior, altfel va provoca un accident și îți va picta pereții cu suc.

Am scos limba la el, după care m-am întors spre Tristan. A așteptat ca Yanis să se facă nevăzut ca să atace bestia. M-a cuprins un râs nebun cu lacrimi – numeroasele pahare de vin alb făcându-și din ce în ce mai mult simțit efectul –, căci vecinul meu de masă nu părea mai priceput decât mine.

— Avem probleme? am râs de el.

— Este infernală chestia asta, mi-a răspuns, strângând cleștele cu toată puterea. Parc-ar fi de piatră.

Degeaba se chinuia, nu reușea și era gata să se rănească la mâini. Yanis se întorcea deja fluierând. Când a văzut cât de puțin progresase Tristan, a clătinat din cap râzând.

— Nu vă descurcați fără mine! Dă-mi! i-a cerut lui Tristan.

— Curaj! i-a spus acesta înciudat.

Yanis a profitat de ocazie ca să se dea mare, și-a încordat mușchii antebrațelor și cu o lovitură a rupt cleștele crabului sub privirile admirative ale lui Tristan.

— Cine este cel mai tare?

Seara a continuat în această atmosferă. Când au mai rămas doar câteva alge și puțină apă de mare în platou, m-am ridicat și m-am târât cu picioare de vată și mintea începțoșată de aburii alcoolului până la canapea, unde m-am prăbușit, cu burta gata să-mi explodeze. Bărbații au curățat câmpul de bătălie, râzând copios, vorbind de cele câteva legături pe care Tristan le avusese după ce se despărțise de mama fiicelor lui. Au venit lângă mine, amândoi cu paharele în mână. Yanis l-a umplut din nou pe-al meu și mi l-a dat. L-am luat ca să-l pun imediat pe măsuță; știam că, dacă l-aș fi băut, ar fi fost paharul cel mai periculos. Cel care răscolește stomacul, care te face să amețești când te întinzi în pat, cel care te face să-ți petreci noaptea cu capul deasupra closetului. Trebuia neapărat să vorbesc, ca să nu mă las copleșită de senzația de amețeală.

— Până la urmă, Tristan, l-am întrebat, fetele tale au venit? Cum a fost? Te-ai descurcat?

Privirea i s-a pierdut câteva clipe în gol.

— E drăguț că mă întrebi, mi-a spus în cele din urmă cu un zâmbet care mi s-a părut puțin trist.

— Nu, e normal. Părea că te supără.

Ne-a spus că găsise soluția ideală pentru a-și face fetele fericite și a petrece puțin timp în compania lor; le propusese ca prietenele lor cele mai bune să vină să stea vreo câteva zile la ele.

— Ești curajos, să ai în grijă patru adolescente! am exclamat.

— Ce de drăgălășenii în plus, a adăugat Yanis.

— Și-au văzut de treaba lor toate patru. Eu n-aveam decât grija meselor și să mai arunc câte un ochi la ce făceau. A fost un pariu câștigat; doar auzul mi-a fost puțin afectat, că trăncăneau întruna, dar cât am fost singur cu Marie și Clarisse au fost mult mai cooperante și-au vrut să-și petreacă timpul cu bătrânul lor tată. A fost o ocazie să ne apropiem, să râdem din nou împreună, să discutăm despre situația noastră și să revenim asupra divorțului, am putut să le fac să înțeleagă unele lucruri. A fost într-adevăr grozav!

Discreția lui era înduioșătoare, se simțea că-și iubea fetele mai mult decât orice, chiar dacă probabil uneori era stângaci cu ele. Voința lui de a face bine mă emoționa profund.

— Așadar, ești fericit? l-am întrebat.

Și-a ațintit privirea într-a mea, apoi a aruncat un ochi către Yanis înainte să arboreze unul dintre eternele lui zâmbete în colțul gurii.

— Într-adevăr, am putea să spunem asta. A trecut foarte mult timp de când n-am mai petrecut o vară așa de frumoasă.

— Ei bine, o nouă ocazie să ciocnim! a declarat Yanis ridicând paharul.

Deși eram ametită, am remarcat o oarecare nervozitate la el: continua să vorbească, să spună glume, dar se frământa, bea și mai repede decât de obicei, frângându-și degetele. Am pus imediat atitudinea lui pe seama obiceiurilor de fost fumător. O seară ca asta era tipic genul de ocazie care-l putea face să o ia de la capăt, el care, înainte, ar fi fumat ca o locomotivă de dimineața până seara. În același timp, nu aveam nimic de zis, lucrul acesta mă irita la fel ca pe el. Aveam de altfel tot mai

multe îndoieli și eram sigură că cedase; tușea, pastilele mentolate erau tot atâtea indicii ale unei posibile recăderi. I-am prins privirea și am făcut ochii mari; a înțeles perfect că-l observasem și mi-a făcut cu ochiul. Simțeam bine că Tristan ne privea, întrebându-se cu siguranță ce complotam în tăcere. Acum, că mesajul fusese transmis, puteam să mă duc la culcare, dacă voiam ca a doua zi dimineață să am mintea limpede. Nimic mai rău decât o mahmureală, cu copiii care sar pe pat!

— Eu urc, nu mă mai pot ține pe picioare, le-am spus ridicându-mă.

— Noapte bună! mi-a urat Tristan.

— Mulțumesc.

M-am apropiat de Yanis și l-am sărutat, transmițându-i un mesaj. A zâmbit cu buzele lipite de ale mele.

— N-o să întârzii, mi-a șoptit.

— Te aștept în pat…

Le-am făcut un semn cu mâna și am început să urc scara, ținându-mă de balustrada din lemn. Ajunsă la etaj, am respirat adânc și mi-am consacrat ultimele puteri copiilor. Am trecut prin camerele lor; prichindeii mei dormeau buștean. Demachiindu-mă și spălându-mă pe dinți, am rămas atentă la cel mai mic zgomot, voiam ca Yanis să vină repede. Pentru că nu a venit, a trebuit să mă hotărăsc să traversez culoarul lung ca să ajung în camera noastră. M-am dezbrăcat în grabă și m-am băgat imediat sub cearșafuri. Nu eram liniștită în casa aceea și am lăsat o lumină aprinsă. Și am așteptat, luptându-mă să-mi țin ochii deschiși. Somnul probabil ca a câștigat, căci m-au trezit sărutările și mângâierile lui Yanis. Mesajul fusese înțeles. M-a dezbrăcat de pijama și am făcut dragoste îndelung și în tăcere. După aceea m-a luat în brațe și a tras cearșaful peste trupurile noastre goale.

— Iartă-mă că am urcat atât de târziu, a șoptit.

— Nu e grav, dat fiind modul în care m-ai trezit. Este exact ce voiam.

— Dormi la loc.

— Poate că ar trebui să mă duc să văd ce fac copiii, mai ales Violette.

— Nu te îngrijora, dorm, am verificat și am lăsat ușile deschise.

Următoarele două zile s-au scurs neașteptat de bine. Toată familia a petrecut mult timp pe plajă ca să profităm de aerul liber. Fiecare minut în compania tatălui lor le făcea bine copiilor. Savuram fiecare zâmbet al unuia sau al altuia când Yanis îi lua în brațe sau pe umeri. Chiar dacă era pentru o cauză bună, întoarcerea avea să fie dificilă, simțeam asta. Yanis urma să uite de noi pentru șantierele lui. Dar tot era mai bine decât nimic. Tristan se retrăgea discret ca să ne lase în familie și profitam cât puteam de acele clipe de fericire. Era foarte egoist din partea mea, când el ne primea cu amabilitate în casa lui, în timpul vacanței. Dar în adâncul meu știam că aveam nevoie de asta. Alteori apărea ca prin magie și foarte adesea unul dintre copii îl striga, atunci când cobora la plajă, să ni se alăture. De altfel atunci nu prea părea în elementul său; niciodată nu a venit în slip și nici nu s-a descălțat. Asta îl uimea pe Yanis care, dacă ar fi putut, și-ar fi petrecut viața în picioarele goale. Tristan își găsea mereu timp să se intereseze de castelele de nisip ale copiilor și chiar să participe la construirea lor. Era de asemenea foarte atent cu Yanis și cu mine; dorind să profităm de pauza noastră, ne-a propus chiar să aibă grijă de copii ca să ne permitem să petrecem puțin timp singuri, fără să uite să ne facă să-i promitem că nu ne vom simți vinovați. Eu n-am spus nu la plăcerea de a-l avea pe soțul meu doar pentru mine câteva ore, știind că micuții erau bine și în siguranță cu gazda noastră, atât de binevoitoare. La modul general, era ușor să locuim împreună cu Tristan, firesc chiar. Nu eram adepții vacanțelor în comun, dar cu el era diferit. Nu-ți venea să crezi că era prima vacanță pe care o petreceam împreună. Râdeam și discutam sincer, mereu îndemnați de paharele de vin pe care Yanis găsea o plăcere răutăcioasă să ni le servească la gustări și la mese. Asta îmi dădea ocazia să-l cunosc mai bine pe Tristan și mai ales să fiu total liniștită în privința lui. Cum putusem să fiu atât de neîncrezătoare? În străfundul meu eram uluită de relaxarea lui, el care, din câte știam, era un om de afaceri ocupat, nu se lăsa invadat de muncă în concediu. Dacă Yanis putea să-l ia drept model pe viitor, nu ar fi rău. Nimic nu-l deranja pe Tristan: imediat ce le ceream copiilor să facă mai puțină gălăgie când eram în casă sau în grădină, el mă liniștea. Îi invadam spațiul intim fără ca el

să comenteze în niciun fel, amintindu-mi fără încetare că puteam să-i las pe copii să facă exact ceea ce voiau. Deși casa încă mă speria puțin, aceste trei zile îmi făceau tare bine, corpul mi se elibera de toată tensiunea acumulată în săptămânile precedente. Luam în sfârșit distanță față de grijile care în ultimul timp mi se păruseră de neînlăturat.

Plecam a doua zi dimineață, Yanis hotărâse să mai rămânem o seară ca să evităm aglomerația. Trebuia doar să se trezească în zori ca să poată fi pe șantier pe la opt și jumătate. După o ultimă baie în mare, am pornit împreună spre casă. Ca la fiecare întoarcere de la plajă, Tristan ne aștepta pe terasă, cu gustările gata pentru toată lumea, chiar și pentru copii, care s-au năpustit la cartofii prăjiți și paharele cu suc de rodii.

— Hei! i-am certat când s-au dus să se joace în grădină. Cum se spune?

— Mulțumim, Tristan! au răspuns în cor.

Am ciocnit toți trei.

— Apa e foarte bună, ar fi trebuit să vii să faci baie cu noi! i-a spus Yanis.

— Puțin cam rece totuși, am completat.

Remarca mea i-a smuls un zâmbet lui Tristan.

— Mai am timp să profit de ea, stau aici până la sfârșitul săptămânii.

Am întâlnit privirea lui Yanis. Îl simțeam frustrat de acest miniconcediu. Și eu eram, dar mă convinsesem că era mai bine decât nimic. Eu, care la plecare nu voisem să vin! Ar fi fost chiar o mare prostie!

— Sunteți siguri că nu vreți să mai rămâneți? ne-a întrebat Tristan.

— Nu că n-aș vrea, i-a răspuns Yanis. Mai ales pentru copii și pentru Véra. Dar am treabă, trebuie neapărat să fiu pe șantier mâine-dimineață.

L-am luat de mână.

— Nu-ți face griji pentru noi. Am profitat din plin. Acum trebuie să mă duc să fac bagajele.

Am oftat, fără să-mi dau seama.

— Véra, mi-a spus Tristan. Dacă vrei să rămâi cu copiii, nu e nicio problemă. Și pot să vă duc la Paris vineri seara.

Cu gura căscată, am întors brusc fața către el. Îmi zâmbea amabil.

— Hm… păi…

— Ai face asta? l-a întrebat Yanis, fiindcă eu nu eram în stare să spun ceva.

— Dacă-ți spun! Îmi face plăcere și, repet, ar fi o prostie să nu profitați. Dar voi decideți, bineînțeles. Véra, nu spui nimic?

Am căutat privirea lui Yanis. Eram uluită de generozitatea lui Tristan, dar mă simțeam pierdută, neștiind ce să fac.

— Rămâi dacă vrei, mi-a spus Yanis. Mă înnebunește să vă știu închiși între cei patru pereți ai apartamentului până la sfârșitul verii, prefer să vă distrați în continuare. Am văzut prea bine cât de greu a fost pentru voi înainte să plecăm. Vrei?

Am scuturat din cap ca să-mi revin. I-am văzut pe copii alergând în grădină, fericiți, rumeni în obraji. Sigur că le era bine acolo, dar fără Yanis… mi se părea imposibil.

— Tristan, îți mulțumesc din inimă, este minunat, i-am spus încet, dar nu pot să-l las pe Yanis să se întoarcă singur, fără noi la Paris. Facem cum am stabilit.

— Dar, Véra! E o prostie! s-a revoltat Yanis.

I-am strâns mâna, pe care nu i-o lăsasem, zâmbindu-i.

— Am luat o hotărâre, îți jur, nu mă deranjează sa mă întorc la Paris!

M-am ridicat.

— Hai, vă las.

Am auzit un pufnet de nemulțumire al lui Yanis, care m-a făcut să râd.

Zece minute mai târziu, înjuram singură. Cum putuserăm să facem o asemenea harababură în lucrurile noastre în atât de puțin timp? Mă depășea. Incapabilă să separ hainele curate de cele murdare, am început să-mi spun că o să le înghesui pe toate la nimereală în valiză și o le spăl când ajungem acasă. În orice caz, numai asta îmi mai rămânea de făcut ca să mă distragă de la urletele copiilor. M-a cuprins apatia. M-am așezat încet la picioarele patului respirând greu. Am auzit pași pe culoar.

— Ești supărată? m-a întrebat Yanis intrând în cameră.

Am întors fața către el; avea un zâmbet pe buze. S-a așezat lângă mine și m-a tras în brațele lui.

— Nu pari prea încântată să faci bagajul.

— Așa e…

— Atunci de ce nu vrei să rămâi?

M-am lipit și mai mult de el.

— Nu vreau să te las să te întorci singur și nu vreau să stau fără tine. Urăsc asta!

— Și eu…

S-a desprins de mine ca să mă privească în ochi și mi-a dat la o parte o șuviță de păr.

— Uite ce e, Véra, eu o să lucrez tot sfârșitul de săptămână, am rămas în urmă din cauza acestor câteva zile de pauză, dar nu regret că am venit, ne-a făcut bine la toți cinci.

— Copiii sunt fericiți să fie cu tine, le lipseai.

A oftat adânc.

— Și voi mie, dar din nefericire, n-o să mă vedeți prea mult pe acasă, voi fi plecat tot timpul. O să vă fie mai bine dacă rămâneți în casa asta mare cu acces direct la plajă încă trei zile, decât închiși la noi acasă.

— E adevărat, dar…

M-a sărutat ușor pe buze și și-a frecat nasul de al meu.

— Nu-mi place să fiu departe de voi. Dacă aș fi putut să rămân, aș fi făcut-o. Crede-mă.

— Știu, am șoptit.

— Atunci rămâi? a spus încetișor. Pentru mine…

Nu aveam niciun motiv să mai fac nazuri. Și apoi nu erau decât trei zile, nu era sfârșitul lumii. Toți vom câștiga astfel; Yanis va putea să lucreze fără să mă aibă pe cap bombănind, copiii vor profita de plajă și, cu puțin noroc, nu-mi voi petrece timpul certându-i. Asta îmi va permite să-mi reîncarc bateriile în perspectiva întoarcerii. Am dat din cap. Yanis mi-a zâmbit blând.

— E bine pentru voi, sunt mulțumit. Tristan ne salvează vara.

— Este adevărat, ce ne-am face fără el? Dar… nu suport să stau departe de tine…

— Regăsirea noastră va fi cu atât mai frumoasă.

M-a sărutat, i-am răspuns la sărut.

— Atunci să-i anunțăm pe copii, am murmurat. Și pe salvatorul nostru!

Copiii au sărit în sus de bucurie când au auzit vestea; era atât de bine să-i văd fericiți și asta mă împiedica să am regrete.

— Mulțumiți-i lui Tristan, le-am cerut.

Au alergat la el și i-au sărit în brațe. Reacția lor a părut să-l emoționeze în mod deosebit. Rareori îl văzusem zâmbind atât de expresiv. Chiar și chipul de obicei atât de auster i s-a îmblânzit. M-am apropiat și eu.

— Lăsați-l să respire! le-am spus râzând celor trei ștrengari ai mei.

I-au dat drumul în cele din urmă și s-au dus la Yanis.

— Invitația ta este într-adevăr foarte generoasă. Îți mulțumesc.

— Te rog, e plăcerea mea.

I-am zâmbit.

— În schimb, ai să mă lași să intru în bucătărie, iar asta nu se negociază.

A râs. Iar eu m-am dus direct să pregătesc cina. Nu conta dacă dădeam impresia că fug. Yanis nu s-a dezlipit de mine toată seara, m-a ajutat cu masa, cu copiii, a stat lângă mine la cină, nu ca în serile precedente când se așeza în celălalt capăt al mesei. În ce mă privește, am asigurat spectacolul cu bună dispoziție. Dar inima nu-mi era veselă, mă cuprinsese o melancolie adâncă. Mă străduiam să nu-l jignesc pe Tristan, care nu era vinovat.

— Bun, unii mai și muncesc mâine! a declarat Yanis când beam o cafea decofeinizată pe terasă.

S-a ridicat, iar Tristan a făcut la fel.

— Mulțumesc pentru sejur! Ți-i încredințez.

— Poți să te bazezi pe mine.

— De asta ți-i las! Ne vedem vineri când mi-i aduci înapoi.

Apoi Yanis m-a luat de mână. I-am aruncat o privire lui Tristan.

— Noapte bună!

— Pe mâine, Véra!

I-am sărutat amândoi pe copii, care dormeau profund. Yanis a întârziat mai mult decât mine, le-a șoptit vorbe de alint la ureche. Își dădea seama că nu-i va vedea timp de trei zile, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Când ne-am dus în pat, m-a tras spre el și m-a strâns cu putere.

— Promite-mi că vei profita, chiar dacă nu sunt aici.

— Nu o să stric totul.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu copiii, cere-i-l lui Tristan. Îi are la degetul mic.

— Mă descurc.

— Știu, dar aș vrea să te odihnești totuși puțin.

— Totul o să fie bine, nu-ți face griji. Doar că o să ne lipsești, o să-mi lipsești…

— Și voi mie. O să profit ca să muncesc ca apucatul și, vineri seară când veți sosi, vă voi aștepta acasă și vom petrece weekendul fără să ne despărțim nicio secundă.

— Promiți?

— Evident…

— Atunci îmi convine, i-am spus și l-am sărutat pe gât.

10
Véra

Volvoul nostru tocmai se făcuse nevăzut. Cauciucurile scrâșniseră pe pietriș, în pofida precauțiilor lui Yanis, care voia să evite trezirea întregii case la șase dimineața. Degeaba încercase să mă împiedice să mă scol în același timp cu el, nu cedasem. Drept rezultat, eram pe terasa din fața casei, cu ochii plini de lacrimi, înghețând. Am intrat, îmi era prea frig. Nu folosea la nimic să stau acolo; era deja departe. Să merg cu picioarele goale pe dalele din ciment ale holului și apoi ale bucătăriei nu prea m-a ajutat. Am pus în chiuvetă ceașca de cafea a lui Yanis și mi-am mai turnat una, ca să mă duc s-o beau așezată pe taburetul de lemn din fața ferestrei. Am privit plaja fără s-o văd. De altfel nici nu era mare lucru de văzut, în afară de un bătrân trezit cu noaptea-n cap și câinele lui la fel de bătrân. Peisajul nu mă impresiona deloc astăzi. Mintea îmi hoinărea: mă gândeam la copii, care dormeau încă și a căror primă întrebare va fi: „Unde-i tati?”, fiindcă somnul îi făcea să uite lucruri. Mă gândeam și la Yanis, singur în mașină, probabil făcându-și griji în legătură cu ceea ce îi vor rezerva următoarele zile pe șantier. Pe cât de trist părea cu o seară în urmă că ne lasă, pe atât de vesel plecase în dimineața aceasta, cu gândul deja departe de noi, departe de mine. Aveam inima grea, nu puteam să nu mă întreb de ce întoarcerea la Paris fără noi părea aproape să-l bucure. Ce făceam eu aici? În casa prietenului binefăcător al lui Yanis, fără Yanis, cu copiii noștri. Situația mi s-a părut complet absurdă, la limita grotescului. În același timp, asta era, acceptasem să rămân, împinsă de dorința de a profita încă puțin de plajă. Oricum, trebuia să mă gândesc la copii, să-i las să-și continue vacanța. Nu exista niciun motiv să iasă rău, nici pentru noi, nici pentru Yanis, singur până la sfârșitul săptămânii, doar era băiat mare. Am auzit un zgomot la ușă.

— Buna dimineața, Véra! Sper că nu te-am speriat.

Am privit peste umăr și l-am văzut pe Tristan, cu părul încă ud după duș, în pragul bucătăriei. Un parfum special a invadat încăperea. Remarcasem că intensitatea parfumului lui era mereu aceeași, indiferent de oră.

— Bună dimineața, Tristan! Îmi pare rău dacă te-ai trezit din cauza plecării lui Yanis.

— Deloc, eram treaz deja. A plecat?

— Da.

A înaintat în încăpere.

— E cafea fierbinte, dacă vrei.

Mi-a zâmbit. Apoi eu am continuat să contemplu plaja, care tot nu mă interesa prea mult.

— Îți mai pun?

Era chiar în spatele meu, cu cafetiera în mână.

— Da, mulțumesc.

M-am răsucit pe scaun și l-am urmărit cu privirea. S-a rezemat de chiuvetă, cu ceașca în mână.

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap? m-am mirat.

— Nu sunt un mare somnoros. Dar tu, de ce nu te-ai dus să te culci la loc?

— N-am avut chef, i-am răspuns, înainte să-mi cobor privirea.

S-au scurs câteva minute fără să rostim niciun cuvânt.

— Véra, nu mă supăr dacă nu ești bine dispusă. Am ridicat surprinsă privirea spre el.

— Din câte am înțeles, foarte rar v-ați despărțit tu și Yanis. Ai dreptul să fii tristă.

— Ne citești ca pe o carte deschisă, i-am răspuns râzând ușor.

— Îmi mai rămân încă multe de aflat! La ce chestii drăguțe te-ai gândit pentru azi?

— La nimic extraordinar. Castele de nisip și baie în mare!

— Ai să-i faci fericiți.

— De asta sunt aici.

— Dacă vrei să mergeți mai departe, nu ezita să iei mașina mea.

Gata să-i mulțumesc încă o dată pentru ceea ce făcea pentru noi, m-am oprit o clipă. Rezervele mele față de el au revenit la suprafață. *Neîncredere, când pui stăpânire pe noi…*

— De ce ești așa de generos cu noi?

Îmi scăpase fără să vreau, deja regretam. A venit, s-a așezat pe taburetul din fața mea, a lăsat ceașca pe masă și s-a sprijinit în coate, privindu-mă drept în ochi.

— Te deranjează?

Aveam să fiu sinceră. Dacă tot ajunsesem până aici, să spunem lucrurilor pe nume.

— Mă nedumerește.

— N-ar trebui.

— A, da?

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce simpatizezi cutare sau cutare persoană? Ai vreo explicație rațională pentru prietenia ta cu Charlotte? Nu mă înșel, cea mai bună prietenă a ta se numește Charlotte?

— Așa este.

— Deci știi de ce ești prietenă cu ea? În afară de primele voastre amintiri.

— Nu, pur și simplu așa este.

— Ei bine, în cazul vostru, începând cu Yanis, în afară de faptul că l-am remarcat pentru competențele lui profesionale, nu încerc să explic de ce mă înțeleg atât de bine cu el și prin extensie și cu tine. Véra, cred că nu-ți dai seama cine sunteți, mă simt foarte norocos că ați intrat în viața mea.

Am coborât privirea, jenată de compliment.

— Asta nu-ți explică generozitatea.

— Nu este generozitate. Este ceva normal. Afacerile mele cu Yanis sunt o investiție, asta-i munca mea, care nu are nimic generos și pe care nu o amestec cu restul. Cât despre casă, sunt norocos s-o am, ce e suspect în a-i face pe prieteni să se bucure de ea? Tu n-ai face la fel în locul meu?

I-am evitat privirea.

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău că am căutat nod în papură.

— Nu te scuza și mai ales nu te simți jenată că m-ai întrebat. Este mai degrabă sănătos, de fapt. Aș fi avut aceeași reacție ca și tine.

Mă simțeam chiar ca o idioată. În general, Yanis era specialistul întrebărilor stânjenitoare. Și tocmai îi preluasem rolul cu brio când rămăsesem între patru ochi cu Tristan.

— Mai ai și alte curiozități? m-a întrebat, cu un zâmbet de satisfacție pe buze. Acum e momentul; copiii dorm încă, avem cafea și sunt gata să-ți răspund.

S-a ridicat, a luat cafetiera și a mai turnat cafea pentru amândoi. Apoi s-a așezat la loc.

— Serios? Toate întrebările pe care le am?

— Păstrează câteva pentru mai târziu, vom discuta și în zilele următoare.

— OK, o să încep ușor. Spune-mi povestea acestei case. Știu doar că este a familiei tale.

— Ești isteață, împuști doi iepuri deodată, casa și familia mea.

Mă credea mai inteligentă decât eram de fapt. Nici măcar nu mă gândisem că asta îmi va permite să aflu informații despre originile lui.

— Riști să fii dezamăgită, nu e nimic interesant.

— Lasă-mă să hotărăsc eu asta.

Am aflat că era cel mai mic dintre patru băieți. Casa în care ne petreceam vacanța le aparținea. Doar el o folosea, toți ceilalți mutându-se în Sud. Estima că face parte din clasa norocoșilor; părinți înstăriți, dar severi, care îi crescuseră în cultul reușitei și al muncii asidue, studii la cele mai bune școli private, vacanțe pe malul mării cu curse de veliere și partide de tenis obligatorii. Aflam în sfârșit de unde avea acele maniere și stilul de modă veche. De fapt, nu hotărâse niciodată mare lucru el însuși, viitorul îi fusese trasat de către părinți.

— E teribil să fii odraslă de bogătași, s-a ironizat el cu zâmbetul pe buze. Este plictisitor și provoacă aproape tuturor o frumoasă criză pe la patruzeci de ani.

— Nu sunt de acord cu tine. Vezi tu, că ești fiu de bogătași sau de muncitori, de oriunde ai veni, criza de la patruzeci de ani îți bate la ușă! Uită-te la Yanis!

I-a apărut zâmbetul în colțul gurii.

— Dezvoltă.

— Sunteți asemănători, voi doi. Căutați împlinirea prin voi înșivă, aveți nevoie de provocări, să vă dovediți vouă și altora că puteți să reușiți singuri.

— Și asta-i rău?

— Nu sunt în măsură să-ți fac morală. Te înțeleg, nu contează ce te-a motivat atunci. Dacă aș crede că e rău, nu l-aș susține pe Yanis. N-am să-ți ascund că nu este ușor în fiecare zi, dar merită osteneala.

Cu zâmbetul pe buze, a clătinat din cap. Apoi s-a uitat pe fereastră câteva secunde, înainte să mă privească din nou.

— N-am avut același noroc ca Yanis.

Voi cădea pradă curiozității.

— Adică?

— Spre deosebire de tine, fosta mea soție nu a suportat să-mi schimb serviciul, nici să mă schimb eu. Una nu merge fără cealaltă. O schimbare în carieră nu este lipsită de consecințe

asupra vieții de familie. Pe scurt… foarte repede totul s-a transformat într-un șir continuu de reproșuri și de neînțelegeri de o parte și de alta, iar fetele începuseră să sufere serios din cauza conflictelor noastre permanente. Până la urmă am plecat.

— Îmi pare rău…

— Să nu-ți pară, astăzi este o poveste veche. Cuplul vostru nu are nicio legătură cu cel pe care îl formam cu ea.

Sosirea zgomotoasă a copiilor ne-a întrerupt. Mi-am promis să reiau firul acestei discuții interesante, chiar dacă tulburătoare. Yanis se schimba deja, era clar. Dar până unde va merge?

Când ne-am întors seara de la plajă, l-am găsit pe Tristan vorbind la telefon pe terasă; ne-a făcut cu ochiul. I-am împins pe copii spre scară, ca să nu-l deranjeze. I-am băgat pe toți trei în cadă. Ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, nu a fost poate cea mai bună soluție, căci baia s-a transformat curând în piscină. Se stropeau râzând, uneori chiar urlau. Brusc, s-a făcut liniște când m-am trezit cu un jet de apă în cap. S-au uitat la mine cu ochii mari, întrebându-se ce pedeapsă vor avea de îndurat. Am izbucnit în râs și am luat parte la bătălie. Cu atât mai rău pentru rochia mea estivală udă, care nu mai ascundea nimic din formele mele! Voi șterge apa mai târziu. Am reușit totuși să-i dau cu gel de duș și cu șampon.

— Véra?

— Da, Tristan, am răspuns întorcându-mă spre ușă.

El a băgat capul și a zâmbit sincer când a văzut scena, privindu-ne cu atenție pe toți patru. Am roșit când mi-am dat seama că trebuie să fi fost aproape goală după bătaia cu apă.

— Dacă ai nevoie de baie, va trebui să vii mai târziu.

— Nu, e-n regulă. Am venit doar să-ți spun că Yanis vă sărută, pe tine și pe copii.

— Ah, am spus ridicându-mă încet. Tu…

— Vorbeam cu el despre șantier.

Eu nu primisem decât un mesaj de dimineață în care îmi spunea că ajunsese cu bine la Paris. În rest, fusese de negăsit toată ziua.

— E bine?

— Aleargă peste tot, dar pare în formă. O să te sune în seara asta.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce.

Începuse deja să se îndepărteze pe hol când l-am reținut.

— Tristan, stai! Pot să-ți cer o mică favoare?

S-a întors spre mine.

— Orice vrei.

— Pot să las copiii cu tine până curăț dezastrul și fac un duș liniștită?

Privirea i-a căzut pe copii înainte să se întoarcă la mine. M-a scrutat din cap până-n picioare. Încremenisem.

— Știu, sunt la fel de udă ca și cum aș fi făcut duș, dar…

— Cu plăcere! Copii, vă aștept în salon!

Apoi a dispărut. Le-am pus repede pijamalele și i-am condus până la scară, făcându-i pe fiecare să promită că vor fi cuminți și-l vor asculta pe Tristan. Când am auzit ciripitul lui Violette care cerea să fie prințesă mică, am alergat până în camera noastră și am luat telefonul. M-am așezat pe pat și l-am sunat pe Yanis. Mi-a răspuns robotul: *„Eu sunt. Păi… hm… am mai puțin noroc decât Tristan. A făcut pe mesagerul… Voiam să te aud și să știu cum îți este… Te sărut, pe mai târziu”.* Am închis, cu inima din nou grea. Îmi lipsea și mă simțeam părăsită.

Toată seara am stat cu ochii pe telefon. Copiii fiind în formă, am preferat să-i țin cu mine. Tristan a devenit un adevărat erou în ochii lui Joachim când i-a arătat colecția lui de viniluri de jazz. I-am ascultat distrată vorbind despre muzică și trombon și i-am ținut ocupați pe cei mici cu un joc. Violette a adormit în cele din urma rezemată de mine, iar lui Ernest au început să i se închidă ochii.

— Joachim, mergem la culcare.

— Nu, mami, vreau să mai stau cu Tristan. E aproape la fel de bun ca tati la muzică!

I-am zâmbit cu drag.

— E târziu.

— Nu-ți face griji, voinicule, i-a spus Tristan. Continuăm mâine.

— Serios? l-a întrebat fiul meu cel mare, cu ochi scânteietori.

— Îți promit! l-a asigurat, ciufulindu-i părul.

Joachim a venit la mine. Am luat-o pe Violette în brațe și m-am întors spre gazda noastră.

— Nu mai cobor. Pe mâine. Noapte bună!

— Mulțumesc, și ție la fel.

I-am zâmbit, apoi am urcat, înconjurată de cei trei copii.

Când m-am strecurat în așternut, am încercat din nou să dau de Yanis. După numeroase apeluri, a răspuns în sfârșit. Nu părea nerăbdător să mă audă.

— Ești în pat? m-a întrebat.

— Da.

— Mă gândeam că ai să mă suni la ora asta.

M-am abținut să-i amintesc că el era cel care trebuia s-o facă.

— Cum ți-a mers astăzi?

— Foarte bine!

— Tristan mi-a spus că ai alergat mult. Am încercat să dau de tine de mai multe ori. Ai probleme la șantier?

— O, nimic neobișnuit. Merge. Am o grămadă de chestii în derulare.

— E totul bine acasă?

— Nu sunt acolo.

— De ce? Și unde ești, atunci?

— La garsonieră, e mai bine. Așa nu pierd timp. Bun… spune-mi de copii. Tristan mi-a zis că v-ați dus la plajă. Mi-a trimis o mulțime de poze cu voi.

Prima noutate, nu știam nimic. Pe de altă parte, îmi era rușine, mie nu-mi trecuse asta prin cap. Ce bine ca se gândise Tristan. I-am povestit ce părea să știe deja. Îl auzeam umblând prin garsonieră, bând ceva ce bănuiam că este o bere, ascultându-mă în același timp, cel puțin așa speram. Apoi a început să caște.

— Du-te să te culci, ești frânt.

— Nu te contrazic. Îmi pare rău… Dar tu ai să reușești să adormi?

— Nu știu.

— Încearcă…

— Da… Te sărut. Mă suni mâine-dimineață când te trezești?

— Nu, am să te las să dormi. Profită. Vorbim mai târziu.

Nu voiam să pună capăt convorbirii noastre. Dar părea deja departe.

— Yanis, încă aud muzica noastră în gând, i-am șoptit.

Am avut impresia că-i cerșesc dragostea.

— Și eu. Somn ușor.

Am crezut că simt un zâmbet în vocea lui. Dar a închis. M-am uitat la telefon secunde lungi, cu un ghem în stomac. În cele din urmă am stins lumina și m-am înfășurat în cearșaf. Îl simțeam departe de mine, nu-mi plăcea asta. Era pentru prima oară când aveam acest sentiment de abandon din partea lui, nu ne lăsase niciodată undeva fără să fie constrâns să o facă. Ai fi zis ca era mulțumit că nu se împiedică de noi; niciodată nu avusese atât de puține să-mi spună, să-mi povestească despre cum îi fusese ziua, când i se întâmplau atâtea lucruri. Tot gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că îmi vorbea din ce în ce mai puțin despre șantier. Înainte nu era zgârcit cu amănuntele. Bine că fuseseră copiii acolo, iar Tristan putea să mă asigure de existența viitorului concept store, altfel aș fi fost în stare să mă îndoiesc că există cu adevărat. Cu toate acestea, știam că, dacă se purta așa, era doar din cauza amplorii proiectului și a faptului că avea mintea în altă parte. Deveneam paranoică și mă simțeam teribil de singură. Trebuia să-mi revin cu orice preț. Eram atentă, pândind cel mai mic zgomot din casă. M-am sucit și răsucit în pat, incapabilă să găsesc o poziție comodă, incapabilă să mă las dusă de val, incapabilă să nu mă mai gândesc. Dar mai ales incapabilă să adorm fără să simt prezența lui Yanis alături. Puteam număra pe degetele de la o mână dățile când nu dormiserăm împreună. Am închis ochii, gândindu-mă la el, cu siguranță ghemuit pe canapeaua din garsonieră, probabil era deja în țara viselor, complet îmbrăcat, cu o bere pe jumătate băută rămasă pe măsuța joasă. Deși imaginea nu era atrăgătoare, numai la ea mă gândeam încercând să-mi găsesc și eu liniștea, încercând să nu iau în seamă faptul că el nu avea nevoie de mine ca să adoarmă. Visarea mea cu ochii deschiși a fost tulburată de pași pe scară, parchetul care a scârțâit, apoi ușa de la baie care s-a deschis, s-a închis, s-a redeschis și s-a reînchis după câteva minute. După aceea s-a auzit ușa de la cameră. Tristan se culca și el. Măcar nu eram singură în căsoaia aia. Într-un fel asta m-a liniștit, în pofida situației ciudate.

Am deschis ochii; habar n-aveam cât era ceasul. Dormisem pe locul lui Yanis, strângându-i perna în brațe. După cât eram de obosită, trebuie să fi fost foarte devreme. M-am întors, încă la căldură în așternuturi, spre fereastră, și am observat,

surprinsă, razele soarelui deja sus pe cer strecurându-se prin obloane. Deodată, m-am întors spre ușă. Închisă! M-am panicat: copiii! Am aruncat cearșafurile, am sărit din pat și am deschis cu zgomot ușa strigându-i. Niciun răspuns. Am intrat ca o nebună în camera lor. Paturi goale. Am coborât scara câte patru trepte odată și am ajuns cu răsuflarea tăiată în bucătărie.

— Ce-ai pățit, mami?

Cei trei copii ai mei stăteau la masă, cu ciocolata caldă sub nas, în fața unui coș cu croasanți și gogoși.

— Știi ce-am făcut, mami? Am fost la brutărie cu Tristan! au continuat fără să îmi lase timp să zic ceva.

— Bună dimineața, Véra! mi-a spus Tristan.

Umerii mi-au căzut și mi-am trecut mâna prin părul ciufulit.

— Bună dimineața! am șoptit.

S-a apropiat de mine, cu o expresie ușor întristată.

— I-am auzit când s-au trezit, am urcat și, pentru că nu era niciun semn de viață din partea ta, mi-am permis să-ți închid ușa camerei ca să te las să dormi. Și mi-am zis că le-ar face plăcere un astfel de meniu la micul dejun. Sper că nu este nicio problemă.

— Nu… dar nu mă așteptam să dorm până atât de târziu.

— Probabil aveai nevoie. Îți torn o cafea?

— Mulțumesc mult pentru tot!

M-am așezat pe un taburet lângă copii. M-am dezmeticit în mai puțin de treizeci de secunde, căci Violette, cățărându-se pe genunchii mei, a tras de bluza de la pijama care s-a lărgit peste măsură; m-am pomenit cu sânii aproape goi! Mi-am aranjat ținuta cu viteza luminii. Cu obrajii în flăcări la gândul la ce ar fi putut să zărească Tristan, mi-am luat ceașca fără să-i arunc nicio privire. El s-a așezat pe același loc ca în ajun, rezemat de chiuvetă, și a început o nouă discuție pe teme muzicale cu Joachim. Mușcând dintr-un croasant, am vorbit cu Ernest și cu Violette. Apoi a sunat mobilul lui Tristan; când a văzut numele apelantului, a zâmbit înainte să răspundă. Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să ciulesc urechea.

— Luăm micul dejun, i-a spus persoanei de la celălalt capăt și a izbucnit în râs. Da, ți-o dau.

Mi-a întins telefonul.

— E Yanis, tocmai te-a sunat.

— Oh, mi-am lăsat telefonul în cameră. Alo!

— Ai dormit până târziu?

— Așa se pare.

— În orice caz, nu regret deloc că ai rămas! Tristan se ocupă bine de voi.

I-am aruncat o privire acestuia, care mă fixa.

— Așa este. Și tu, ai dormit bine?

— Am reușit câteva ore, mi-a fost de ajuns. Sunt pe șantier de azi-dimineață de la șapte.

— De ce așa devreme?

— Am multă treabă.

Copiii și-au dat seama că tatăl lor era la telefon și au început să se bată care dintre ei să-i vorbească. Dintr-odată nu mai reușeam să schimb două vorbe cu el.

— Yanis, ți-i dau.

Nu am auzit răspunsul, mobilul mi-a fost smuls din mână. Cei trei copii au pălăvrăgit cu el unul după altul, sfârșind prin a spune orice doar ca să pară interesanți. După un moment, am hotărât să intervin:

— Gata, acum spuneți-i la revedere lui tati.

Fără chef, Violette mi-a dat telefonul, apoi a coborât de pe genunchii mei și s-a dus să stea bosumflată. O jignisem pe mica prințesă!

— Mă încântă să știu că sunt bucuroși, mi-a spus Yanis. Vezi că aveam dreptate, le face bine să mai rămână câteva zile în plus. Iar ție îți permite să dormi.

— Da…

În fundal se auzea un vacarm îngrozitor.

— Trebuie să închid.

Am oftat.

— Deja?

— Am o întâlnire foarte importantă, o să-ți povestesc când voi ști mai multe. Voiam doar să vă aud înainte. Vorbim diseară. Te sărut, distrează-te bine astăzi.

Închisese deja. Ce-l apucase?

— Véra? E totul bine? m-a întrebat Tristan.

Cufundată în gânduri, nu-mi dădusem seama că între timp copiii plecaseră din bucătărie. Nu mai rămăsese decât el.

— Da, da, e bine… Îmi fac griji pentru Yanis, asta-i tot.

— De ce?

Am băut o înghițitură de cafea înainte să-mi ațintesc privirea într-a lui.

— Mi-ai spune dacă ar avea probleme, vreau să zic, probleme serioase pe șantier?

A ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Știu că nu se potrivește cu ce-mi spuneai ieri, că nu le amesteci pe cele două, dar am impresia că Yanis îmi ascunde ceva, nu-mi iese asta din cap. Nu este ca de obicei.

— Nu te îngrijora. Yanis muncește ca un nebun, vrea să reușească. Are proiectul lui în sfârșit, ceea ce explică faptul că ți se pare ciudat. Nu s-a mai aflat niciodată în situația asta. Știu că este greu, dar nu-ți face griji. Nu poate să-ți dea toate detaliile.

— Tu, care știi toate secretele, mă asiguri că nu este nimic grav?

— După cunoștințele mele, nu putea să meargă mai bine. Chiar îți faci griji degeaba!

Asta ar fi trebuit să mă liniștească. La urma urmei aveam de ales?

Joi seară. Peste douăzeci și patru de ore vom fi acasă cu Yanis. Familia se va reuni, lucrurile vor reintra în normal. Vom putea să vorbim din nou altfel decât pe fugă la telefon, voi vedea în sfârșit cu ochii mei că totul e bine, că nu am de ce să-mi fac griji. Săptămâna viitoare voi relua cursa dintre centrul de activități în aer liber și serviciu până la începerea școlii, ca și prânzurile mele cu Charlotte. În orice caz, așa speram. Cum putuserăm să ajungem aici? Să nu mai fim în stare să ne înțelegem, să ne respectăm. Mi-era dor să râd cu ea, să mă confesez ei. Trebuia să fac orice ca să ne găsim un punct comun și complicitatea noastră să revină. Aveam nevoie s-o aud. M-am dus într-un colț al grădinii ca să-i telefonez.

— Salut! i-am spus veselă imediat ce a răspuns.

— Da’ știu că nu te-ai grăbit! Mă întrebam dacă voi avea vești de la tine!

Cine te împiedica să le afli?

— Ce primire! Îmi place! Știi cum e cu copiii vara… Uite, chiar mă gândeam la tine și voiam să-ți propun să vii la noi la masă sâmbătă seară. În plus, e mult timp de când nu l-ai mai văzut pe Yanis.

— E o idee, mi-a răspuns cam fără chef. Când începi munca?

— Luni.

— Ne…

Un pescăruș a trecut țipând chiar pe deasupra mea și a acoperit vocea lui Charlotte.

— Iartă-mă, nu te-am auzit. Ce ziceai?

— Ați plecat în concediu până la urmă?

— Doar câteva zile.

— Ai fi putut să-mi spui! Unde sunteți?

— Trebuia să plecăm doar în weekend, dar Yanis s-a întors fără noi ca să mai profităm puțin de aerul curat. Mă întorc mâine cu copiii și cu Tristan.

Rostind numele lui Tristan, mi-am spus că fac o greșeală. Nu m-am înșelat:

— Pot să știu ce caută tipul ăla acolo? s-a răstit ea.

Agresivitatea ei era greu de suportat, cu atât mai puțin de înțeles. Am lovit cu piciorul într-o pietricică și am început să mă plimb de-a lungul și de-a latul grădinii.

— Ne-a invitat la casa lui de pe coasta normandă ca să avem ocazia să luăm puțin aer, am răspuns detașată.

— Dacă aveați probleme, ar fi trebuit să-mi ceri mie ajutorul și nu tipului ăstuia apărut de nu se știe unde!

M-am oprit brusc.

— Ce tot spui? De ce crezi că avem probleme? Yanis e copleșit! Nu te face că nu știi! m-am enervat, ridicând tonul. Nu înțeleg care e problema!

— Nu ăsta e motivul, cu mine nu ați plecat niciodată în concediu.

— Pe de altă parte, nici nu ți-a trecut niciodată prin cap până acum! Care-i treaba, Charlotte? Te deranjează că avem și alți prieteni în afară de tine?

— Ei bine, da, închipuie-ți! Sunt geloasă! Am impresia că este mai important pentru voi decât mine!

— Nu vorbi prostii! E simpatic și nu ne judecă așa cum fac unii. Nu ai exclusivitate asupra noastră!

— Nu spune vorbe mari, Véra!

— Ajunge! Voiam să știu cum îți mai merge, să vorbim și nu să ne certăm. Știi ce-o să fac? O să-l invit la noi la masă sâmbătă, așa îl vei cunoaște și te vei liniști. Și poate, cine știe, vei deveni prietena lui.

— Mai degrabă mor! Nici nu mă gândesc să vin dacă el este acolo!

Dar ce-a apucat-o? O ia razna, pe cuvânt!

— De ce?

— Pentru că n-am nimic de-a face cu acest tip! Nu mă interesează!

— Așadar, îți bați joc de o parte a vieții noastre! Nu-ți mai suport reproșurile, lipsa de interes față de munca lui Yanis, criticile la tot pasul. Nu te mai recunosc. Ce-i cu tine? Ce-am făcut, la urma urmei?

Am auzit-o oftând adânc.

— Să mâncăm marți împreună și o să vorbim.

— Nu! N-o să scapi! Răspunde-mi! Vreau să știu ce se întâmplă!

Un nou oftat.

— Știi că întotdeauna am ținut la Yanis, îl ador pe soțul tău, te face fericită, este un tată grozav pentru copiii voștri, dar a rămas și un adolescent. Să nu spui că nu-i așa!

— Nu te băga! Și-apoi, sincer, venind din partea ta e ca și cum ar râde ciob de oala spartă!

— Până acum asta mă făcea mai degrabă să râd, a continuat ea fără să se sinchisească de remarca mea. Atitudinea lui și faptul că sunteți cam visători nu aveau consecințe. Astăzi lucrurile s-au schimbat. A acționat ca un puști capricios demisionând și te trage și pe tine după el. Iar tu nu vezi nimic! Mai rău, îi ții isonul!

— Taci! am țipat. Cum poți să spui asemenea lucruri despre el?

— Voiai să știi ce-i cu mine, așa că o să afli și o să m-asculți până la capăt. Îți susții soțul, e normal, dar susținerea are limitele ei când se transformă în iresponsabilitate. O să vă bage într-un mare rahat! Mi-a spus fratele tău. Știi cu adevărat ce-i cu șantierul lui? Și ce să vezi, astăzi aflu că v-a lăsat, pe copii și pe tine, cu un tip pe care abia îl cunoașteți! E complet nebun. Nu vreau să te văd prăbușindu-te. Știu prea bine că, spunându-ți ce am pe inimă de mai multe săptămâni, am să pierd prietenia ta. Cu atât mai rău, dacă am de ales, prefer asta tăcerii, nu m-aș ierta niciodată dacă nu te-aș preveni.

Am închis ochii și am respirat ca să prind puteri; niciodată n-aș fi crezut că se putea întâmpla așa ceva.

— Am să-ți spun un lucru, Charlotte. Ai dreptate într-o privință. Ai pierdut prietenia mea. La revedere!

Am închis și am strâns cu toată puterea mobilul în mână, încercând să-mi stăpânesc tremurul care mă scutura. Lacrimi mari mi-au curs pe obraji. Eram disperat de singură, eu și Yanis eram disperat de singuri.

— Véra? l-am auzit pe Tristan în spatele meu.

Nici de data asta nu-l auzisem venind. Cum putea să fie atât de silențios? Bine că era acolo. M-am ridicat și m-am șters iute pe obraji, neîndrăznind să-l privesc în față.

— Unde sunt copiii? l-am întrebat cu voce nesigură.

— Nu-ți face griji. Mănâncă în bucătărie. Mi-am permis să îi duc departe de grădină.

— Mulțumesc. Mă duc la ei.

Cu capul plecat, am trecut pe lângă el și am alergat să fiu lângă micuții mei. Locul meu era lângă ei, și nu încercând să salvez o prietenie stricată, pierdută, trecută.

— Ai plâns, mami? m-a întrebat Joachim îngrijorat, când m-a văzut venind.

— Nu, mi-a intrat praf în ochi, am mințit ocolindu-i privirea.

— Mami, m-a strigat din nou, cu vocea mai îngrijorată.

M-am așezat lângă el la masă, i-am trecut mâna peste fruntea bronzată și prin păr și i-am adresat un zâmbet pe care îl speram blând și liniștitor.

— Nu te îngrijora, Jojo al meu. Sunt lucruri de-ale oamenilor mari.

S-a ridicat și și-a lipit gura de urechea mea.

— N-o s-o mai vedem pe Charlotte, a șoptit. Ca și pe Luc…

— E complicat, i-am răspuns. Hai, termină de mâncat.

M-a cuprins cu brațele, ca și cum el ar fi fost adultul care consolează un copil.

— Nu contează, mami, rămânem toți cinci.

M-am străduit să nu plâng. El s-a așezat la loc. Joachim crescuse în timpul vacanței, așa se întâmpla în fiecare an, dar acum câștigase în maturitate, refuzam să mă gândesc dacă și în gravitate.

— Ce-ați zice de o înghețată la desert? le-am propus mai veselă.

Zâmbetele lor erau antidepresivul meu. S-a auzit un concert de da-uri. Le-am pregătit câte o cupă, toți trei mă înconjurau ca

niște puișori care așteaptă hrana adusă în cioc de mama lor. După ce nu a mai rămas niciun pic de înghețată, m-au ajutat să strâng fără să cârtească, cei mici împinși de la spate de fratele mai mare, care simțea că mama lui avea nevoie de asta. Când bucătăria a strălucit de curățenie, i-am poftit să mă urmeze în camera mea de la etaj și să se așeze toți trei pe pat. Îi aștepta un cadou; tableta fusese ascunsă în fundul valizei pentru o cură mică de dezintoxicare; păreau să fi uitat până și de existența ei. Când au văzut-o apărând, ochii le-au sclipit.

— Uite, v-o dau, dar vă descurcați, fără certuri, fără țipete. Nu mă faceți să regret, de acord?

— Promitem, mami!

— Să fiți cuminți, pe curând!

În living, Tristan stătea pe o canapea, cu o carte în mână. Pe măsuță era o tavă cu două pahare de vin.

— Servește-te, mi-a spus fără să-și ridice ochii din carte.

Nu am ezitat nici două secunde: îmi trebuia un întăritor. Mi-am scos încălțările și m-am așezat pe bancheta de la fereastră întinzându-mi picioarele. Mi-am băut vinul cu înghițituri mici, privind marea. Soarele va dispărea complet în curând.

— Tristan! l-am strigat după minute lungi de tăcere.

— Da.

Am întors fața spre el și i-am întâlnit privirea curioasă ațintită asupra mea.

— Ai să regreți până la urmă că ne-ai invitat.

— Nu cred.

Ești drăguț, dar sincer, la modul brutal! i-am spus râzând, chiar dacă inima nu-mi râdea.

— Tu și Yanis faceți față unor probleme pe care le-am întâlnit și eu. Iar copiii voștri sunt cu adevărat adorabili, așa că nu te îngrijora.

Paharul meu era deja gol. Probabil și-a dat seama pentru că s-a ridicat, a dispărut în bucătărie câteva clipe și s-a întors cu o sticlă. A venit la mine și m-a servit.

— Mulțumesc, am șoptit.

A profitat ca să-l umple și pe-al lui, după care și-a reluat locul pe canapea. Am privit lichidul, l-am mirosit înainte să beau o înghițitură.

— Dacă nu ai fi aici, nu am avea alți prieteni, am fi singuri, Yanis și cu mine. N-ar trebui să-ți spun asta, poate ai să te sperii și ai să dispari și tu peste noapte, am încheiat râzând.

— Nu conta prea mult pe asta, mi-a răspuns cu un zâmbet amuzat. Nu este genul meu. Acum serios, am auzit frânturi din discuția ta. E totul în regulă? Era prietena ta Charlotte?

— Chiar ea. S-a aliat cu fratele meu… Mi-a spus niște grozăvii despre Yanis, nu l-a luat niciodată în serios, ai zice că mereu l-a văzut ca pe un superficial, un țicnit în care, de fapt, n-a avut niciodată încredere.

S-a așezat mai confortabil pe canapea și a băut puțin vin. Era prima oară când îl vedeam adoptând o postură nonșalantă, nu lipsită de eleganță, de altfel. Era atât de ușor să mă confesez lui, era întotdeauna interesat, implicat, ca și cum ceea ce-i povesteam era cel mai important lucru din lume. Și-a pironit ochii negri într-ai mei.

— Poate că Charlotte este o femeie care se opune schimbărilor, vă vede evoluând, având noi perspective, reușind… Asta pe unii îi sperie. Lasă timpul să lucreze, se va liniști. La fel și cu fratele tău, când va vedea ce a izbutit Yanis să facă, se va simți vinovat. Nu uita că l-am cunoscut, mi-a dat impresia unui om inteligent. Într-o zi va deschide ochii și va vedea valoarea a ceea ce a pierdut.

— Mulțumesc că încerci să-mi ridici moralul, dar nu prea cred. Mi-am dat seama că e invidios, iar Charlotte e la fel! Imaginează-ți că mi-a făcut o criză de gelozie pentru că petrecem câteva zile cu tine. A refuzat chiar să vă fac cunoștință! Nu înțeleg ce-i cu ea…

— Păcat, îmi pare rău, mi-ar fi făcut plăcere s-o cunosc… Dar, Véra, tu nu ai nimic să-ți reproșezi, ai încercat să aranjezi lucrurile, să le faci loc în noua voastră viață.

Și-a terminat paharul fără să mă scape din ochi; cu toate acestea îl simțeam departe, căzut pe gânduri. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat atât de liniștit, atât de răbdător. Chiar dacă era lipsit de spontaneitate, trebuia să recunosc că Tristan îmi dădea un sentiment de liniște. Cu cât petreceam mai mult timp în compania lui, cu atât înțelegeam mai mult motivele care-l făcuseră pe Yanis să aibă încredere în el. Cât regretam că mă îndoisem de el!

— Îmi dai voie să fiu cinstit cu tine? m-a întrebat după câteva minute de tăcere.

— Bineînțeles! Cred că ești singurul cinstit cu noi, așa că te ascult.

A zâmbit.

— Viața voastră, orice ai crede, se schimbă, a început cu seriozitate. Yanis se schimbă. Tu te schimbi, Véra. În aceste momente faceți o alegere, vă îndepărtați de persoanele care au contat enorm pentru voi, fiindcă nu vă mai înțelegeți sau pur și simplu fiindcă nu mai aveți aceleași interese. Veți întâlni oameni noi tu și cu Yanis, mai ales tu. Asta nu schimbă cu nimic afecțiunea pe care o ai pentru vechii prieteni, nici pe a lor față de tine.

— Este dureros s-o spun, chiar și s-o gândesc, dar mă îndoiesc din ce în ce mai mult de afecțiunea lor, în orice caz, în ultima vreme… am impresia că am fost trădată.

— E normal… Totul ar fi fost diferit dacă Luc i-ar fi dat mai multe șanse lui Yanis… dar, știi, e omenește, și lui i-a fost teamă că i se fură omul de bază… L-a făcut pe Yanis iresponsabil doar ca să-i pună în umbră talentul. O spun fără părtinire, dar câteodată, când ne simțim în pericol, facem orice ca să protejăm ce-am construit.

Am oftat și m-am uitat din nou pe fereastră; era aproape noapte.

— Véra, pot să-mi permit o ultimă observație?

— Spune, te ascult, i-am răspuns, cu zâmbetul pe buze, din nou întoarsă spre el.

— Nu-ți consuma energia, nici timpul ca să stai supărată pe ei, ți-ai face rău degeaba. Mai bine profită de ceea ce trăiți în acest moment și de oportunitățile care ți se oferă.

— Așa am să fac, ai dreptate!

A doua zi, văzând chipurile strălucitoare ale copiilor, fericiți de vacanța lor, fericiți să-și întâlnească tatăl peste câteva ore, gata să urce în mașină, mi-am spus încă o dată că Tristan avea dreptate și că trebuia să profităm de această schimbare care ni se oferea. A ieșit din casă cu o singură geantă de voiaj, ale noastre fiind deja în mașină; îmbrăcase iarăși ținuta de om de afaceri sigur pe el, costumul și cămașa reveniseră. A încuiat și a venit la noi.

— Instalați-vă, ne-a spus deschizând portbagajul.

Odată instalați, copiii păreau dispuși să fie cuminți. Măcar de-ar ține. Am aruncat o ultimă privire spre casă, aproape că începuse să-mi placă austeritatea sa. Acele câteva zile fuseseră un răgaz destul de surprinzător, dar și destul de agreabil. Ca și cum șederea în acea clădire care mă îngrozise din primul minut reprezenta o întorsătură inevitabilă. M-am așezat în același moment cu Tristan. Am schimbat o privire.

— N-ai uitat nimic? m-a întrebat el.

— Nu, am mai verificat o dată. Dar, sincer, mi-e jenă că nu am făcut un pic de curățenie în urma noastră, măcar să fi schimbat cearșafurile…

— E în regulă, Véra. Vine mâine menajera.

A pornit motorul, care nu a făcut niciun zgomot. Mașina lui, un break negru cu geamuri fumurii, era un adevărat salon pe roți. De îndată ce ne-am îndepărtat de casă, i-am trimis un SMS lui Yanis: „Tocmai am plecat, ar trebui să ajungem pe la zece jumate, abia aștept să te văd, mi-am pus rochia de vacanță”. Voiam să-i plac de îndată ce mă va vedea și pentru că experimentasem efectul rochiei *pin-up* asupra lui, îmi fusese ușor să aleg ce să îmbrac. Am primit un răspuns câteva minute mai târziu: „Foarte bună alegerea în privința rochiei pentru reîntâlnirea noastră… Mă pregătesc să dau o mare lovitură!!! Am să fac totul ca să fiu acasă la sosirea voastră, dar nu sunt sigur”. I-am cerut imediat mai multe explicații, dar n-a mai dat niciun semn de viață. Începeam să mă obișnuiesc cu asta…

În prima parte a traseului, Ernest și Violette s-au uitat la un desen animat pe tabletă, iar Joachim, care se aplecase în față cât putuse de mult, discuta tot despre trombon cu Tristan. Îi ascultam privind peisajul, strângând telefonul în mână, așteptând vești de la Yanis, Apoi, încet-încet, vocile au devenit tot mai slabe în spatele mașinii, pentru a se stinge până la urmă complet. Am aruncat o privire: toți trei dormeau.

— În sfârșit o să poți conduce în liniște, i-am șoptit lui Tristan.

— E chiar pasionat, este incredibil. Mi-a spus că Yanis îl ducea în fiecare săptămână la cursuri.

— Da! Nu știu cum o să facem când va începe școala… Interesul lui pentru trombon și pentru jazz vine de la Yanis, care l-a pus să asculte de când s-a născut.

— De ce? Nici eu, care sunt sever, n-am făcut asta cu fetele mele.

— A regretat întotdeauna că nu a studiat muzica în copilărie. Dintr-odată, visa ca unul dintre copiii lui să facă muzică. Cum Joachim a fost receptiv imediat și a vrut să învețe, îl încurajează. Și în plus, cred că este ceva doar al lor, între tată și fiu.

— Joachim mi-a mărturisit în secret că Yanis i-a promis c-o să-i cumpere într-o zi un instrument nou.

— Își vede interesul Jojo al nostru, am confirmat râzând. Dar e adevărat…

S-a lăsat din nou tăcerea. În pofida nerăbdării crescânde de a-l revedea pe Yanis, am început să picotesc și eu. Niște lumini portocalii pe pleoape m-au făcut să deschid ochii. Spre marea mea surpriză, tocmai trecuserăm de tunelul Saint-Cloud. Am zâmbit descoperind Parisul iluminat în noaptea care se întindea în fața noastră. M-am îndreptat de spate și m-am întors spre Tristan, chipul lui era serios.

— Iartă-mă că am ațipit.

Fără să mă privească, a zâmbit.

— Ai fi greșit dacă te-ai fi abținut. Nu vorbesc în mașină.

— O să-l anunț pe Yanis că sosim.

Nu a răspuns.

— Am să încerc din nou mai târziu, am șoptit.

M-a cuprins rușinea. Ce putea să facă la ora asta târzie ca să-l împiedice să-mi răspundă? Ne uitase sau ce? Poate nu auzise pentru că pregătea apartamentul pentru întoarcerea noastră? Și ce era lovitura aceea despre care îmi vorbise? M-am uitat în spate, copiii nu se mișcau, dormeau duși.

În mai puțin de douăzeci de minute, Tristan s-a oprit în fața blocului nostru.

— Am impresia că nu e nimeni acolo, a constatat el privind ferestrele întunecate.

— Într-adevăr, nu știu ce îl reține. Bine, o să-i trezesc pe copii, i-am răspuns cu mâna pe centură, gata deja să sar din mașină.

Nu așteptam decât un lucru: să urc cât mai repede în apartament ca să constat cu ochii mei că Yanis nu era acolo.

— Stai, mi-a spus el apucându-mă de braț. Doar nu-ți închipui că o să te las pe trotuar cu valizele și copiii?

— O să mă descurc, i-am răspuns evitându-i privirea.

Fără să ia în seamă remarca mea, a parcat puțin mai încolo de blocul nostru.

— Rămâi în mașină. Urc bagajele până la apartament și mă întorc să vă iau.

— Dar…

— Nu, nu spune nimic.

Am luat a nu știu câta oară telefonul și l-am sunat pe Yanis. Mesageria. Nu era cazul sa mă enervez, avea cu siguranță un motiv întemeiat. Când Tristan s-a întors, am coborât din mașină, am deschis portiera din spate și i-am trezit cât mai blând cu putință pe copii.

— Am s-o iau eu pe Violette, iar tu te ocupi de băieți, asta o să-mi trezească amintiri, a încercat el să glumească.

— Mulțumesc.

Cu ochii pe jumătate închiși, băieții au coborât din mașină, bombănind. Fiica mea nici măcar nu i-a deschis; încrezătoare, s-a lăsat purtată de Tristan. Ne-am înghesuit cum am putut în lift; Joachim și Ernest se țineau pe picioare doar pentru că se rezemau de mine, iar eu pentru că mă sprijineam de Tristan. Bagajele ne așteptau în fața ușii de la intrare.

Apartamentul era cufundat în penumbră; nu am aprins nicio lumină ca să nu-i trezesc și mai mult pe copii. Era o căldură înăbușitoare în casa noastră, probabil ferestrele nu fuseseră deschise toată săptămâna, ca și cum locul ar fi fost părăsit. Nu mă simțeam bine în casa mea, în casa noastră. Mă sufocam. Lipsea Yanis. Dar unde era? Era insuportabilă situația. I-am târât pe băieți până în camera lor, i-am ajutat să se dezbrace și i-am băgat în pat. L-am găsit pe Tristan pe hol.

— Dă-mi-o, i-am spus întinzând brațele.

— Am s-o duc în patul ei.

— Mulțumesc, vino după mine.

A întins-o cu delicatețe pe pat și m-a lăsat să mă ocup de ea; i-am scos fusta, sandalele și am acoperit-o cu cearșaful.

— Tati… unde-i tati? a mormăit Violette.

— O să vină curând. Ai să-l vezi mâine-dimineață. Dormi.

— Și Tristan?

Am privit peste umăr, era în pragul ușii. S-a apropiat de pat.

— Să visezi frumos, prințesă mică.

Ea a zâmbit cu ochii închiși și s-a întors pe o parte, strângând în mână jucăria de pluș. Tristan a ieșit din cameră; l-am urmat după ce am lăsat un ultim sărut pe părul fiicei mele. Am închis încetișor ușa și m-am întors în living, unde luminile fuseseră aprinse și ferestrele deschise.

— Mulțumesc mult pentru ajutor, am șoptit.

A ridicat din umeri.

— E normal, așa se face între prieteni.

— Vrei să bei ceva, nu știu… o cafea, un pahar cu ceva…

Se pregătea să-mi răspundă, când ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot. Chiar înainte să-l văd, am zâmbit cu gura până la urechi. Yanis a năvălit înăuntru, cu șampania în mână, răsuflarea tăiată, chipul marcat de oboseală, răvășit, dar vesel. L-a bătut amical pe umăr pe Tristan care, surprins, s-a clătinat din cauza șocului, apoi a venit spre mine lăsând în trecere sticla. M-a ridicat în brațe și m-a învârtit, iar poalele rochiei mi s-au rotit în jurul picioarelor.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus.

— Ce primire!

— Ca să mă ierți pentru întârziere, chiar dacă am o scuză bună: tocmai am semnat un nou contract. Asta se sărbătorește, nu?

— Serios? E fabulos!

Fără să mă lase jos, m-a sărutat pe gură. În pofida numeroaselor bomboane aromate pe care probabil le înghițise înainte să vină, respirația îl trăda. Cocteil fatal: alcool și… tutun. Flerul meu nu mă înșelase, începuse deja să sărbătorească. În cele din urmă m-a lăsat jos și mi-am amintit că nu eram singuri; îmi voi regla conturile cu el mai târziu. Yanis m-a cercetat din cap până-n picioare, fără a uita să se oprească asupra decolteului.

— Chiar am ales foarte bine, mi-a șoptit la ureche, fără să se sinchisească de Tristan.

Iată, avea darul de a se face iertat și de a mă sili să-mi pierd capul! Când îl vedeam fericit ca acum, nu mă lăsa inima să-i fac o scenă. Atitudinea lui distantă din cursul săptămânii era explicabilă, și totul căpăta sens: se spetise muncind, voia atât de mult să reușească, iar eforturile păreau să dea roade. Asta merita câteva sacrificii. O dată în plus mă înșelasem, el muncea

ca un nebun, iar eu interpretam totul greșit văzând răul peste tot. S-a îndreptat spre Tristan și i-a strâns mâna.

— Mă bucur că nu te-am ratat! Bei un păhărel cu noi? La urma urmei, e și meritul tău!

— Nu, am să vă las să vă bucurați de reîntâlnire și să sărbătoriți în doi vestea cea bună!

— Nici vorbă să pleci ca un hoț.

Câteva minute mai târziu, Yanis destupa șampania, care a curs pe jos, dar el nu și-a făcut griji pentru stricăciuni și a umplut cele trei cupe. Stăteam în picioare în jurul blatului central ca să ciocnim și mi se părea că toți trei aveam un aer prostesc și tonul pe care vorbeam suna ciudat de fals. Șampania avea un gust amar, nu prea îmi plăcea și avea să mi se urce repede la cap. Eram împărțită între bucuria de a-l regăsi pe Yanis și frustrarea că nu ajunsese la timp ca să ne întâmpine.

— Măcar putem spune că ai profitat de săptămâna ta de burlac fără copii! l-a felicitat Tristan.

— Asta-i clar, i-a răspuns Yanis trecându-și mâna prin păr. Dar nu o să repetăm figura prea des, totuși. Mi-au lipsit teribil.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Afacerile îți merg, ăsta e un lucru bun.

A ridicat din umeri, apoi a arătat spre mine cu un semn din cap.

— Nu ți-au făcut prea multe neplăceri?

Tristan mi-a adresat o privire complice; i-am zâmbit înainte să mă ghemuiesc în brațele lui Yanis. De ce rămăsesem la kilometri distanță de el?

— Câtuși de puțin, ba dimpotrivă. Eu îți mulțumesc că ți-ai lăsat familia cu mine, a fost plăcut să văd casa din nou plină de viață.

Din felul în care și-a băut șampania până la fund, mi s-a părut ciudat de stânjenit.

— Acum vă las. Îmi iau fetele mâine-dimineață.

Îmi vorbise puțin despre asta, se părea că îi lipseau foarte tare.

— Luni avem o ședință de șantier cu tâmplarii, l-a anunțat Yanis. Ar fi bine să vii. În plus, se va discuta despre inaugurare și, ca proprietar, ai încă un cuvânt de spus.

— Dacă zici tu, am încredere. Contează pe mine, voi fi acolo.

Yanis și cu mine l-am însoțit.

— Să ajungi cu bine, i-am spus. Să ai un weekend plăcut cu fetele tale, profită de el. Poate le aduci o dată pe la noi, ar fi drăguț să le cunoaștem.

Mi-a zâmbit, vizibil emoționat.

— Da. Mi-ar face plăcere, o să organizăm ceva curând.

— Și… Tristan… mulțumesc încă o dată pentru tot.

Am făcut cei doi pași care ne despărțeau și l-am îmbrățișat cu afecțiune. Mă atașasem de el, de acum făcea parte din familia noastră. Temerile mele se risipiseră. Și-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Îți spun din inimă, suntem norocoși că ești prietenul nostru, i-am declarat cu sinceritate.

— Eu sunt norocos că l-am întâlnit pe Yanis.

M-am desprins de el și i-am lăsat locul lui Yanis, care nu a ținut cont de jena lui Tristan și l-a strâns în brațe pupându-l pe obraz.

— Mulțumesc, prietene!

Tristan a afișat obișnuitul lui rictus în chip de zâmbet; era marca lui, începuse să-mi placă și, mai ales, nu încercam să-l descifrez. S-a dat înapoi fără să înceteze să ne privească și a deschis ușa.

— Ne vedem curând? ne-a întrebat, deodată neliniștit.

Cum putea să-și închipuie contrariul?

— Sigur că da! i-am răspuns în cor.

Ușa de la intrare s-a închis în urma lui. Yanis și-a pironit privirea pe mine. Nu ne-am scăpat din ochi în timp ce pașii lui Tristan se îndepărtau. Când pe casa scării a pus stăpânire o tăcere deplină, ne-am aruncat unul asupra celuilalt. Yanis m-a ridicat din nou, de data asta mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. L-am mângâiat pe față, pe păr, am încercat să-i scot tricoul, să-i ating pielea. Mâinile lui mi s-au strecurat pe sub rochie, pe coapse. Devorându-ne buzele, ne repetam cât de mult ne-am lipsit unul altuia. Apoi m-a rezemat de perete și a întrerupt sărutul nostru. Mi-am apropiat fața de a lui, voiam să mă sărute iar și iar. Și-a trecut mâna peste obrazul meu.

— Urcă, vin și eu imediat. Vreau să-i văd pe copii înainte să mă ocup de tine.

— De acord, i-am răspuns prefăcându-mă bosumflată.

M-a lăsat jos și a urcat pe scară. Înainte să-mi dea voie să urc în cuibul nostru, mi-a furat un sărut.

— Grăbește-te, i-am spus.

— Vin imediat, m-a asigurat el lovindu-mă ușor cu palma peste fund.

Puțin mai târziu, eram în brațele lui, fără suflu, lipită de el. M-am ridicat și mi-am lăsat bărbia pe abdomenul lui, iar el mi-a dat după ureche șuvița rebelă, oftând cu zâmbetul pe buze. Greutatea resimțită în ultimele zile dispăruse; eram din nou împlinită, acum că familia se reunise. Copiii dormeau în paturile lor, în casa noastră, fără teamă de ușa închisă. Yanis și cu mine tocmai făcuserăm dragoste cu pasiune în patul nostru, în camera noastră de la înălțime.

Totul reintrase în normal, chiar dacă nu pierduse timpul cât durase despărțirea noastră. Eram gata să mă las dusă de val, să mă las în voia întâmplărilor și am hotărât o dată pentru totdeauna să-mi țin bine ascunse neliniștile.

Am sărit din pat.

— Ce faci? m-a întrebat Yanis ridicându-se.

— Mă duc să aduc șampania!

Înainte să cobor, am deschis fereastra din acoperiș ca să intre aer proaspăt. Ajunsă jos, am luat sticla din frigider. Aveam deja un picior pe prima treaptă a scării când mi-a revenit cu repeziciune în minte cum se întorsese Yanis acasă. M-am oprit și i-am scotocit prin buzunarele gecii de piele și am găsit obiectul delictului. M-a aruncat cu cinci ani în urmă. Aceleași pachete subțiri de Marlboro roșu. Trebuia să-l conving să nu mai fumeze atât. În fine, înainte de a-i face reproșuri, o să fiu în stare să nu cedez și eu?

— Țigara de după, am declarat, întorcându-mă în cameră.

În pofida întunericului, l-am văzut pălind. Am râs și i-am aruncat în față pachetul.

— Bine! Nu face mutra asta! Cum ți-ai putut închipui că n-o să-mi dau seama mai devreme sau mai târziu?

A început să se agite, stânjenit.

— Iartă-mă… știu că nu e bine… dar vezi… cu stresul de la muncă, șantierul…

M-am cuibărit lângă el sub cearșaf și i-am dat sticla, pe care a luat-o ca s-o pună pe noptieră. M-am strecurat în brațele lui și

i-am trecut distrată mâna peste piept: simțeam tensiunea pe care o emana corpul lui.

— Ei, n-o să fac mare caz! am încercat să-l liniștesc. Chiar dacă este totuși foarte rău.

— Mda, știu. Dar… mi-ai scotocit în geacă?

— Scotocit e prea mult spus. Te deranjează? i-am zis ridicând capul.

— Nu… hm… sigur că nu…

— Yanis, duhneai a tutun de la o poștă când ai venit! Bomboanele nu au rezolvat nimic.

Și-a trecut mâna prin păr, cu un zâmbet fals încurcat pe buze. Am izbucnit în râs.

— Dar ești doar un puști! N-am să te pedepsesc. Când aveai de gând să-mi spui?

— Niciodată.

S-a lungit peste mine și a început să mă gâdile.

— Ia zi, pot să fumez una în pat?

— În niciun caz! mai bine bea un pahar.

M-a sărutat, pe urmă mi-a dat drumul.

— Mă ierți? Știu că sunt cel mai mare idiot.

Văzându-l că trece atât de repede de la glumă la tonul cel mai serios, n-am putut să mă îndoiesc de sinceritatea întrebării lui.

— Bineînțeles că te iert, dar data viitoare când mai ai ceva să-mi spui, nu aștepta să descopăr singură adevărul! Bun, n-am adus șampania degeaba! Avem ceva grandios de sărbătorit! Când mă gândesc că ai clienți noi… Povestește-mi! Vreau să știu tot!

Mi-a întins sticla, am băut o înghițitură și i-am înapoiat-o. Vedeam bine că era încă preocupat din cauza poveștii cu țigara. Era complet aiurea să fie așa de supărat pentru atâta lucru! Ai fi zis că-i era frică de mine! Trebuia să-l fac să zâmbească din nou, era obligatoriu.

— Îți dai seama de ce ți se întâmplă?

A ridicat din umeri.

— Ai câștigat pariul. Sunt așa mândră de tine… Este extraordinar ce ai început să faci. Contractele curg, proiectul concept store îți va aduce cu siguranță și altele…

— O, cine știe… Vom vedea… nimic nu e sigur niciodată.

De ce atâta reținere? De ce părea cu mintea aiurea? Asta simțeam, deși destul de vag. Era prezent, fără să fie prezent. Era fericit, dar nu pe deplin.

— Ba nu, este absolut genial! Este cea mai frumoasă dovadă pe care puteai să le-o dai celor care nu credeau în tine. Mulțumesc că ne-ai făcut părtași la asta, că ne-ai inclus, pe copii și pe mine în proiectul tău.

— Cine este cel mai tare?

Mi-a adresat un zâmbet irezistibil. Cu toate acestea, nu-mi era de ajuns; am avut impresia că se prefăcea, iar fricile mele au reapărut. Nu mai era același, îmi ascundea ceva.

11
Yanis

Tocmai închisesem fără zgomot ușa de la intrare și mi-am lăsat fruntea pe ea oftând; nu voiam să trezesc pe nimeni. Era unu noaptea și reușisem să ajung în apartament fără să am un accident de motocicletă. Ca să nu tulbur apele în casă, îmi jucasem rolul de tată când începuse școala. Apoi foarte repede, începusem să fug de ei. Eram la începutul lui octombrie, dura de mai bine de o lună. Încă o seară în care făceam astfel încât să nu-i văd pe Véra și pe copii. Nu voiam să le întâlnesc privirile și să mă dau de gol.

După ce m-am descălțat, am intrat și am aprins doar lumina din bucătărie, era de ajuns. Am deschis fereastra; aerul curat poate că mi-ar fi dat impresia că sunt mai puțin slinos. Mă simțeam murdar, împuțit. M-am agitat de colo-colo prin încăpere; privirea mi se oprea peste tot: pe ghiozdanele copiilor, pe poșeta Vérei, pe trombonul strâmb al lui Joachim, pe pernele puse teanc pe canapea, pe fotografiile din vacanță pe care ea le imprimase cu câteva zile în urmă, pe jocurile Lego ale băieților, pe o diademă de prințesă… Transpirația mi-a curs pe spate, mâinile mi-au tremurat. Toate aceste lucruri mici mă sfidau, îmi aminteau că eram pe punctul să distrug totul. Sticla de whisky de lângă televizor mi-a făcut cu ochiul; un pahar n-o să-mi facă mai rău. Și-apoi, cine știe? Poate că voi reuși în sfârșit să adorm. Ca să mai amân un pic momentul întâlnirii cu ea, am fumat o ultimă țigară la fereastră. Totuși, trebuia să mă duc la culcare; Véra avea un soi de radar, era în stare să se trezească fiindcă nu mă simțea lângă ea în pat. Pe de altă parte, n-aș fi fost ușurat dacă ar fi coborât? M-ar fi văzut, m-ar fi întrebat de ce mă port așa și i-aș fi mărturisit în sfârșit totul. M-aș fi simțit mult mai liber. Înainte să urc scara, am trecut să-i văd pe copii în camerele lor; toți trei dormeau liniștiți. Aș fi dat orice să fiu în locul lor; prostioarele copiilor nu au consecințe ca tâmpeniile adulților. Ajuns în camera noastră, m-am dezbrăcat fără zgomot. Ironia sorții, de când mă prefăceam întruna, puteam fi foarte discret. M-am dus lângă Véra și mi-am apropiat fața de a ei; era senină, respira liniștit. Dumnezeule, ce frumoasă era! Cum puteam să-i fac asta? Ce era cu mine de o trădam în felul acesta? Cum era posibil ca ea să nu-și dea seama de nimic? Avea atâta încredere în mine încât nu vedea

răul pe care mă pregăteam să-l fac ei și copiilor? M-am strecurat în cele din urmă în așternuturi, rămânând pe partea mea. Să stau cât mai departe de ea cu putință. Numai că s-a declanșat afurisitul ei de radar:

— Yanis? a mormăit. Te-ai întors?

S-a lipit de spatele meu, trecându-mi brațul în jurul taliei. Nu meritam să mă atingă.

— E în regulă? Ești mulțumit de cum ți-a fost ziua?

Am strâns pumnii când m-a sărutat delicat pe spate și m-a mângâiat pe piept cu insistență. M-am forțat s-o resping cu delicatețe.

— Foarte.

A oftat și s-a întors pe partea ei.

— Ce bine! Culcă-te repede, cred că ești frânt.

— În două minute am să dorm dus.

A adormit imediat la loc. Minciunile mele ținuseră încă o dată; ea mă credea la garsonieră punând la punct planurile pentru viitoarele contracte ca să recuperez întârzierea pe care o avusesem peste zi, ocupat fiind să supraveghez finisajele la concept store. Realitatea era cu totul alta: eram într-adevăr la garsonieră, dar ca să trag la măsea, să încerc să uit în ce fundătură mă aflam, fără să avansez câtuși de puțin. În pofida faptului că beam metodic, rămâneam lucid; mă îndreptam direct spre catastrofă. O păcăleam, dar nu pentru mult timp. Finalizarea proiectului legat de concept store îmi oferea scuza perfectă ca să fug de apartament, de ea și de copii. Dar n-avea să dureze. Într-o săptămână, inaugurarea va avea loc. Atunci, era sigur; în seara aceea voi fi în văzul tuturor, șampania va curge în valuri, vor veni să mă vadă, mă vor lăuda, voi fi înconjurat de oameni, cum îmi promiseseră patronii concept store-ului, care intenționau să mă prezinte lumii. Voi face frumos, voi face spectacol; pe scurt, tot ce se aștepta din partea mea. Cu riscul să fiu demascat. Cine va fi acolo? Cine se va deplasa ca să mă confrunte? La barul-restaurant de la parter, unde va avea loc evenimentul, toată lumea va vedea tejgheaua din zinc acaju de doisprezece metri pe care o desenasem sau palmierul care țâșnea din mijlocul clădirii până la vitraliul din alaun care înlocuise acoperișul în totalitate. Spre marea mea fericire, clienții mei aveau nebunia grandorii, răspunsesem așteptărilor lor, și asta din prima zi. Motiv pentru care

semnaseră contractul de închiriere cu Tristan. În ultimele trei luni, se extaziau la fiecare vizită, cereau tot mai mult. Iar eu, ca ultimul prost, aruncam idee după idee, dând asigurări că nimic nu punea probleme, că totul era fezabil. Epatam, făceam pe grozavul… Dacă aș fi știut… Îi făceam fericiți, datorită mie vor reuși, îmi repetau fără încetare. Eram incapabil să mă mulțumesc cu calitatea materialelor; imediat ce constatam că nu erau de lux, le schimbam, comandând altele mai bune. Dacă un meșter îmi propunea din mers o ameliorare garantând o lucrare și mai minuțioasă cu o sporire de salariu, eu spuneam: „S-a făcut”. Și mai erau cei fără prea multe scrupule, care făcuseră o treabă de mântuială, cei pe care nu avusesem timp să-i supraveghez pentru că alergam peste tot, pentru că șantierul era uriaș și singur nu puteam să gestionez totul. De mai multe ori trebuise să găsesc firme capabile să facă treaba la timp. Evident, asta costă mai mult. Depășisem bugetul, banii dispăreau cu viteza luminii, fără să înțeleg cum. Succesul șantierului mă proteja, ascundea realitatea urâtă în care mă scăldam. Unii mă ghiciseră… Mă străduiam să mă port ca de obicei, să fiu acel Yanis pe care îl știa toată lumea… Mă schimbasem totuși mult… Devenisem regele combinațiilor dubioase ca să evit să ajungă ceva la urechile Vérei. Dimineața, imediat ce se întorcea cu spatele, debranșam telefonul fix din apartament, evitând astfel să găsească seara vreun mesaj pe robot. Telefonul meu era plin de apeluri ratate de la călăii mei, nici măcar nu le mai număram. O dată pe săptămână, după mai multe beri, îmi găseam curajul să le răspund și să fac față. Ca să întârzii cât mai mult posibil momentul în care Tristan va fi pus la curent, inventam minciuni. Nu îndrăzneam să-mi închipui ce se va întâmpla când va descoperi adevărul. Cum puteam să-l trădez până-ntr-atât? Pe el, care îmi oferise totul pe tavă: prietenia lui necondiționată, încrederea absolută. În fiecare noapte, priveam cum se scurg orele, storcându-mi creierii de tâmpit ca să găsesc soluții; trebuia să-mi revin.

— Yanis! Yanis! Ești cu noi?

Am ridicat capul. Privirea mea, cu siguranță sticloasă și injectată, a dat peste o Véra cu ochii larg deschiși, care în mod vizibil se întreba ce-i cu mine. Insomniile și mahmurelile succesive începeau să se facă simțite cu adevărat.

— Poftim? am mormăit.

— Ai dormit azi-noapte sau ce?

— Mda… Ce voiai să-mi spui?

— N-ai uitat că diseară vine Tristan la cină?

— Sigur că nu! i-am răspuns, deși uitasem complet.

Rahat! Iar să mă prefac. Nu-mi lăsau niciun răgaz. Ea a încruntat din sprâncene, eu i-am zâmbit cum am putut.

— Mi-a fost teamă o clipă, a oftat. Cumperi tu vinul când te întorci de la muncă? Nu te deranjează?

Am rezerve în garsonieră.

— Da, da, mă ocup eu. Mai ai nevoie și de altceva?

— Nu uita să-ți iei costumul pentru inaugurare, s-a întors de la retușat ieri.

Am înghițit în sec la ideea că va trebui să mă folosesc de tot talentul meu de actor ca să nu mă trădez. Pentru că, mai presus de toate, trebuia să întrețin legenda; când Véra îmi sugerase să investesc într-un costum nou în vederea inaugurării ca să fiu la înălțimea evenimentului și a clienților mei, nu găsisem nimic ca să mă eschivez. Ca să nu-i trezesc bănuieli Verei, alesesem unul dintre cele mai scumpe – fără să uit pantofii – și mai ales noua rochie de prințesă pe care i-o oferisem ei pentru aceeași ocazie. Iar eu continuam să mă afund tot mai mult.

— Așa am să fac.

Am bătut din palme ridicându-mă și mimând veselia.

— Copii, sunteți gata?

Să-i las la școală dimineața și să-l însoțesc pe Joachim la cursul de trombon erau ultimele lucruri pe care le făceam încă pentru familie. După întoarcerea din concediu, Véra nu-mi cerea aproape nimic altceva; hotărâse să se ocupe ea de treburile casei fără să se plângă, ca să mă scutească de tot. Iar eu o mințeam tot mai mult. Ca în fiecare dimineață, ne-a însoțit până la ușă, i-a sărutat pe copii, apoi s-a întors spre mine. M-a mângâiat pe obraz, zâmbindu-mi tandru.

— Încearcă totuși să nu întârzii prea mult diseară. Chiar arăți destul de rău…

— Promit, fac ce pot.

Am sărutat-o în fugă pe buze și i-am împins pe copii spre lift.

M-am străduit să-mi țin promisiunea. Am deschis ușa apartamentului la opt și jumătate, cu o cutie cu sticle de vin

sub braț. Abia am pus piciorul în apartament ca am auzit râsetele Vérei și ale lui Tristan. Rezervele Verei față de el mă deranjaseră, mai ales că nu înțelegeam cum putea să nu cedeze în fața farmecului lui, a felului său de a vorbi. Vacanța topise complet gheața dintre ei, asta era sigur. După ce ne certaserăm cu Luc și Charlotte, ne treziserăm singuri, mai ales Véra. Nu din vina mea. Așa că, să găsească un prieten atent și binevoitor în Tristan nu putea decât să mă liniștească, cel puțin pentru moment. Mâinile au început să-mi tremure. Am oftat adânc. Apoi mi-am făcut intrarea.

— Hei! Ați fi putut să mă așteptați să ciocnim împreună!

Chipul Verei s-a luminat de un zâmbet larg și a venit spre mine cu mersul ei săltat. M-a mângâiat pe obraz, ca de dimineață.

— Mulțumesc că ai venit devreme.

M-a sărutat.

— Aveam nevoie de asta, i-am șoptit.

Am lăsat jos cutia cu sticle de vin. Tristan a venit lângă mine, privind pe furiș spre cutie. După vacanță, era în plină formă, mereu zâmbitor, entuziast, deschis.

— Ei bine, ia spune, a zis. Ceva de sărbătorit?

— Victoria.

Și-a pironit privirea într-a mea. Siguranța lui m-a speriat deodată.

— Ești în linia întâi. Poți să fii mândru de tine.

Véra a venit la spatele meu, mi-a cuprins talia cu brațele și, ridicându-se pe călcâie, a reușit să-și pună bărbia pe umărul meu. Eram prins între ei doi, cei doi oameni pe care îi înșelam. Am întors ușor fața spre Véra, care era gata să râdă.

— Când mă gândesc că încă n-am văzut ce înseamnă asta! i-a spus ea lui Tristan. Sunt geloasă!

— Știi, nu mai am dreptul să pun piciorul acolo de aproape trei săptămâni, i-a răspuns el.

— Suntem în aceeași barcă!

— Numai pentru că sunteți niște invitați foarte speciali la inaugurare. Bun, mă duc să-i văd pe copii.

— Păi…

— Stai liniștită, o să fiu atent să nu-i agit înainte de culcare.

După cină, a urmat digestivul, adică o doza serioasă de whisky pentru mine. Înainte să mă așez pe canapea lângă Véra, am deschis ferestrele pentru ca în sfârșit să trag un fum. Am întâlnit privirea invidioasă a soției mele. Știam că era greu pentru ea, dar nu eram în stare să renunț din nou. Singurul lucru pe care îl făceam era ca acasă să mă abțin cât puteam.

— Voiam să vă întreb ceva pe amândoi… ne-a spus Tristan pe un ton grav. Cred că vă privește atât pe unul, cât și pe celălalt.

— Te ascultăm, i-a răspuns Vâra.

— Yanis, ai de gând să-l inviți pe Luc la inaugurare?

Am luat o înghițitură zdravănă de whisky, apoi am tras din țigară. De câteva zile lucrul ăsta îmi revenea în minte fără încetare. Tristan știa să spună lucrurilor pe nume și să-mi deschidă ochii în fața realității. Ceea ce-mi plăcea era că Véra avea mereu legătură cu aceste discuții, înțelesese că nu vom merge înainte unul fără celălalt, mai ales în această privință. Asta păstra o urmă de adevăr…

— Încă nu am luat o hotărâre.

Véra mi-a prins mâna într-a ei; am privit-o. Tristețea și neliniștea ei mi-au făcut rău.

— Nu știam că te gândiseși la asta, a șoptit ea.

— Am preferat să nu-ți spun nimic până când nu sunt sigur de mine. Dar sincer mă îndoiesc că vine.

— Nu crezi că resentimentele lui vor ceda în fața curiozității? a continuat Tristan.

M-am ridicat și m-am dus la fereastră.

— Nu știu ce să fac… nu e încă un pic cam devreme?

I-am aruncat o privire Verei.

— Tu hotărăști, n-am să-ți forțez mâna. Sunt destul de speriată la ideea de a-l revedea, a spus ea.

M-am întors spre Tristan.

— Tu ce părere ai?

Și-a terminat paharul, s-a ridicat, cu mâinile în buzunare și a început să umble prin living, încet, cu un aer calm. Eram atât de epuizat, încât atitudinea lui calmă mă hipnotiza. Era bine că încă puteam conta pe judecata lui limpede.

— Yanis, în seara aceea va fi momentul tău de glorie, a spus într-un târziu. Ce riști dacă-l inviți? După părerea mea, nu cine știe ce. Mai degrabă ai doar de câștigat.

— Ce vrei să spui?

A făcut cei câțiva pași care ne despărțeau.

— Dacă îl inviți, dovedești că ai șters trecutul cu buretele. Este o mână întinsă. Gândește-te puțin… într-o bună zi, ai să dai peste el din întâmplare sau vă veți trezi concurenți într-o licitație. Ai tot interesul ca în momentul acela lucrurile să fie lămurite, cel puțin să fiți în termeni buni, fără să-ți vină să-l iei la bătaie.

Și-a însoțit ultima frază cu unul dintre zâmbetele lui ucigătoare. Mă cunoștea prea bine. Am râs.

— Arată-i că ești pe picioarele tale, că-ți asumi deciziile, noul tău statut și că nu-i porți ranchiună. Așa stau lucrurile, am dreptate?

— Bineînțeles că da.

— Chiar dacă e normal să ai o reținere să te afli din nou față în față cu el, nu uita că astăzi tu ești șeful! E ceva care te sperie?

O, da… că toată lumea o să-mi cadă în cap în seara aceea.

— Ce să mă sperie? i-am răspuns, ridicând din umeri.

— Atunci, hai, invită-l. Nu vei avea niciun regret. Mă rog, asta-i doar părerea mea, nu mă privește. Dar, dacă aș fi în locul tău, asta aș face.

Totul părea atât de simplu cu el.

Săptămâna a trecut fără să am timp să dau înapoi. Cu atât mai puțin să găsesc o soluție. Și iată-ne în ziua respectivă. Afurisita de zi de care mă temeam încă din urmă cu două luni. Astăzi era iadul meu personal, moartea sub o furtună de aplauze și valuri de șampanie. La sfârșitul dimineții, într-o stare de letargie – prima bere, dintr-o lungă serie, o băusem începând cu ora zece – și după ce vomitasem deja de mai multe ori, am intrat în concept store. Zgomotul a avut efectul unei lovituri de ciocan în cap. În jurul meu era un furnicar, un balet neîncetat de oameni mișcându-se în toate părțile, ciocnindu-se, certându-se. Angajații terminau așezarea mărfii printre ultimii meșteri. Stativele cu haine se deplasau pe lângă rezervoarele cu vopsea. Așa era mereu, ultima tușă va fi dată la sosirea primilor invitați. Făcea parte din joc, ar fi fost lipsit de farmec dacă totul s-ar fi sfârșit mai înainte. În fața ascensorului de serviciu care deservea cele trei etaje era înghesuială. Specialiștii de la raionul de decorațiuni ștergeau praful cu

ajutorul unei cârpe prețioase de pe obiecte unele mai bizare decât altele, în timp ce un zugrav spăla pardoseala cu multă apă. Fetele – vânzătoare filiforme – se uitau cu dispreț la cei în salopete de lucru, chiar dacă unele își vor încheia totuși seara în patul unora dintre ei. Probele de microfon dirijate din spatele barului erau întrerupte de vacarmul mașinilor de găurit, se auzeau voci răstite la stânga, la dreapta. Baxurile de bere Kronenbourg stăteau lângă sticlele de șampanie Moët & Chandon. Ciocnirea culturilor. Ciocnirea mediilor. Iar eu eram amețit, umblam prin mijlocul a toate astea, incognito sau aproape. Incognito pentru personalul concept store-ului, care nu va descoperi identitatea mea decât seara. Cvasinecunoscut pentru meșterii aflați încă la locurile lor, care mă fulgerau din priviri, amenințându-mă foarte clar ca vor trece la lucruri serioase. Fără să încerc să mă apăr sau să răspund prin aceeași agresivitate, m-am îndreptat spre scara centrală. Blestemata de scară care înghițise mii de euro, scara aceasta de tip industrial din metal negru care se înfășura în jurul unui trunchi de palmier. Urcând treptele, am lăsat să-mi alunece mâna pe balustrada rece. M-am agățat de ea, doar asta îmi mai rămânea. Ajuns în vârf, m-am rezemat de balustradă. De acolo vederea ansamblului clădirii era magnifică. Dacă n-aș fi făcut prostii, aș fi putut să savurez ceea ce fusesem capabil să fac: să conduc, să construiesc. Mi-aș fi spus că am un viitor, că voi putea să realizez visurile Verei și ale copiilor. În loc să intru în concept store ca un zombi care se strecoară lipit de pereți, aș fi intrat ca un stăpân. Aș fi strâns mâini, aș fi dat palme prietenești pe umeri, aș fi ciocnit cu ultimii meșteri. Ei mi-ar fi spus să fac un semn când voi avea nevoie, pentru că lor le place să muncească pentru mine. Aș fi făcut pe marele prinț rezervând o cameră de hotel într-un palat ca să petrec acolo noaptea cu Véra. La prânz, l-aș fi invitat pe Tristan la un restaurant faimos ca să-i mulțumesc, l-aș fi eliberat de angajamentul lui față de bancă. Am simțit un gust amar; am înghițit repede. Patronii mei mă reperaseră în ascunzătoare și mă chemau propunându-mi să luăm masa împreună.

Ora 19:00. Deja. Eram tot închis în baia de la noi de-acasă. M-am stropit pe față cu apă rece, iar vomitasem – resturile prânzului și ce băusem după-amiază în garsonieră. Eram sigur

că Véra nu înțelesese nimic, ea era deja gata și dădea recomandări babysitterului. În pantalonii de la costum și bustul gol, m-am sprijinit de marginea chiuvetei și mi-am cercetat chipul; ochii albaștri ieșiți din orbite, chipul slăbit, mai degrabă măsliniu decât mat. Am strâns pumnii și venele de pe braț mi-au ieșit în evidență. Va trebui să mă descurc în următoarele ore, să nu mă dau de gol și să fac pe tipul sigur pe el, care reușește ce-și propune. Când de fapt nu voiam decât un lucru: să mă ascund într-un colț și să plâng ca un copil. Am auzit-o pe Véra strigându-mă ca de departe, era timpul să ies din ascunzătoare. Pe patul nostru, am găsit cămașa albă pe care mi-o călcase, cravata neagră și haina. Cinci minute mai târziu, am coborât scara, uimit că nu aud niciun zgomot; asta m-a distras de la gândurile mele. Dar nu pentru mult timp.

— Surpriză! au strigat copiii și Véra.

Au desfăcut în fața mea o pancartă uriașă din hârtie pe care erau o mulțime de desene, unele mai colorate decât altele: „Bravo, tati!”, „Ești cel mai bun!” și un „Voi auzi mereu muzica noastră în gând”.

— Tati! Tati!

Eram incapabil să reacționez. *Aș vrea să fiu mort.*

— Yanis! Cucu! Nu spui nimic?

Am ridicat ochii speriați către ei patru. Véra era derutată de reacția mea, simțeam, iar copiii la fel.

— E minunat, am reușit să articulez.

Am tușit ca să-mi revin.

— Mulțumesc! Este cel mai frumos cadou care mi s-a făcut vreodată.

— Ne-am gândit că ai putea s-o pui în garsonieră, mi-a spus timid Véra.

Asta îmi va aminti că sunt doar un rahat.

— Minunată idee! O pun de mâine. Veniți încoace!

Mi-am deschis brațele; copiii s-au aruncat pe mine, în jurul picioarelor, Véra s-a lipit de ei, i-am strâns cu putere ca să mă împiedic să urlu.

— Nu credeam că o să te emoționeze atât de mult, a șoptit.

Am închis ochii cu putere, sărutându-i părul în care își prinsese un trandafir roșu; mirosea bine. A ridicat fața spre mine și mi-a zâmbit. Era strălucitoare, absolut magnifică, iar asta îmi sfâșia inima. Nu meritam nimic din toate acestea.

— Ar cam fi timpul să plecăm. Parcă vrei cu dinadins să întârzii!

Nerăbdarea și entuziasmul ei ar fi trebuit să mă umple de fericire, să mă facă să mă simt mândru, dar erau ca un pumnal înfipt în inimă.

— Beau un păhărel și mergem.

A râs ușor.

— Nu cumva ești stresat?

Mi-am ațintit ochii într-ai ei.

— O să fiu cinstit cu tine. Sunt un ghem de nervi, o să fie plin de lume… Mi-e frică…

— De când e asta o problemă pentru tine? Tu adori lucrurile astea! Totul va fi bine!

— Ai dreptate.

M-am desprins de ei, i-am îmbrățișat pe copii și m-am dus să-mi iau doza fără de care nu aș fi rezistat.

Când am ajuns, a trebuit să dăm din coate ca să străbatem mulțimea. Destul de impresionantă. Clienții mei care veneau din lumea localurilor de noapte își mobilizaseră toată rețeaua pentru lansarea concept store-ului. Imediat ce am reușit să-i găsesc, le-am prezentat-o pe Véra. Studiind-o din cap până-n picioare, fără nicio discreție sau jenă, nu s-au zgârcit cu elogiile la adresa mea. I-am pus o mână posesivă pe talie bând primul pahar. Véra făcea conversație, chiar dacă era stăpânită de curiozitate și arunca priviri discrete în jurul nostru.

— Lipsim două minute, le-am spus, făcându-le cu ochiul.

Au râs și m-au pus să promit că ne vom întoarce repede.

— Vino să faci un tur, i-am șoptit Vérei la ureche.

— Pot să aștept, ai obligații. Toată lumea te vrea.

— Tu ești prioritatea mea.

Am mai luat două cupe de pe tava unui ospătar care trecea pe-acolo. Apoi i-am arătat ansamblul concept store-ului, aprovizionându-mă în același timp cât mai discret posibil cu șampanie. Preț de o clipă m-am lăsat amețit de alcool, dar și de reacția ei, voind încă să cred sau mai degrabă să mă agăț de iluzia că totul era perfect, așa cum visasem. Véra rămăsese fără glas, privind în toate părțile, uluită de rezultat, începea fraze pe care nu le încheia. Nu era nevoie să vorbească; mândria i se citea pe față. Într-un anume sens, câștigasem pariul: soțul ei o

lăsase cu gura căscată. Dar pentru cât timp încă? Prăbușirea va fi și mai cruntă. Se lipea de mine, se agăța de mâna mea, mă săruta pe gât. Mă mândream cu soția mea la braț, toată lumea se uita la ea. Nimeni în afară de ea nu ar fi îndrăznit să poarte acea rochie neagră à la Esmeralda și să arboreze cu mândrie un trandafir roșu în păr. Degaja o senzualitate de care nu era conștientă. Și nu avea ochi decât pentru mine. Iubirea ei fusese motorul reușitei, dar și al eșecului meu. Eram dezgustat că mă joc cu ea astfel, că profit în așa măsură de ceea ce-mi dăruia în clipa aceea. Ca și cum aș fi înmagazinat cât mai mult din ea, din pielea ei, din parfumul ei, din ochii ei, ca să-mi amintesc în ziua când totul îmi va exploda în față. Fiindcă știam că asta se va întâmpla. Nu în seara asta – nimeni nu era atât de prost încât să strice petrecerea –, dar mâine, poimâine, în următoarele zile sau în următoarele săptămâni. Numărătoarea inversă începuse.

Am dus-o până sus, în ascunzătoarea mea. Voiam încă o dată s-o fac să viseze, să-i dau iluzia că eram stăpânii lumii. Ai lumii noastre. Fără să spună un cuvânt, a privit la ce se întindea sub picioarele noastre. După aceea a închis ochii, zâmbind pentru câteva secunde. Când i-a redeschis, a întors spre mine o privire împăienjenită și o față radioasă.

— Bravo, a șoptit. Nici nu-ți închipui cât sunt de impresionată! Sunt atât de mândră de tine… Și aș vrea de asemenea să-ți cer iertare.

Mai degrabă eu ar trebui să fac asta.

— De ce?

— Pentru că am bombănit în aceste ultime săptămâni. Nu înțelegeam de ce erai atât de absent, de distant.

Într-un fel mă liniștea că observase schimbările. Totuși se abținuse, nu spusese nimic. Noi, care ne promiseserăm să ne spunem întotdeauna totul, de-acum ne petreceam timpul ascunzându-ne sentimente, neliniști, iar eu, evident, trădarea. Ne schimbaserăm teribil de mult…

— Când văd asta, îmi dau seama că era normal. Ai avut atâta presiune… Sacrificiul a meritat. Acum vei putea să răsufli un pic.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent la voi.

Era tot ce-i puteam spune ca să nu mă trădez. Întorsătura discuției era riscantă. Cum voi putea să rezist dacă va continua tot așa?

— Nu-ți face reproșuri în seara asta, Yanis. Dimpotrivă, bucură-te de victorie, sărbătorește-o!

M-a mângâiat pe obraz, s-a ridicat pe vârful picioarelor și m-a sărutat. Am strâns-o și mai tare de mijloc, voiam s-o țin mereu așa lângă mine. M-am cufundat în sărutul ei, mi-am luat din el forța necesară pentru a asigura în continuare spectacolul.

— Nu te mișca, mă întorc, am șoptit cu gura încă lipită de a ei.

Am coborât la etajul inferior ca să iau două cupe de șampanie, apoi am urcat repede înapoi la ea. Nu se mișcase și continua să observe ce se petrecea jos.

— Uite cine a venit, a spus.

Am aruncat o privire și l-am văzut pe Tristan în plină discuție cu chiriașii lui. Probabil s-a simțit privit, pentru că a ridicat capul și ne-a adresat unul dintre zâmbetele lui în colțul gurii. Am înălțat cupa spre el. Véra s-a sprijinit de brațul meu.

— Spune-i să vină la noi, dacă vrei.

Am sărutat-o pe păr și, cu un gest al mâinii, l-am invitat pe Tristan să urce. El a șoptit câteva cuvinte la urechile clienților mei, care s-au uitat la rândul lor spre noi și mi-au făcut semne. Tristan a străbătut mulțimea fără dificultate, aveam impresia că era lăsat să treacă, atât de mult respect impunea. Bărbatul acesta era într-adevăr surprinzător, un adevărat cameleon. De obicei mai degrabă auster și solitar, părea cât se poate de în largul său în această seară. Atât de în largul său, că l-am văzut chiar studiind atent o femeie pe care a întâlnit-o pe scară.

— Pare al naibii de în formă, a remarcat Véra râzând.

— Văd! Se ține bine!

Când a ajuns sus, m-am dus spre el și l-am îmbrățișat.

— Yanis, este excepțional! m-a felicitat după ce i-am dat drumul.

— Mulțumesc! Vezi, a meritat să nu vii o perioadă.

— Mi-ai făcut un cadou frumos.

— Salut, Tristan! i-a spus veselă Véra.

L-a sărutat pe obraz.

— Putem să fim mândri de el, a declarat. Ce zici?

S-a dus lângă el și împreună m-au privit cu o complicitate vădită. S-a aplecat ușor spre el.

— Mândri e puțin spus! a adăugat ea.

Am izbucnit în râs ca să-mi maschez dorința de a urla la ei să tacă, pentru că nu meritam nimic din toate astea, nimic din iubirea Verei, din prietenia lui Tristan, din încrederea lor absolută în mine. Véra a venit și s-a cuibărit în brațele mele.

— Dar, Yanis, mi-a spus Tristan, ești așteptat jos.

I-a arătat cu capul pe clienții mei. Într-adevăr, mă chemau. O să fie o ușurare să mă îndepărtez de ei doi întrecându-mă în mondenități. Am sărutat-o pe Véra, apoi l-am bătut cu palma pe umăr pe Tristan.

— Ți-o încredințez, i-am spus, făcându-i cu ochiul.

Am luat-o la fugă fără să mă uit înapoi. Pe scară m-am întâlnit cu un ospătar, căruia i-am șterpelit o sticlă de șampanie, ca să-mi simplific viața. Am ajuns ca un mare prinț în mijlocul grupului format din patronii concept store-ului și cunoștințele lor. Începând de atunci, m-am mișcat într-o ceață de falsă euforie. Îmi jucam rolul de Yanis glumețul care reușește. Clienții mei, asociindu-mă cu succesul lor, mă puneau în centrul atenției. Asta îmi dădea amețeli, mă făcea să uit de trista mea realitate, de prostiile mele. Trăncăneam cu toate persoanele care îmi erau prezentate, exprimând idei mai extravagante și mai costisitoare unele decât altele, fără a uita să împart cărțile de vizită pe care Tristan mă sfătuise să mi le fac pentru seara aceasta. Râdeam, spuneam glume, îmi etalam farmecul în fața femeilor, desfăceam sticlele de șampanie. Pentru mine, era open bar.

Din când în când, îmi foloseam restul de luciditate ca să arunc o privire înspre Véra; Tristan era în continuare lângă ea, totul mergea bine, stăteau de vorbă cu paharele în mână. Măcar nu era singură. Nu mă mai simțeam atât de vinovat că o abandonasem, chiar dacă eu eram cel care ar fi trebuit să fie lângă ea. Când privirile noastre se întâlneau, citeam într-a ei un amestec destul de contradictoriu: părea în același timp pierdută, amuzată, neliniștită și curioasă. Pe de o parte, eram același ca de obicei, zgomotos, în centrul atenției, dar ea mă cunoștea destul de bine ca să observe că nu beam cu bucurie și probabil era nedumerită în legătură cu absența mea prelungită, întrebându-se de ce nu stăteam cu ea și cu Tristan, fără de care

toate acestea nu ar fi fost posibile. Apoi, brusc, expresia i s-a schimbat complet, a devenit gravă, a pălit, și-a mușcat buzele și ochii i-au fulgerat. Tristan și-a dat și el seama de schimbarea ei de atitudine, s-a aplecat spre ea, i-a vorbit la ureche, ea a arătat către intrare. În același timp am aruncat o privire în direcția aceea. A fost ca și cum aș fi simțit o gheară pe dinăuntru: Luc era acolo. Nu singur, era cu Charlotte. Așadar, răspunsese invitației mele. Am dat pe gât și ultima picătură de șampanie și m-am dus la soția mea. Aveam nevoie de Véra și de Tristan, nu era momentul să fac prostii. Trebuia să-mi joc rolul. Véra a oftat ușurată când m-a văzut venind spre ea.

— Am crezut că nu mai ajungi niciodată, mi-a mărturisit cu glas stins. De ce-a venit cu ea?

Mâinile îi tremurau, pe brațele goale i se făcuse pielea ca de găină. Am mângâiat-o pe obraz și mi-am adâncit privirea într-a ei, fără să caut să mă eschivez.

— Habar n-am. Dar îi înfruntăm împreună.

— Yanis, ne-a întrerupt Tristan, nu uita de sfatul meu. Este o mână întinsă.

Cu ochii închiși, am oftat adânc.

— Ai să reușești, a insistat. Tu ești cel care a câștigat.

— Da…

Am constatat o dată în plus cât de multă încredere avea în mine. A aruncat o privire peste umărul meu, urmărindu-i cum mergeau prin mulțime.

— Pot să mă fac nevăzut înainte să apară ei, ne-a propus. Vreți să vă las singuri?

— Nu!

Răspunseserăm într-un glas, Véra și cu mine.

— O mână întinsă nu înseamnă împăcare. Rămâi cu noi, Tristan, am afirmat cu tărie. Nu ne vor îndepărta de tine.

— Yanis are dreptate, a continuat Véra.

Am sărutat-o pe obraz.

— Mă duc să-i întâmpin, e datoria mea. Stați aici.

Mi-am terminat cupa, am lăsat-o din mână și am pornit în direcția fostului meu patron, dar cumnat încă. Cu un zâmbet larg pe buze, m-am dus înaintea lor. Și unul, și celălalt arborau un aer impasibil. Luc avea aceeași mină posacă, asta nu prevestea nimic bun.

— Salut, Luc! Mă bucur că ai venit! am exclamat întinzându-i mâna.

Mi-a strâns-o cu putere încercând să-mi prindă privirea. I-am evitat-o apropiindu-mă de Charlotte.

— Mereu la fel de superbă, i-am spus, sărutând-o pe obraz.

— Bună seara, Yanis! mi-a răspuns ea cu răceală. Véra nu se obosește să vină să ne salute.

— Nu începe, te rog, am întrerupt-o. Suntem aici ca să sărbătorim. Am insistat să vin în întâmpinarea voastră. Veniți să bem ceva.

Fără să le las de ales, m-am răsucit pe călcâie și i-am dus la Véra și la Tristan, care păreau să discute cu însuflețire. El făcea totul ca s-o destindă și îi eram recunoscător. Când m-a văzut venind, mi-a zâmbit. Și după aceea a avut loc impactul. Scena era complet suprarealistă, de o parte Véra și cu mine, de cealaltă, Luc și Charlotte – ne priveam nu tocmai cu amabilitate –, iar în mijloc Tristan, foarte hotărât să facă pe arbitrul. S-a înarmat cu cel mai frumos zâmbet al lui și a înaintat spre Luc, întinzându-i mâna.

— Bună seara, Luc, încântat să te revăd!

— Tristan, i-a răspuns acesta sumbru.

Prietenul nostru nu s-a lăsat descurajat și s-a întors spre Charlotte.

— Charlotte, mă bucur să te cunosc în sfârșit! Véra și Yanis mi-au vorbit mult despre tine.

Ea a acceptat fără plăcere mâna pe care i-o întindea.

— Aș fi preferat să nu trebuiască să te întâlnesc vreodată. Am simțit-o pe Véra încordându-se, gata să treacă la atac; mi-a strâns cu putere mâna.

— Charlotte, te rog, i-a șoptit Luc, aplecându-se spre ea.

— Ești o femeie de caracter, a reluat Tristan râzând. M-aș contrazice foarte bucuros cu tine în legătură cu interesul de a mă cunoaște sau nu. Dar altă dată. În seara asta suntem aici, bănuiesc că și tu, pentru a sărbători succesul prietenului nostru comun, Yanis. Să nu stricăm momentul.

Luc a clătinat din cap și s-a îndreptat către Vâra. Fratele și sora s-au privit secunde lungi fără să spună un cuvânt, în cele din urmă el i-a vorbit cu blândețe, aproape prudent:

— Bună seara, Véra, pari în formă.

— Și de ce n-aș fi? Munca lui Yanis este în sfârșit recunoscută.

— Mă bucur că îți merge bine.

S-a dat înapoi câțiva pași. Charlotte și Véra s-au sfidat din priviri. Îmi făcea rău să le văd așa, pe ele care înainte erau atât de unite, atât de amuzante.

Am lovit-o ușor cu cotul pe Véra. A oftat înainte să deschidă gura.

— Bună, Charlotte!

Aceasta a înaintat și a îmbrățișat-o. Se pregătea să-i răspundă când Tristan, care dispăruse câteva clipe, ne-a întrerupt:

— Am găsit șampanie.

Le-a întins două cupe lui Luc și Charlotte. Apoi s-a ocupat de Véra și s-a apropiat de mine ca să mi-o umple și pe-a mea.

— Mulțumesc, i-am spus cu un zâmbet.

— M-am gândit că ar putea fi de ajutor.

— Ești cel mai bun!

Am izbucnit în râs amândoi ciocnind cupele. Dar nimeni altcineva nu a mai ciocnit. S-a lăsat tăcerea, care avea să devină repede apăsătoare. Mintea mea un pic cam ametită de aburii alcoolului nu găsea subiecte de conversație, știam doar că trebuia să amân cât mai mult tema serviciului. Véra nu mă ajuta, privind cu ostentație aiurea. Cât despre Luc, ochiul lui de expert cerceta cu atenție concept store-ul. Charlotte îl privea cu ostilitate pe Tristan. El își dădea seama de asta, dar părea să-l amuze. Siguranța lui era dezarmantă, îl admiram: era în mod clar atacat, dar nu lua asta în seamă și nu răspundea la nicio provocare. Ba dimpotrivă, a găsit un subiect comun:

— Cum merg cursurile de trombon ale lui Joachim? ne-a întrebat.

Véra a oftat ușurată, probabil tensiunea aceea era de nesuportat. Și să vorbească despre copiii noștri era soluția ca să se destindă.

— Îl pasionează la fel de mult. În ciuda instrumentului lui de proastă calitate, face progrese extraordinare.

— Așa este, a completat Véra. De altfel, i-ar plăcea ca într-o zi să vii cu Yanis ca să-l asculți.

Tristan a zâmbit larg.

— De când acceptă Jojo ca niște străini să-l asculte cântând? a spus cu vocea gâtuită Charlotte.

Începea să devină de-a dreptul penibilă cu gelozia ei de doi bani.

— De când cineva este interesat de ceea ce face, i-am răspuns sec.

Charlotte și-a dat ochii peste cap, exasperată.

— Cum a fost începutul școlii? a întrebat-o pe Véra.

Luc m-a împiedicat să răspund sau măcar să particip la discuție. A reușit să mă tragă deoparte, apoi s-a așezat în fața mea privind la dreapta, la stânga, apoi în jos și în sfârșit plafonul cu vitralii. Apoi și-a ațintit ochii pe mine, serios.

— Ai mers chiar mai departe decât proiectul tău inițial.

Din nou m-a cuprins o stare de rău.

— M-am dezlănțuit! m-am umflat eu în pene.

A băut puțină șampanie, fără să mă scape din ochi.

— Într-adevăr, Yanis, putem să privim lucrurile din acest unghi. Probabil a trebuit să pui la bătaie multe idei ingenioase ca să câștigi pariul, dar ai reușit.

— Mă știi doar, sunt regele combinațiilor!

— Uneori combinațiile costă scump.

Știa, înțelesese totul. Cum putusem să-mi închipui vreo clipă că nu va vedea catastrofa spre care mă îndreptam? Am simțit pământul căscându-se sub picioarele mele. O să mă termine, o să-mi dea lovitura de grație în public, o să se răzbune pentru demisia mea din firmă. Mă înfuria la culme că citea atât de ușor în mine. Am înghițit o gură de șampanie.

— Ai și alte proiecte? a continuat.

Am ridicat cu îngâmfare din sprâncene.

— O grămadă. Și tu, cum stai cu afacerile?

— O! mai puțin spectaculos decât tine, dar merge. De fapt, chiar am angajat pe cineva.

— Foarte bine!

— Ai grijă de tine, m-a sfătuit.

Apoi a aruncat o privire spre Véra.

— Și de ea, te rog.

Am strâns din maxilare.

— N-am nevoie de sfaturile tale, mă descurc foarte bine. Ne descurcăm foarte bine.

A zâmbit trist.

— Dacă zici tu…

Mi-a întors spatele și s-a apropiat de Charlotte.

— Să mergem, i-a spus la ureche.

Ea l-a privit cu drag. Charlotte se uita *cu drag* la Luc! Alcoolul îmi dădea halucinații. Nu putea fi altceva.

— Da, să mergem, nu mai avem ce face aici, a fost ea de acord.

Am întâlnit privirea Verei, la fel de speriată ca mine.

— Pe curând! ne-a salutat Luc. Îmbrățișați-i pe copii din partea mea.

— Véra, când e cazul, dă un semn, a scuipat Charlotte cuvintele, fără să dea impresia că ar crede sau că ar vrea asta.

— Mda, bine.

Amândoi s-au mulțumit cu un semn al capului către Tristan.

— La revedere, Charlotte, a fost o adevărată plăcere să te cunosc. Luc, succes în continuare!

Au plecat fără un cuvânt în plus. Luc și-a pus o mână pe talia lui Charlotte.

— Vezi ce văd și eu? a șoptit Véra.

— Și-au ascuns bine jocul. Să facă ce vor, nu ne privește.

— Ai dreptate.

I s-a adresat lui Tristan.

— Îmi pare rău pentru comportamentul lor față de tine.

— Nu te scuza pentru ei. Nici tu, nici Yanis nu sunteți responsabili. Ceea ce mă îngrijorează este ceea ce a putut Luc să-ți spună, a adăugat, adresându-mi-se. Te-a pus la colț, nu?

— A încercat să afle informații despre viitoarele mele contracte și a ținut să-mi spună că a găsit pe cineva care să mă înlocuiască la firmă.

— Logic. Cea mai bună apărare este atacul.

— Și cum te simți? m-a întrebat Véra, îngrijorată.

— Știi ce? am răspuns dându-i la o parte de pe frunte o șuviță rebelă. Mă doare-n cot! Este ultima dintre grijile mele! Să mai bem un pahar înainte să plecăm!

12
Véra

În urmă cu doar șase luni, înainte ca Yanis să fie pe cont propriu, înainte ca totul să-mi scape din mâini, înainte să nu mai înțeleg nimic, seara aceasta ar fi fost una normală. Astăzi cina era un veritabil eveniment, eram toți cinci la masă. Yanis ne onora cu prezența. Mă rog, mai degrabă aparent, căci nu deschidea gura decât ca să-și înghită afurisitul de vin. Mă străduiam cât puteam să-i distrag pe copii de la dispoziția proastă – de-acum obișnuită – a tatălui lor. Deși erau dezorientați, încercau încă să-i atragă atenția. Dar asta dura de ceva timp. Până la încheierea proiectului legat de concept store luasem totul asupra mea, nu spusesem nimic, convingându-mă pe mine însămi și încercând să-i conving și pe copii că purtarea lui cât se poate de ciudată era din cauza stresului. Credeam că totul va reveni la normal după acea seara. Trecuseră deja două săptămâni și fusese o adevărată reușită din punct de vedere profesional. Dar acasă situația continua să se deterioreze. Proastei dispoziții i se adăuga acum o pasivitate, o moleșeală pe care nu i-o știam. Părea că se târăște, că nu mai face nimic, că nu mai are chef de nimic. Nu-l văzusem niciodată așa. Încercam să-l fac să vorbească, să spună ce-l apasă, se eschiva mereu răspunzând că totul merge bine, că nu e nicio problemă, că e pur și simplu copleșit și epuizat de muncă. Cu toate acestea, simțeam că era altceva. Doar privindu-l în timpul cinei, vedeam că nu îi era bine; nu mânca, mulțumindu-se să se joace cu furculița.

— Tati? l-a strigat timidă Violette.

— Ce-i? i-a răspuns fără să se uite la ea.

— Poți să-mi citești o poveste în seara asta, te rog?

Mi-am ținut respirația. Yanis a ridicat privirea din pahar și s-a uitat la ea. A avut o grimasă care ar fi putut trece drept zâmbet. De ce se simțea atât de rău, atât de trist? Aveam în permanență impresia că ar fi preferat să se afle în altă parte. Și serile pe care le petrecea, chipurile, în garsonieră, erau dovada. Cum puteam să cred că lucra acolo când nu-mi mai vorbea de niciun contract, de niciun proiect?

— Nu în seara asta, sunt obosit. Poate mâine, dacă sunt aici.

Nici măcar asta nu mai putea sau nu mai voia să facă. Mi s-a strâns stomacul. S-a ridicat cu paharul în mână și s-a dus să

deschidă fereastra. Ochii mari ai lui Violette s-au umplut de lacrimi.

— Nu fi supărată, scumpa mea, am să-ți citesc eu povestea.

Am surprins privirea pe care Joachim i-a adresat-o tatălui său, ochii îi erau adevărate mitraliere.

— Nu, mami, a intervenit autoritar. Eu am să i-o citesc.

Am strâns pumnii, supărată că se ajunsese aici.

— Mulțumesc, puștiule. Terminați-vă iaurturile, pe urmă mergem în pat.

Am simțit mirosul de fum de țigară și am sărit de pe scaun.

— Ce faci, Yanis? Ai putea să aștepți măcar până se duc la culcare ca să-ți aprinzi țigara! Sau îți cer prea mult?

— OK! E în regulă, nu te enerva.

Și-a stins țigara în scrumiera de pe pervaz și s-a dus în living. Am strâns masa, prea furioasă ca să spun ceva. După aceea am plecat cu copiii, fără ca el să schițeze cel mai mic gest că ar vrea să mă ajute să-i culc. După ce s-au spălat pe dinți, ne-am instalat toți patru în patul lui Violette, iar Jojo ne-a citit; mi-am reținut cu greu lacrimile. Când a terminat, Violette l-a îmbrățișat în chip de mulțumire.

— Mami, crezi că pot să mă duc la tati? m-a întrebat Ernest. N-o să se supere?

Până și micul nostru ștrengar începea să se teamă de reacțiile lui Yanis.

— Mă duc eu, băgați-vă în pat, mă întorc cu el.

Va trebui să se miște. Ce se întâmpla cu familia noastră? Nu mai înțelegeam nimic.

— Yanis! l-am strigat.

— Mda… a mormăit el.

— Copiii tăi ar vrea să vii să le spui noapte bună. Sau poate te deranjează?

— Vin.

S-a ridicat cât era de mare de pe canapea, de parcă ar fi fost un efort supraomenesc, și a venit spre mine târându-și picioarele. Brusc, s-a oprit și și-a scos din buzunar telefonul mobil, care vibra. S-a uitat la ecran cu mâna tremurându-i.

— Cine te sună la ora asta? am întrebat, apropiindu-mă de el.

— Nimeni.

A închis telefonul de parcă l-ar fi ars, l-a băgat repede în buzunar și a trecut pe lângă mine, fără un cuvânt sau un gest.

În timp ce le ura somn ușor copiilor, am rămas nemișcată, cu inima țăndări, mi-era rău, înghițeam aerul cu senzația că mă sufoc. Îi auzeam vocea: cea a unui necunoscut.

— Te așteaptă, mi-a spus câteva minute mai târziu îndreptându-se spre bucătărie.

L-am urmărit cu privirea și l-am văzut luându-și paharul și punându-și un whisky. Încă unul. Sigur, Yanis avusese mereu un apetit mare, dar de mai bine de-o lună exagera. Îi spusesem că ar trebui să bea mai puțin, dar mă trimisese la plimbare. Cu paharul în mână, s-a oprit în fața ferestrei de la bucătărie, și-a aprins o țigară și a privit în depărtare. Dădea atât de mult impresia că voia să fie în altă parte! În orice caz, nu cu noi. Dar mă forțam să nu cred ceea ce-mi trecea prin minte, ceea ce mă obseda, să nu cred ceea ce era pe punctul să ni se întâmple. Nu nouă. Imposibil. Și totuși…

— Mami!

Copiii mei mă salvau. Am început iar să respir, ca și cum aș fi ieșit din niște ape tulburi și adânci, înainte să mă duc la ei.

Mă culcasem de mai bine de două ore când a venit Yanis în cameră. Doar după zgomotul pașilor lui am știut că se clătina. S-a dezbrăcat pe întuneric și s-a prăbușit pe pat. După o bună bucată de vreme, când simțeam că încă nu dormea, m-am întors spre el. Cu chipul încordat, fixa tavanul. Așa era în fiecare noapte.

— Spune-mi ce nu este în regulă, am șoptit.

— Nimic, Véra, ți-am spus deja. Lasă-mă să dorm.

S-a întors cu spatele la mine, ca în fiecare noapte după inaugurare. Am întins mâna spre el, voiam să-l ating, să mă cuibăresc în brațele lui, ca să mă liniștească, să mă încălzească, să-mi spună că mă înșelam, că deveneam paranoică. Așteptam să-mi spună: „Nu, nu e nimeni altcineva. Cum poți să-ți închipui așa ceva?” Să-mi mai spună și că încă auzea muzica noastră în gând, să mă îmbrățișeze, să mă mângâie, să facă dragoste cu mine. Erau săptămâni de când nu mă mai atinsese. Nu mai împărtășeam decât sărutări și întotdeauna la inițiativa mea. Fugea de atingerea mea. Ai fi zis că-l dezgustam. Mâna mi-a căzut fără să-l atingă măcar. Primele mele îndoieli apăruseră în seara aceea blestemată, accentuându-mi indispoziția pe care o

simțisem când ne lăsase singuri în vacanță. Inima mi se strânsese dureros când îl văzusem umflându-se în pene în mijlocul tuturor acelor oameni pe care nu-i cunoșteam, îl văzusem vorbind cu femei splendide, le făcea să râdă, le fermeca, le servea cu șampanie. Iar ele îl devorau din priviri pe Yanis al meu, pe soțul meu. Tristan își dăduse seama de starea mea, făcuse totul ca să mă liniștească, dar nu reușise, chiar și el mi se păruse destul de derutat de atitudinea lui Yanis. În seara aceea atât de multă lume se învârtea în jurul lui ca să-l felicite, să-l cunoască, unii ca să-și exprime dorința de a colabora cu el. Începeam să-mi spun, fără să reușesc să accept asta, că se pierduse în mijlocul a toate acestea. Poate că uitase cine era și descoperise că voia și mai mult. La urma urmei, lupta lui crâncenă pentru independență începuse prin muncă. După mai mult de patru luni, se gândea poate să-și schimbe total viața, să se debaraseze de familia lui. Criza de la patruzeci de ani era poate pe cale să-l transforme total. Faptul că ar fi putut să-și pună mâinile pe un alt trup decât al meu mă făcea să-mi vina să urlu de durere și am mușcat perna. În fiecare zi îmi promiteam să îl prind între patru ochi, fără să se mai eschiveze. Frica mă împiedica, eram îngrozită la ideea că voi descoperi că intuisem corect, pentru că în adâncul meu știam că nu putea să fie altceva. Nimic altceva nu putea să fie destul de grav ca să explice o asemenea schimbare de atitudine. Mă simțeam atât de singură, nu puteam vorbi cu nimeni.

Am avut nevoie de mai mult de două zile ca să mă hotărăsc să formez acel număr de telefon. Am profitat de pauza de prânz ca să sun. A răspuns după primul apel.

— Da, a spus.

— Ăa… bună, Tristan, Véra sunt. Iartă-mă dacă te deranjez.

— Bună, Véra, tu nu mă deranjezi niciodată. Ce s-a întâmplat?

— L-ai văzut pe Yanis în ultimul timp?

— Am reușit să-l zăresc alaltăieri, pare foarte ocupat. De ce?

— Păi… nu, nimic… de fapt…

— Ce se întâmplă?

— Cum ți s-a părut?

— În formă, chiar dacă puțin nostalgic după finalizarea proiectului, mai puțin entuziast, dar în afară de asta pare să fie bine. Mă rog, așa cred… E vreo problemă?

— Nu, nimic, n-ar fi trebuit să te deranjez cu asta.

— Véra, știi că poți să-mi spui orice. Simt că ești îngrijorată. Putem să ne vedem dacă preferi să nu vorbești la telefon.

— Nu, nu. Totul e bine. Pe curând!

Fără să-i las timp să răspundă, am închis. Fusesem o proastă să îl sun; lupii nu se mănâncă între ei. Tristan era singurul prieten al lui Yanis, nu l-ar fi trădat niciodată. Nu-mi mai rămânea decât un lucru de făcut, să-mi adun curajul, să mă pregătesc pentru ce era mai rău și să am o discuție sinceră cu Yanis. De când mi-era frică să-i vorbesc soțului meu? Era jalnic.

Ceva mai târziu, spre sfârșitul zilei, când mă ocupam de o clientă, telefonul meu a început să vibreze fără încetare. Aruncam întruna priviri înspre geanta de la picioarele mele, ca și cum mi-ar fi spus cine mă suna astfel. Un presentiment rău a pus stăpânire pe mine. Până la urmă am cedat.

— Iertați-mă, i-am spus clientei, colega mea o să se ocupe de dumneavoastră. Lucille!

— Da.

— Poți să te ocupi de doamna, te rog?

— Ce se întâmplă?

— Nu știu încă, i-am răspuns, scotocind în geantă.

Mi-am găsit telefonul, care suna din nou; era de la școală. De ce sunau? Era joi, ziua cursului de trombon al lui Joachim. Ar fi trebuit să fie plecați de mult.

— Alo!

— Bună ziua, doamnă.

— S-a întâmplat ceva cu copiii? am întrebat direct.

— Soțul dumneavoastră nu a venit să-i ia.

M-am ridicat dintr-un salt de pe scaun.

— Poftim? am urlat. Nu se poate!

Mi-am înhățat haina.

— Îmi pare rău, dar sunt în fața mea și așteaptă. Soțul dumneavoastră nu este de găsit. Programul se încheie în curând, am preferat să vă anunț.

— Ați făcut bine. Spuneți-le copiilor că vin. Cât de repede pot.

Am închis și am dat ocol biroului. Lucille m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, trebuie să plec, e vorba de copii.

Am plecat lăsând ușa agenției larg deschisă. Am alergat ca o nebună pe stradă către metrou, am împins pe toată lumea, picioarele mele abia atingeau asfaltul, parcă aș fi căzut într-un puț fără fund. Am încercat să dau de Yanis, dar nu a răspuns. I-am lăsat un mesaj în graba: „Unde ești? Copiii, ai uitat de copii?!”

O oră și jumătate mai târziu, împingeam ușa apartamentului, cu Violette încă plângând în brațele mele, Ernest agățat de mâna mea, cu chipul răvășit de supărare. Joachim, desfigurat de furie, s-a uitat la cutia trombonului – Yanis ar fi trebuit să vină să-l ia după-amiază –, l-a apucat și l-a lovit cu picioarele. Ceea ce a întețit plânsul lui Violette și frica lui Ernest, care s-a ascuns și mai mult după picioarele mele.

— N-am să mai cânt niciodată, mami! a țipat. Am terminat-o cu muzica!

A dispărut în camera lui trântind ușa. Aș fi vrut să fac ca el, să mă ascund și să încerc să uit. Dar voi înceta să fac asta, Yanis era pe punctul să ne distrugă căsnicia, nu-l voi lăsa să ne distrugă și copiii. Că avea o amantă era problema mea; Joachim, Ernest și Violette nu vor plăti pentru asta. Yanis putea să mă facă pe mine să sufăr, nu pe ei.

— Mami, unde-i tati? m-a întrebat Violette.

Am sărutat-o pe frunte, neștiind ce să-i răspund. Trebuia să-mi revin pentru ei, era datoria mea de mamă.

— Ne-a uitat? a continuat Ernest. Nu ne mai iubește?

— Ba da! Vă va iubi mereu, trebuie să fi avut vreo problemă la serviciu, atâta tot.

I-am dus direct în baie, la duș. Joachim a refuzat să iasă din ascunzătoarea lui. L-am lăsat în pace, era prea mare ca să pot să inventez o minciună pentru el. Mi-am folosit puțina energie care îmi mai rămăsese ca să îi amuz pe Ernest și pe Violette, făcându-i să se gândească la altceva, stropindu-i cu apă, gâdilându-i. Degeaba, nu renunțau la mina tristă, neliniștită. Ascultau cel mai mic zgomot din apartament, așteptând mai mult decât orice ca tatăl lor să apară dintr-un minut într-altul, să-i ia în brațe, să le spună că-i iubește mai mult decât viața lui.

După ce și-au pus pijamalele, i-am instalat în fața televizorului, am pregătit cina și m-am închis în baie. Nu voiam să mă audă. Am început prin a-l suna încă o dată pe Yanis, fără rezultat. Nu am lăsat mesaj. Apoi am sunat la administratoare și am întrebat-o dacă fata ei era liberă să stea cu copiii. Va veni la noi într-o oră. Fără speranța că va răspunde, l-am sunat din nou pe Yanis. Robotul: *„Tot eu sunt. Nu te întoarce în seara asta, ne vedem la garsonieră”.* Stând pe capacul vasului de toaletă, am respirat greu, tremuram din cap până-n picioare, îmi era îngrozitor de frig, eram epuizată. Mi-am trecut mâinile peste față și am ieșit din ascunzătoare. Ernest și Violette stăteau lipiți unul de altul pe canapea, era prima dată când nu îi vedeam certându-se pe telecomandă, aș fi dat orice ca să se tragă de păr zbierând. Am bătut la ușa camerei lui Joachim. Niciun răspuns.

— O să intru, Jojo.

L-am găsit așezat la birou, cu teancul de partituri rupte, nu mai rămăsese nimic din ele. M-am așezat pe patul lui Ernest.

— Poți să faci o pauză de la cursurile de trombon și să le reiei când o să vrei.

— Nu!!

— De ce?

— Lui tati nu-i pasă.

Am respirat adânc.

— Mie îmi pasă. Și pot să te duc la cursuri dacă vrei.

— Tu lucrezi.

— Am să mă descurc.

— Fără tati nu vreau.

Îi vedeam umerii mișcându-se în ritmul respirației sacadate.

— Vino și stai lângă mine, Jojo.

Cu capul plecat, s-a ridicat și m-a ascultat. L-am tras spre mine și ne-am așezat mai confortabil, rezemați de pernă. S-a ghemuit în brațele mele.

— N-am să te mint, nu știu unde este tati. Dar am să-l găsesc, vreau să aflu ce s-a întâmplat. O să vină Caroline să stea cu voi astă-seară.

A ridicat spre mine o față speriată.

— De ce? Nu pleca, mami!

— Mă duc să văd dacă tati este la garsonieră și după aceea mă întorc, promit. Dar nu vreau să mă aștepți ca să te culci. Bine?

A dat din cap.

— Am să-ți cer ceva, dragul meu Jojo. Am nevoie de tine, am nevoie să mă ajuți cu fratele și cu sora ta. Și ei sunt foarte triști și îngrijorați. Știu că nu este drept și îmi pare rău.

— Am să te ajut, mami.

Frumoșii lui ochi albaștri, la fel ca ai lui Yanis, s-au umplut de lacrimi. L-am strâns și mai tare.

— Plângi, dragul meu, nu te abține.

După multe mângâieri și sărutări, am reușit să plec pe la opt. Eram conștientă că să le impun copiilor absența mea, după acel sfârșit de zi îngrozitor, era un calvar pentru ei, o suferință în plus, dar nu aveam de ales. Nu eram în stare să rămân pe canapea toată seara și să-l sun pe Yanis din sfert în sfert de oră ca să aflu unde este. Trebuia să acționez, să știu ce se întâmplă. Situația degenera de prea mult timp. Mi-era încă la fel de frig, și asta nu avea nicio legătură cu temperaturile acelui sfârșit de octombrie. În metrou, am reușit să mă așez puțin. În ciuda furiei, picioarele mă purtau cu greu, capul mi se învârtea, l-am rezemat de geam și am privit întunericul din tunel. Rareori îmi fusese atât de frică. Frică de ceea ce voi găsi în garsonieră, frică de consecințele adevărului. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că Yanis va deveni într-atât de străin. Cum putuse să uite de copiii noștri, să-i dea deoparte, să-i pună în pericol? Oare viața noastră era pe punctul să se facă țăndări? Mă simțeam atât de neputincioasă în fața lipsei de înțelegere, cu sentimentul că plonjasem de mai multe săptămâni în altă viață decât a mea. Cum am putut să trecem de la fericirea absolută la această coborâre în infern? Ce nu văzusem? Cum să le explic copiilor că nimic nu va mai fi ca înainte? Eram în stare să fac față fără el?

Am alergat de la metrou la clădire. Când am împins ușa de la intrare, garsoniera era cufundată în întuneric. Asta nu mi-a alungat neliniștea. Cu cheile în mână, am străbătut curtea, găsind în străfundul meu energia necesară pentru înfruntare. Era încuiat; am deschis cu cheile mele. Două lucruri m-au frapat; nu era nimeni, iar garsoniera se afla într-un hal fără de hal. Un miros de speluncă, amestec de alcool și tutun, m-a făcut

să-mi fie greață. Am aprins lumina și am văzut amploarea dezastrului. Niciodată garsoniera nu fusese un asemenea câmp de bătălie. Am mers încet prin mijlocul ruinelor: scrumiere umplute până la refuz, sticle de bere, teancuri de hârtii, plicuri nedesfăcute, schițe în mare parte deteriorate, o tonă de vase murdare în chiuvetă. Și apoi am zărit pancarta noastră, surpriza pe care o pregătisem împreună cu copiii ca să-l felicităm, stătea într-un colț, nedesfăcută, ai fi zis că făcuse totul ca s-o ascundă, de parcă ar fi refuzat s-o vadă. Mi-a părut rău pentru Joachim, Ernest și Violette, care puseseră în ea toată inima lor. Garsoniera devenise o groapă de gunoi, contrariul unei ascunzători pentru amoruri interzise. Ideea că Yanis mă înșela a început să se estompeze, dar asta nu m-a liniștit. Dimpotrivă. M-am prăbușit pe canapeaua veche. Fără să mă gândesc la gest, am pus o pernă la locul ei și am dat peste telefonul lui mobil. Puteam să-l sun mult și bine! Până atunci, nu-mi trecuse niciodată prin cap să mă uit în el. Pentru că Yanis mă evita, fugea de mine, am cedat tentației, l-am deschis. De la bun început am văzut apelurile mele pierdute, pe cele de la școală, ale profesorului de trombon și după aceea vreo zece de la bancă, toate din ziua aceea. Am pus telefonul lângă mine fără să ascult mesajele. Ca un automat, m-am ridicat și m-am dus spre ceea ce fusese cândva biroul lui. Am răvășit hârtiile pe care le-am găsit, în căutarea celui mai mic indiciu. Nu mi-a trebuit mult să-l găsesc. Pentru început, o scrisoare a unui meșter; la prima vedere, aștepta să fie plătit de la jumătatea lui august și nu era nici pe departe singurul. Toate facturile și somațiile priveau șantierul concept store. Apoi am găsit extrasele de cont din ultimele luni, cele ale contului pe care Yanis îl deschisese pentru firma sa. Am deschis unul la întâmplare; suma totală a datoriei m-a făcut să amețesc. Nici nu se mai numea sold debitor la nivelul ăsta de șase cifre. *O datorie din șase cifre!* M-am clătinat și m-am prăbușit în genunchi în mijlocul tuturor acelor dovezi ale catastrofei financiare în care ne adusese Yanis. Privirea mi-a căzut pe un dosar ascuns sub măsuța joasă. Târându-mă pe jos, m-am apropiat să-l iau. Ceea ce am descoperit mi-a înghețat sângele în vene; semnase în numele amândurora mai multe împrumuturi, îmi imitase până și semnătura ca să le obțină. Eram îngropați în datorii. Mi-am luat capul în mâini și mi-am

sprijinit coatele de măsuța joasă. Tremuram din tot corpul, mă dureau toate, membrele îmi erau chinuite de junghiuri din cauza încordării. Yanis mă păcălea de săptămâni, poate chiar de luni întregi în privința reușitei lui, a muncii lui. Trăiam în minciună. Dar de când anume? Sigur, orgoliul meu de femeie era salvat, nu mă înșela, dar ajungeam într-un punct în care nu-mi mai păsa, atât de monstruoasă era trădarea lui: minciuna, falimentul, datoriile, singurătatea. Ne distrusese viața. Am avut un reflex vechi de peste cinci ani: am luat o țigară din pachetul abandonat sub nasul meu și am aprins-o, rezemându-mă de spătarul canapelei. Am privit fumul care plutea deasupra mea, total pierdută și depășită de muntele de mizerii care se ridica în fața mea. Va trebui să regândesc viața noastră, să economisesc până la ultimul ban. Nu fuseserăm niciodată bogați, cu toate acestea, nu aveam prea des sfârșituri de lună dificile. Nu ne descurcam prea rău în comparație cu alții. Situația se schimbase radical. Vom putea să păstrăm apartamentul? Datoram la bancă echivalentul salariului meu pe mai mulți ani. Pe lângă bancă, datoram acea sumă uriașă lui Tristan. Dumnezeule! Tristan era garantul afacerii lui Yanis. O să i se înfunde.

Tocmai fumasem a doua țigară când s-a deschis ușa de la intrare. Yanis m-a văzut imediat și a încremenit. Nu mai semăna a om; ochii îi erau injectați, înconjurați de cearcăne negre și adânci, fața trasă, spatele încovoiat. Am luat telefonul și i l-am aruncat violent în față. Nu l-a prins; reflexele lui lăsau de dorit. Dar asta l-a făcut să reacționeze. Fără un cuvânt, a închis ușa și a intrat, având grijă totuși să nu se apropie de mine. S-a rezemat de peretele din fața mea și s-a lăsat să alunece încet până la podea. Am rămas așa privindu-ne în ochi. Era el fără să fie el; părea golit de el însuși, golit de orice.

— Joachim nu se mai duce la cursurile de trombon, l-am anunțat cu răceală.

Chipul i s-a crispat, a închis ochii și a lovit cu pumnul în perete. Apoi și-a luat capul în mâini și și-a strâns genunchii la piept. Suferința lui era atât de mare, că se legăna înainte și-napoi gemând de durere. Am respirat mai repede, m-am blindat ca să nu reacționez la suferința lui, nu aveam dreptul. Trebuia,

înainte de orice, să-mi protejez copiii. Deocamdată era tot ce-mi stătea în putere.

— Când a început toată această mizerie? l-am întrebat dur.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Îți jur! Dar am să-mi revin, Véra, îți promit că am să-mi revin, a hohotit cu fața încă ascunsă în mâini.

— Cum? Nu mai faci nimic! Când? am insistat ridicând glasul. Răspunde!

A dat din cap fără să spună un cuvânt. Pasivitatea lui m-a scos din sărite, m-am ridicat brusc și l-am bombardat cu întrebări:

— Repet, Yanis, când ne-ai băgat în rahatul ăsta? De când joci teatru, de când joci rolul celui căruia îi reușește totul, deși e un eșec total? Ai stricat tot! Cum o să ieșim din asta? Poți să-mi spui? Nu, nu poți să spui nimic, te încurci în prostia ta, în iresponsabilitatea ta! Minți pe toată lumea! Puțin îți pasă de ce-ți spun, îi ignori pe copii, ba mai rău, uiți de ei!

Se chircea la fiecare acuzație a mea.

— Am să le cer iertare, a șoptit, arătându-mi fața răvășită de lacrimi.

— În niciun caz! am urlat. N-ai să te duci să-i vezi! Refuz să te las să te apropii de ei sau de mine!

A pălit și mai mult.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine! Ești un gunoi! Ei merită ceva de o mie de ori mai bun! Deocamdată le e frică de tatăl lor, nu mai au încredere în tine. Nici eu nu mai am încredere. Ești terminat! Incapabil să reacționezi în fața încercărilor! Unde ești? Uite ce ai devenit, Yanis! Chiar și umbra ta ar arăta mai bine decât ce am în fața ochilor!

Toate vorbele rostite la mânie erau tot atâtea lame de cuțit, ieșeau unele după altele fără să pot să mă opresc. Deși erau adevăruri, erau monstruos de rostit; numai faptul că simțeam toate acele lucruri pentru Yanis era dureros.

— Îți dai seama că nu mai există nimic din ce am construit noi doi? Cum ai putut să ne faci asta? Ne-ai abandonat! Unde ești? Ce ți s-a întâmplat?

Nu puteam să mai rămân acolo. Am ocolit măsuța joasă, fără să mă apropii de el, și mi-am luat geanta lăsată lângă ușă.

— Ce faci, Véra? m-a întrebat cu vocea plină de neliniște.

M-am întors. L-am văzut rezemându-se de perete ca să se ridice în picioare, apoi făcând câțiva pași spre mine.

— Véra, te rog, nu mă lăsa singur, nu voi reuși fără tine.

— Trebuia sa te gândești la asta înainte.

S-a apropiat mai mult de mine, cu ochii plini de lacrimi, implorându-mă să nu îl părăsesc. A întins mâinile spre mine, m-am dat înapoi. Trebuia să plec foarte repede. Am deschis brusc ușa și am străbătut în mare grabă curtea. Vocea lui strigându-mă iar și iar mă va bântui mult timp. Îmi amputasem de bunăvoie o parte din mine, poate cea mai importantă din viața mea, cea pe care mă sprijinisem până atunci, încrezătoare și în siguranță.

Pe drumul spre casă aveam impresia că nu mai simt pământul sub picioare, că va dispărea și voi cădea și mai jos, abia auzeam zgomotele, cuvintele din jurul meu, urechile îmi țiuiau, vederea îmi era tulbure, vedeam cu greu lumea din metrou, ca într-un vis, deși eram în plin coșmar.

În fața ușii noastre am respirat adânc, rugându-mă să doarmă copiii, voiam să amân discuția inevitabilă până a doua zi de dimineață, măcar ca să mă gândesc ce-o să le spun. Am găsit-o pe fată studiindu-și cursurile pe canapea. S-a ridicat zâmbitoare.

— A fost bine? am șoptit.

— Foarte bine, chiar dacă Joachim a adormit cu greu.

Important e că a adormit.

— Bine.

Am căutat în portofel, dându-mi seama că aflarea adevărului mă costa scump pentru noile și modestele mele venituri. Întinzându-i ceea ce-i datoram, mâinile au început să-mi tremure.

— Te simți bine, Véra? s-a neliniștit ea.

Am lăsat banii în mâna ei.

— Sunt doar obosită și mi-e frig. Asta-i tot. Noapte bună!

Aproape că am împins-o pe ușă afară în timp ce ea mă privea uluită. Dar voiam să fiu singură. „Salutări lui Yanis”, au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte să mă baricadez în casă și de care m-aș fi lipsit fără probleme. În mod mecanic, am făcut turul apartamentului, am stins toate luminile și am intrat în camerele copiilor. Violette dormea adânc, cu degetul în gură

și strângându-și la piept păpușa. Cât despre băieți, Ernest se făcuse covrig în așternuturi – obiceiul lui când ceva îl speria –, iar Joachim, deși dormea, nu se oprea din gesticulat. Aș fi putut să îmi petrec noaptea într-un du-te-vino între cele două camere, doar ca să-i privesc, să mă asigur că sunt bine, sperând că prezența lor mă va calma, dar nu voiam să risc să-i trezesc. Cât timp dormeau erau încă un pic protejați. Așa că am urcat în camera noastră. Am făcut ca în fiecare seară, m-am demachiat, m-am spălat pe dinți, mi-am pus o cămașă de noapte și m-am culcat pe locul meu, fără să mă uit la cel de-acum gol al lui Yanis. Am pus ceasul să sune ceva mai devreme decât de obicei și am cufundat încăperea în întuneric. Mi-am petrecut noaptea privind minutele cum se scurg. Am ațipit câte un sfert de oră când și când. M-am trezit tresărind, cu impresia că mă sufoc, că mă înec, dar bătăile inimii mele au revenit încet la normal. Aveam impresia că îmi pierdusem toată capacitatea de a simți; e adevărat că nu fusesem niciodată deosebit de plângăcioasă, dar nu înțelegeam de ce acum asta nu-mi reușea. Mi-era frig, eram înțepenită, paralizată. Când imagini ale lui Yanis, prăbușit în garsonieră, ca un animal rănit, îmi apăreau în minte, le alungam, gândindu-mă la copii, la banii pe care îi datoram, la ce voi putea face mâine, poimâine și în toate zilele următoare. Trebuia să țin departe de inima și de gândul meu durerea de a-l fi pierdut pe Yanis.

Stăteam toți patru la masă la micul dejun, copiii își beau ciocolata caldă. Eu îmi înghițeam cu greu cafeaua, chipurile lor supărate îmi frângeau inima. Și continuam să tremur; frigul care mă cuprinsese cu o seară în urmă părea imposibil de alungat. Probabil că Joachim își instruise foarte bine fratele și sora, pentru că niciunul dintre ei nu deschidea gura. Dar le vedeam întrebările în privirile panicate. M-am forțat să înghit o gură de cafea, apoi am început:

— Cât ați stat voi cu Caroline, m-am văzut cu tati.

Trei perechi de ochi neliniștiți s-au ațintit asupra mea.

— Își cere iertare pentru ieri.

— De ce n-a venit el să ne spună? s-a răstit Joachim.

— Unde e? a adăugat Ernest.

— La garsonieră.

— Vreau să-l văd pe tati! s-a smiorcăit Violette.

— Când se întoarce? a vrut să știe fiul meu cel mare.

M-a țintuit cu privirea.

— Nu știu.

— Nu se mai întoarce?

— Ascultați, copii, tati nu este în apele lui, are mult de muncă și nu poate să se ocupe de voi deocamdată.

— Ce-o să facem? s-a îngrijorat Ernest.

— Sunt eu aici și mă voi ocupa mereu de voi.

Au lăsat toți trei capul în piept. Eram mută în fața lor, habar n-aveam ce puteam să le spun. În pofida furiei – reci, ca și corpul meu – nu mă vedeam criticându-l pe Yanis în fața lor, dar în același timp nici nu voiam să îi las să viseze la o revenire la normal. Nimic nu va mai fi ca înainte, lumea lor, cea pe care o cunoșteau dintotdeauna, tocmai se prăbușise. Cum să le spun asta copiilor mei?

Uneori luăm decizii fără să reflectăm, fără să ne gândim la consecințe; instinctul meu matern protector – care mă făcuse să-l părăsesc pe Yanis cu o seară în urmă – le făcea rău, le provoca o suferință care, până atunci, mi se păruse întotdeauna inimaginabilă. Aș fi jurat că Yanis și cu mine suntem invincibili, că relația noastră era mai puternică decât orice, aș fi băgat mâna în foc pentru asta, aș fi garantat cu viața mea chiar. Yanis, bărbatul puternic, indestructibil, se pierduse, se prăbușise și o făcuse singur, fără să-și împartă grijile cu mine, fără să caute o soluție ca să rezolve ce se mai putea rezolva, mă exclusese din viața lui și își exclusese și copiii. Faptul că nu se luptase mă nedumerea, mă decepționa. Era atât de zguduitor să descopăr că nu mai puteam conta pe cel pe care se sprijinea viața mea. Ce se întâmplase? Iar eu pentru ce eram responsabilă? De ce închisesem ochii? În toate aceste ultime săptămâni, refuzasem să văd că nu mai era el însuși, că devenise un străin. Mă împiedicasem de prima idee care îi vine în minte unei femei: eram batjocorită, înșelată, o prefera pe alta. Nimic din toate astea. Dar trădarea și minciuna lui nu erau mai puțin grave. Iresponsabilitatea lui ne furase viitorul, proiectele, toate visurile pentru copii, studiile lor. Nu vom trăi destul ca să ne plătim datoriile și nu vom putea s-o luăm de la zero, asta nu era permis într-o situație ca a noastră. Nu-i mai aveam decât pe copii, ei fuseseră mereu motorul meu. De acum înainte le voi consacra toată energia mea, în încercarea de a le

ușura suferința, de a face astfel încât să rămână un pic de soare și de zâmbet în viața lor de zi cu zi. Când le vedeam chipurile frumoase întristate, pierdute, îmi spuneam că niciodată nu-l voi putea ierta pe Yanis că îi făcuse să sufere astfel.

— Hai, copii! E timpul să plecăm la școală! le-am spus cu o veselie prefăcută.

Când am închis ușa apartamentului, Joachim m-a tras de braț ca să-mi spună ceva la ureche.

— Pentru că tati nu mai e aici, o să am eu grijă de tine, mami.

Nu trebuie cu niciun chip să le arăt durerea mea. Am s-o reduc la tăcere, am s-o țin ascunsă, am să renunț sa mai simt ceva, chiar dacă îmi va fi frig în permanență. Dacă voiam să lupt, nu aveam încotro.

— Sunt fată mare, nu-ți face griji pentru mine.

După școală, i-am lăsat un mesaj lui Lucille ca s-o anunț că întârzii și să mă scuz. După aceea am terminat cu întârzierile; asta mai lipsea, să fiu dată afară. Apoi, cât am mers cu metroul, am format același număr ca în ajun. Mi se părea îndepărtat apelul către Tristan, când intenționasem să-i vorbesc despre presupusul adulter al lui Yanis.

— Véra, ce mai faci? m-a întrebat, la fel de șarmant ca întotdeauna.

— Propunerea ta de ieri de a sta de vorbă rămâne valabilă?

— Bineînțeles, dar ce se întâmplă? Îmi fac griji pentru voi, soțul tău e de negăsit.

— Putem să ne vedem acum? Unde ești?

— Acasă încă.

— Vin.

Fără să-i las timp să răspundă, am închis și am grăbit pasul.

În mai puțin de patruzeci și cinci de minute, sunam la ușa lui. Mi-a deschis imediat.

— Bună dimineața, Véra!

După ținuta lui, cu cravata la gât, era gata să plece la serviciu; nimerisem în cel mai prost moment. Dar nu puteam să aștept.

— Tristan, e drăguț că mă primești așa, pe nepusă masă.

— Te rog, părea important.

— Chiar este.

S-a dat la o parte ca să mă lase să intru.

— Să-ți iau haina?

Mi-am strâns mantoul pe lângă mine.

— Nu, îți mulțumesc.

A aplecat capul într-o parte, vizibil îngrijorat și a căutat să-mi prindă privirea, dar i-am evitat-o.

— Ia loc, mi-a spus după ce am ajuns în living.

M-am așezat pe marginea unei canapele, nu voiam decât un lucru: să fug și să uit. Dar nu mai aveam de ales.

— Cred că o cafea fierbinte îți va face bine, pari înghețată.

— Așa este.

Fără un cuvânt, a dispărut în bucătărie, unde am auzit zgomotul espressorului. Era imposibil să fac să-mi înceteze tremurul mâinilor și mă îngrozea ideea a ceea ce-i voi spune. Câteva minute mai târziu mi-a dat o ceașcă. Am luat o înghițitură fierbinte care nu a avut niciun efect. El s-a rezemat de masă și m-a fixat întrebător.

— Nu mă grăbesc, Véra, m-a încurajat blând. Ia-o încet. Dar sunt îngrijorat pentru tine.

Am lăsat cafeaua pe măsuța joasă și am ridicat fața spre el. Era extrem de serios.

— Păi… nu știu de unde să încep… Aseară… aseară… am… Yanis… Rahat!

Am lăsat capul în piept și am strâns pumnii. Tremuram ca frunza.

— Ce se întâmplă?

Am strâns pleoapele, picioarele îmi zvâcneau.

— Am descoperit ceva aseară, în legătură cu Yanis. Și…

Mi-am trecut mâna peste față, am pufnit, apoi am îndrăznit să-l privesc din nou.

— Îmi pare rău, dar are legătură directă cu tine.

A încruntat din sprâncene. Am respirat adânc.

— De mai multe săptămâni și luni ne vinde minciuni și totul este fals.

În următorul sfert de oră, bâlbâindu-mă, i-am detaliat amploarea catastrofei, a neplăților, a datoriei al cărui garant era, împrumuturile. M-a ascultat fără să spună nimic sau să se manifeste în vreun fel; rămânea serios, aparent insensibil la ceea ce-i spuneam. Dar începeam să-l cunosc îndeajuns ca să

știu că răceala lui era doar semnul unei extreme concentrări. Când m-am oprit din vorbit, a rămas tăcut. Și-a împreunat mâinile închizând ochii. Se abținea să nu explodeze? Cum să mă supăr pe el? Avea toate motivele să fie teribil de furios și o voi încasa în numele lui Yanis. De parcă nu aveam destule de îndurat. În cele din urmă, nu m-am mai uitat la el, mi-am îndreptat privirea goală spre pământ, așteptând sentința. Tristan a scos un oftat adânc, dar eu mi-am ținut capul plecat.

— N-am fost un prieten bun pentru el, n-am vrut să văd că avea o problemă. L-am abandonat.

Am ridicat atât de repede capul că aproape am amețit. Ce voia să spună? Doar n-o să-i găsească scuze și n-o să se învinuiască pentru tâmpeniile lui Yanis.

— El e cel care ne-a abandonat! Ne-a mințit. Nu te-au anunțat de la bancă?

— Am mai depus niște bani la un moment dat, dar atunci Yanis îmi spusese că aștepta o plată de la clienți, nu am verificat mai departe, aveam încredere în el. De aceea nu am cerut mai multe explicații.

A oftat, cu un aer întristat.

— Ne-a mințit, pe tine, pe mine, banca. Știi, Véra, când ești pus la zid, ești capabil de cele mai rele lucruri, pot să-l înțeleg.

Cuvintele lui mă uluiau.

— Îl… îl ierți? am bâiguit.

— Nu spun asta, dar nu sunt în aceeași situație ca și tine.

S-a ridicat și, cu mâinile în buzunare, s-a dus în fața ușii de sticlă a livingului. Scena aceasta o trăisem deja, dar seara, cu câteva secunde înainte ca Tristan să-i propună lui Yanis să gireze pentru el.

— Unde este?

— La garsonieră sau altundeva… Habar n-am.

M-a privit peste umăr, siderat.

— Cum adică, habar n-ai?

I-am evitat privirea. Am simțit că se apropia de mine.

— Cred că știu de ce-ai răspuns așa, a șoptit.

Am tras aer adânc în piept, mi-am frecat brațele cu mâinile, apoi am ridicat din nou fața către el. Mi s-a părut și mai înalt decât de obicei. Și-a ațintit privirea într-a mea.

— Ce-o să faci? l-am întrebat, ca să evit alte explicații despre mine și Yanis.

— O să-mi fac timp să mă gândesc, o să refac toate calculele, o să sun la bancă și o să mă duc să-l văd pe Yanis.

A respirat adânc.

— Mulțumesc că m-ai anunțat.

— Mi se părea normal. Bine, te las, deja am întârziat mult la serviciu.

M-am ridicat brusc, apărarea mea ceda.

— Ce fac copiii? m-a întrebat în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— E complicat, m-am auzit răspunzând, cu voce slabă.

— Dar tu?

M-am oprit pe loc.

— Eu sunt foarte bine.

— Minți foarte prost, Véra.

— Nu am de ales, Tristan, nu pot să clachez, să plâng, să urlu.

— Față de copii, nu poți, ai dreptate, față de mine, e altceva.

Tremuratul mi s-a întețit, simțeam că voi ceda. Ochii mi s-au umplut de lacrimi; în pofida eforturilor mele, pentru prima dată apăreau, perfide și perverse. L-am simțit pe Tristan apropiindu-se, dar am rămas cu spatele. De ce eram așa de slabă? Am tresărit când și-a pus mâna, care mi s-a părut înghețată, pe umărul meu și l-a strâns.

— Cui ai să te confesezi? Lui Charlotte?

Am scuturat din cap.

— Lui Luc?

— Nu, am răspuns cu glas stins.

— Ți-ar face morală, ți-ar spune că aveau dreptate de la început în privința lui Yanis și cred că te cunosc destul de bine acum ca să ghicesc că asta nu te-ar ajuta să faci față.

Ce puteam să-i răspund, când avea dreptate? A redus și mai mult distanța dintre noi, corpul lui aproape mă atingea.

— Mi-e atât de rău fără el, Tristan. M-a mințit, este insuportabil și nu-i stă deloc în fire…

Mi-am ascuns fața în mâini. M-a lăsat să plâng minute lungi, fără să spună nimic, doar cu mâna rece, dar protectoare pe umărul meu.

— Te duc la agenția de voiaj.

Nici măcar n-am încercat să spun nu.

— Mulțumesc.

Drumul l-am făcut în tăcere. Când aproape ajunseserăm, Tristan mi-a spus:

— Dacă pot să te ajut cu orice, nu ezita.

Mă simțeam la fel de rău, dar prezența lui mă liniștea; îmi fusese teamă să-i înfrunt mânia, el însă nu mă abandona.

— Faci deja atât de multe… Cum aș îndrăzni să-ți cer ceva, când tu va trebui să plătești pentru faptul că Yanis a fost atât de iresponsabil?

— Véra, să fie clar o dată pentru totdeauna! Nu vă voi lăsa să vă prăbușiți, nici pe unul, nici pe celălalt. Nu contează ce se întâmplă între voi. Ai grijă de tine și de copii, asta e cel mai important.

Autoritatea pe care o degaja nu lăsa loc nici celui mai mic protest. Mașina s-a oprit în fața agenției de voiaj.

— Atunci nu-ți cer decât un lucru, am șoptit. Ia legătura cu el.

Am ieșit din mașină, trântind portiera.

13
Yanis

Véra descoperise adevărul și-și dăduse seama că eram incapabil să mă ocup de ea și de copii, eram incapabil să-i protejez. Distrusesem totul și era în întregime vina mea. Bărbatul care eram nu se sprijinea pe nimic. Singura forță pe care o aveam în mine până atunci se întemeiase pe forța ei, pe iubirea ei. Distrusesem și asta. Duritatea cuvintelor și privirilor ei din ajun îmi dovedise cât de mult o dezamăgisem și cât rău putusem să le fac copiilor noștri. Știam că asta se va întâmpla până la urmă. Nici înainte nu valoram mare lucru, dar acum, că ea și copiii nu mai erau aici, nu mai valoram absolut nimic. Fără ei eram *nimeni.* Ba da, de fapt, fără ei, nu eram bun de nimic, fără spirit combativ, fără energie, incapabil să reacționez. Ce mi se întâmplase de căzusem atât de jos? Nu avusesem nevoie de ajutor ca să mi se spele creierul și să-mi dispară orice simț de responsabilitate, orice noțiune a realității. Mă crezusem într-un joc video în care viețile se reîncarcă după o oră sau două, numai că în viața adevărată nu avem a doua șansă. Până la urmă, jucasem la ruleta rusească și pierdusem.

Cineva a sunat la ușa garsonierei. Am recunoscut silueta întunecată a lui Tristan. Asta mai lipsea. Mai aveam un glonț pe țeavă, se va isprăvi cu mine în câteva minute, dar asta nu-mi va diminua suferința.

— N-ai decât să împingi ușa! m-am răstit fără să mă ridic.

Ceea ce a și făcut. A intrat în garsonieră, impecabil, ca de obicei, impresionant în costumul lui fără nicio cută. De la o vreme, mi se părea că avea o expresie mai binevoitoare, că emana o siguranță, o putere din ce în ce mai zdrobitoare. Pe măsură ce eu mă prăbușeam, el strălucea mai tare. Ai fi zis că-mi fura energia. Ar fi putut s-o facă la urma urmei, doar și eu îi furam banii. După ce m-a cercetat din priviri, s-a plimbat puțin prin harababura din garsonieră, aruncând priviri încărcate de dispreț spre hârtiile risipite pe jos, spre mizeria mea. A luat câteva plicuri pe care le-a parcurs cu atenție înainte să le lase pe biroul meu. Nu am încercat să-l împiedic. La ce bun? De când Véra era la curent, îmi explodase totul în față, așa că acum nu mai conta… Apoi s-a apropiat de blatul de lucru din bucătărie, a pus apă la fiert, a vărsat o cantitate generoasă de cafea măcinată în cafetieră. Apoi a clătit două cești. Cât timp el

făcea pe ospătarul, mi-am aprins o țigară. A rămas întors cu spatele în tot acest timp; nu-i vedeam decât mâinile fine, care mi se păreau totuși mult mai ferme decât palmele mele bătătorite și aspre. Când a venit spre mine, nu am avut forța să mă ridic, am rămas jos și am luat cafeaua pe care mi-a întins-o. S-a dat înapoi câțiva pași, s-a rezemat de birou, fără să se așeze. Mă privea, impasibil, impenetrabil. Iar eu mă simțeam și mai jalnic.

— Véra a trecut pe la mine în dimineața asta, mi-a spus cu o voce metalică.

Mi-am luat capul în mâini și m-am tras de păr.

— Sunt surprins, Yanis. Credeam că sunt perspicace, dar m-am înșelat. Îmi făcusem despre tine o idee de om puternic, bătăios, curajos, pe care nimic nu poate să-l atingă, cu atât mai puțin să-l doboare. Și mai ales pe care se poate conta, în care poți să ai o încredere absolută. Nu mai știu ce să cred…

Avea dreptate să mă nimicească, o meritam.

— Este vina mea, m-am înșelat în privința ta. Când văd dimensiunea dezastrului… mă întreb ce te-a făcut să-ți pui familia într-o asemenea situație. Te-ai gândit la Véra, la copii? La viitorul lor? Le-ai dat dreptate celor care te acuză. Se pare că Luc nu s-a înșelat în privința ta și a valorii tale! Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Habar n-am. Nu înțeleg cum am putut să ajung aici. Am căzut într-o spirală infernală. Ca și cum aș fi semnat un pact cu diavolul, care își cerea plata.

— De ce ai rămas singur? Ceea ce mă doare cel mai mult este că nu ai venit la mine. Credeam că suntem prieteni!

Am ridicat brusc privirea către el. Cum putusem să-l trădez în felul ăsta? Să-l fac să plătească pentru greșelile mele? Îmi oferise prietenia și încrederea lui, ca nimeni altcineva înainte, credea în mine.

— Pune-te în locul meu, l-am implorat cu voce patetică. Mi-era atât de rușine de situația în care eram…

— Dar îți jur că suntem prieteni, Tristan. Niciodată nu am căutat să te înjunghii pe la spate.

— Cum să te cred? Să am din nou încredere în tine, când tu m-ai folosit ca instrument al autodistrugerii tale? Îți dai seama în ce situație m-ai pus?

— Dacă aș avea cum să compensez răul pe care ți l-am făcut, aș face-o. Ți-aș spune să iei tot ce este al meu.

Afurisitul său rictus ironic i-a apărut pe chip. Mi-a venit deodată să-i sar la gât și să-l lipesc de perete ca să mă descarc, să scuip rușinea și durerea care mă rodeau. El s-a ridicat și a început să meargă de colo-colo cu mâinile în buzunare. S-a oprit și a privit în sus. Mi-am luat din nou capul în mâini, cu coatele pe genunchi ca să-mi stăpânesc pornirea. Mă mâncau pumnii și nu înțelegeam de ce. El ar fi trebuit să mă lovească. Câteva minute mai târziu, m-am simțit ca un câine, văzându-i pantofii sub nasul meu. Eu eram în picioarele goale. Eram terminat, nu mai aveam nimic, iar el avea totul, totul ca să mă nimicească. Eram la pământ, el mă privea de sus.

— Ce-ai să faci? l-am întrebat privindu-l. A dat din cap oftând.

— Am de ales? Nu te las să cazi. Pentru început, am să sun la bancă să te acopăr, să îi asigur de susținerea mea în pofida datoriilor tale. Îți dai seama de sumă?

— De ce faci asta? De ce îmi acorzi o a doua șansă?

Eram debusolat: mă așteptam să depună plângere, să mă înfunde, și el îmi întindea mâna. Cu toate acestea, privirea lui era rece, glacială. Nu vedeam niciun pic de bunăvoință în ea.

— Atenție, există o condiție.

— Orice vrei.

— Începând de acum, faci ce-ți spun.

Tonul lui era implacabil, lipsit de emoție.

— Vor trebui refăcute calculele tale. Asta presupune să mă lași să-mi bag nasul în hârtiile tale, în plăți, în facturi, în contracte. Știu foarte bine că voiai să îți conduci firma *singur,* dar nu știi s-o faci. Înțelegi?

De parcă aș avea de ales. În orice caz, aveam acum dovada că eram incapabil să gestionez ceva singur. Luc avusese dreptate de la început. Aveam nevoie de ajutor. Am încuviințat.

— Dar problemele tale sunt departe de a se fi rezolvat, Yanis.

— Știu, trebuie să înapoiez tot ce îți datorez.

— Într-adevăr. Onorariile tuturor contractelor tale vor merge în contul datoriei, nu doar cele pe care le ai cu mine. Ai să lucrezi gratis. Trebuie să repornești de la zero. Asta o să ia mult timp, dată fiind suma datoriilor. Apoi nu ne mai rămâne decât să-ți ținem pumnii ca să reușești.

— Mă voi strădui, Tristan, îți promit!

— Nu face promisiuni deșarte. Uite unde a dus asta. Te las, trebuie să trec pe la bancă.

S-a îndepărtat de mine și a pornit spre ușă.

— Așteaptă!

M-am ridicat în sfârșit de jos, în pofida picioarelor mele amorțite.

— Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Pune-te pe treabă, va fi destul pentru început.

Am oftat adânc. Apoi am îndrăznit să-l privesc în ochi, trebuia să înfrunt asta, trebuia să știu.

— Ea ce face?

A venit spre mine ridicând o sprânceană.

— Ai tupeu, Yanis, să întrebi asta după tot ce i-ai făcut.

Am lăsat capul în piept și am strâns pumnii. Ce-și închipuia? Sigur că eram copleșit de rușine, dar aveam nevoie să aflu vești despre ea.

— Véra este foarte puternică. Mă impresionează. În pofida a tot ce a pierdut, rămâne în picioare și face față. A venit la mine ca să-și asume prostiile tale. Și-a luat acest rol. Și cu toate acestea, când i-am deschis ușa de dimineață, nu am putut să-mi imaginez nicio secundă că-mi va spune ceva atât de grav.

Să știu că era bine mă liniștea și mă distrugea în același timp.

— Ți-a spus ceva despre mine?

— Nu vorbește decât despre copii. Fără măcar să-ți dai seama, te-ai îndepărtat de ea, ai lăsat-o deoparte, îmi închipui că fugeai de ea?

Am dat din cap.

— A început deja să trăiască fără tine. Vrea să-și protejeze copiii, cred că este singura ei prioritate. Din nefericire, bărbații trec întotdeauna pe locul doi, știu câte ceva despre asta. Va trebui să te descurci fără ea. Are cu siguranță nevoie de timp. Trebuie să-ți revii, Yanis. Las-o deoparte pe Véra, asta te va ajuta.

Am înlemnit. Tristan s-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr, strângându-mi-l.

— Nu ești singur, sunt aici.

— Pot să-ți cer o ultimă favoare?

— Te ascult.

— Ai grijă de ea, te rog. N-o lăsa, nu te mai are decât pe tine.
— Poți să te bazezi pe mine.
Mi-a strâns umărul mai tare și mi-a dat drumul, apoi a plecat.

14
Véra

În sfârșit reușisem să culc copiii, era nouă și jumătate. M-am prăbușit pe canapea și m-am înfășurat într-un pled. De când Yanis nu mai era aici – trei săptămâni lungi – serile erau infernale. Și asta înainte de șase! Să mă ocup singură de copii nu era o problemă în sine. Tristețile și fricile lor erau aceleași. În fiecare seară trebuia să le explic, să le repet de ce nu era tatăl lor acasă, nu mai găseam argumente, nu mai știam ce să le spun, nici cum să-i justific absența. Și, ca să pună capac la toate, eram la sfârșitul lui noiembrie deja, Crăciunul se apropia cu pași repezi și întrebarea dacă își vor vedea tatăl în perioada asta revenea tot mai des. Ce puteam să le spun, în afară de faptul că nu știam nimic? Rezultatul: se simțeau rău, îmi cereau multă atenție, îmi consumau toată energia. Joachim, permanent închis în el, nu-și mai dădea interesul la școală și făcea totul ca să-și monteze fratele și sora împotriva lui Yanis; Ernest avea crize de furie una după alta, orice era motiv să urle, să spargă. Cât despre Violette, nu o mai auzeam, nu spunea nimic, dar în fiecare noapte făcea pipi în pat și asta o trezea, venea să mă trezească și pe mine și, după ce îi schimbam așternuturile, trebuia să rămân ca s-o țin de mână până când adormea din nou, epuizată să lupt împotriva somnului. Eram sleită, nu mai aveam energie și cu toate acestea nu reușeam să dorm decât câteva ore pe noapte. Și eu mă simțeam rău. Mă gândeam fără încetare la Yanis, era o pornire mai puternică decât mine, îmi făceam griji pentru el și îmi lipsea îngrozitor. Nu reușeam să trăiesc fără el, supraviețuiam doar, făcând astfel încât să îi menajez cât mai mult pe copiii noștri. Eram bântuită constant de ultimele imagini ale lui, slab, la pământ, care nu mai aveau nicio legătură cu Yanis al meu, soțul meu. Îmi lipsea atât de mult că mă durea în permanență tot corpul. Nu mai mâncam, nu mai dormeam. Ultima dată când avusesem un semn de la el fusese a doua zi după descoperire, își petrecuse o parte din timp încercând să mă găsească la telefon, iar după-amiaza sunase în cele din urmă la agenția de voiaj.

Mă ocupam cum puteam, tremurând întruna, de clienți, când m-a strigat Lucille:

— La telefon, e Yanis, zice că e urgent.

Probabil că m-am uitat la ea cu privirea pierdută.

— Véra! Véra! E soțul tău! Răspunzi?

M-am întors spre clienți, scuzându-mă. Apoi, cu mâna tremurândă, am ridicat receptorul întorcându-mă cu spatele la ei.

— Nu mă suna aici, am șoptit.

— Vreau să te văd, să vorbesc cu tine, te rog!

Vocea lui imploratoare era gata să mă facă să cedez.

— Nu!

— Sunt în fața agenției de voiaj.

— Ce?! am țipat privind pe geam.

Într-adevăr, era acolo, murdar, deloc mai bine decât în ajun. A trebuit să lupt împotriva lacrimilor, atât de rău îmi făcea să-l văd așa. Ploua cu găleata, era ud din cap până-n picioare, din păr îi picura apă pe fața răvășită.

— Véra, nu putem să stăm așa, a spus fixându-mă. Dacă nu ieși, intru eu.

— Rămâi afară, vin.

Am închis ca să mă ocup din nou de clienți, cel puțin în aparență. După ce au plecat, mi-am luat haina, scuzându-mă față de Lucille. Mi-am deschis umbrela înainte să trec pragul. Cu țigara în gură, Yanis se plimba de colo-colo pe trotuar fără să încerce să se adăpostească de ploaie. Brusc, am simțit nevoia să-l protejez; îmi venea să mă arunc pe el, să-l iau în brațe ca să-i spun că vom găsi o soluție și că-l iubeam în pofida a tot și mai presus de orice. Mă credeam mai puternică, dar în fața lui eram slabă. Doar gravitatea situației mă împiedica.

— Nu mi-ai făcut destule necazuri, mai vrei și să fiu dată afară? i-am zis.

Reacționasem împotriva durerii prin agresivitate. A înaintat spre mine, eu m-am dat înapoi.

— Véra, te rog. Ascultă-mă, îți promit că am să-mi revin. Tristan o să m-ajute, a venit la mine de dimineață.

Mă gândisem că, dacă exista cineva pe care puteam conta, acela era Tristan. Deși greșelile lui Yanis îl costau sute de mii de euro, tot era dispus să-l ajute.

— Ei, și? Vino-ți în fire. Ce faci aici, în halul ăsta? Puțin îmi pasă de promisiunile tale. Vreau dovezi! Cât timp nu o să fii mai bine, nu folosește la nimic să te apropii de mine, cu atât mai puțin de copii, ți-am spus și ieri.

Ochii lui mari și albaștri, înfundați în orbite și înroșiți s-au umplut de lacrimi. Până la urmă, Yanis se dovedea a fi un colos cu picioare de lut.

— Acum, du-te, i-am șoptit. E mai bine așa.

„Încă aud muzica noastră în gând”, au șoptit în tăcere buzele lui. A dat să vină spre mine, întinzându-mi mâna, dar am scuturat din cap. S-a îndreptat mergând cu spatele, fără să mă scape din ochi. Într-un târziu m-am răsucit pe călcâie și m-am refugiat în agenția de voiaj. În aceeași seară, Tristan a venit să ia din apartament o geantă cu câteva lucruri de-ale lui Yanis. Și din ziua aceea a fost tăcere deplină, nu ne-am mai vorbit, nu ne-am mai sunat, nimic, nici un singur mesaj. Ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. Deși îmi dorisem să ne despărțim, durerea provocată de lipsa lui era cu fiecare zi mai intensă. Trebuia sa fac eforturi ca să nu alerg la garsonieră sau să-l sun ca să-i aud vocea. Frica de ceea ce aș fi putut găsi acolo mă făcea să renunț.

Soneria telefonului m-a făcut să cobor din nou cu picioarele pe pământ. Tristan.

— Bună, i-am spus când am răspuns.

— Bună seara, Véra, sunt jos, pot să urc cinci minute?

— Sigur că da.

Tristan venea regulat seara, când se întorcea de la serviciu. Ne prefăceam că nu ne dăm seama că făcea un ocol ca să se asigure că eram bine. M-am ridicat de pe canapea când am auzit liftul ajungând la etajul nostru și m-am dus să-i deschid ușa, fără să fac zgomot.

— E în regulă? m-a întrebat intrând.

— Da, i-am răspuns cu un zâmbet slab.

— Tati! a strigat Violette din camera de zi.

Umerii mi-au căzut și am închis ochii oftând. Cum auzea că se deschide ușa, spera că s-a întors tatăl ei, uneori asta o făcea chiar și să se trezească din somn. Tristan și-a pus o mână pe umărul meu și l-a strâns, singurul gest pe care și-l permitea.

— Mă ocup eu.

S-a îndreptat spre fiica mea, care se clătina de somn. A ridicat-o și a cuprins-o în brațe.

— Sunt doar eu, prințesă mică. Ar trebui să fii în pat.

— Îl vreau pe tati.

— Tati lucrează mult acum, o să-l vezi mai târziu, a liniștit-o el mângâind-o pe păr.

— Hai, am intervenit, înapoi în pat.

Tristan mi-a dat-o, ea s-a agățat de mine.

— Pune-ți ceva de băut până mă întorc, i-am propus musafirului meu.

Am petrecut următorul sfert de oră lângă Violette, în patul ei, mângâind-o pe obraz ca s-o ajut să adoarmă la loc. Tristețea ei mă îmbolnăvea și îmi creștea furia împotriva lui Yanis. Dacă n-ar fi făcut totul pe dos, nu am fi fost aici. Copiii nu ar fi fost pe punctul să-și piardă toate reperele. Când am fost sigură că dormea iarăși adânc, am ieșit din cameră încetișor. Tristan își făcuse o cafea, și pentru mine – un ceai. Mi-am reluat locul pe canapea, iar el mi-a dat pledul.

— Probabil l-ai pierdut când mi-ai deschis ușa.

— Mulțumesc.

M-am învelit, apoi am luat ceașca suflând în ea înainte să beau o înghițitură.

— Vin de la garsonieră, mi-a spus după câteva minute de tăcere.

— Și cum e?

Făcea pe intermediarul, aveam vești despre Yanis prin el – nu dintre cele mai încurajatoare – și invers. Tristan și-a luat un aer grav care nu prevestea nimic bun.

— N-a făcut nimic astăzi, n-a ieșit din casă, dacă o ține așa va pierde toate contractele pe care le-a obținut. Nu mai știu ce să fac. Mă înnebunește că nu reușesc să-l ajut.

— Nu-ți reproșa nimic, faci tot ce poți… S-ar zice că nu vrea să iasă din pasa asta. Mai bea mult?

Tristan și-a ațintit ochii într-ai mei; aveam răspunsul. Mi-am tras pătura pe umeri, mereu frisoanele alea.

— Crezi că, dacă aș ceda în privința copiilor și l-aș lăsa să-i vadă, l-ar ajuta?

— Nu eu trebuie să-ți spun ce să faci…

— Am nevoie de sfaturile tale, Tristan, te rog… ce ai face în locul meu?

S-a așezat mai bine în fotoliu.

— Este evident, faptul că nu-i mai vede pe copii nu ajută. În schimb, nu știu dacă imaginea pe care le-ar arăta-o băieților și lui Violette le-ar face lor bine. Nici ție, de altfel.

— Asta mă și sperie.

A încruntat din sprâncene privind spre locul de lângă mine pe canapea.

— Ce sunt hârtiile alea?

Am zâmbit trist.

— Oh… astea… Voiam să fac niște calcule în seara asta și apoi, vezi tu, până la urmă, nu…

— Cum te descurci? Ai nevoie de ceva?

— Nu, de absolut nimic, Tristan.

S-a ridicat și a venit să se așeze pe măsuța joasă din fața mea; observasem că de ceva timp era mai puțin formal, mai natural. Îi stătea bine.

— Véra, cum ai să faci cu cadourile de Crăciun pentru copii? Știu că te gândești la asta și că te frământă. Lasă-mă să te ajut, pot să-ți împrumut…

L-am făcut să tacă ridicând mâna.

— În niciun caz! Îți datorăm deja destui bani.

— Yanis îmi datorează, nu tu.

— Îți mulțumesc, dar mă descurc.

Era un fel de a spune. Înainte de toată această mizerie, din salariul meu plăteam ratele lunare pentru împrumutul imobiliar plus alte câteva mici cheltuieli suplimentare. Astăzi trebuia să iau asupra mea și toate celelalte. În scurt timp, ca sa fac cumpărăturile – fără să mai vorbesc de sacul lui Moș Crăciun – dacă voiam să evit creșterea datoriei, deja enorme, va trebui să mă hotărăsc să umblu la pușculița pentru aniversarea lui Yanis și a căsătoriei noastre. Oricum, habar n-aveam unde vom fi peste un an.

— Rar am văzut o persoană la fel de mândră ca tine, mi-a spus cu obișnuitul lui rictus pe buze.

Zâmbetul acela în colțul gurii învățasem să-l decodific: însemna că Tristan îmi făcea un compliment și că în același timp îl amuzam.

— Fac ce pot.

M-a privit țintă.

— Mă îngrijorezi, pari foarte obosită.

— Dorm puțin, dar nu-i grav. O să treacă…

Am zâmbit și eu.

— Te las să dormi, a spus ridicându-se. Nu te mișca, știu drumul.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz. Yanis nici măcar asta nu mai făcea…

— Noapte bună, Véra!

— Mulțumesc că ai venit.

I-am observat silueta întunecată ieșind din apartament. Cu cât Yanis devenea mai slab, cu atât Tristan mi se părea mai puternic. Ceea ce ar fi fost inimaginabil în urmă cu câteva săptămâni. Dar înainte Yanis umplea atâta loc. Cine putea să-l înfrunte în privința forței, înainte să devină altcineva?

Clipele petrecute cu Tristan îmi făceau bine și totuși vorbeam aproape exclusiv despre Yanis și despre situația în care ne aflam. Dar privirea lui – felul lui de a vedea lucrurile – mă liniștea. Chiar dacă nu îi ceream nimic deosebit, niciun ajutor – refuzam să fac asta –, eram mai puțin singură datorită lui. Dacă ar fi făcut altfel, dacă m-ar fi abandonat, m-aș fi simțit teribil de rău. Nicio clipă nu voisem să-l sun pe Luc sau să apelez la Charlotte.

A doua zi seara am plecat cu întârziere de la serviciu și, ca să pună capac la tot, metroul a stat blocat vreun sfert de oră în tunel. Cum am ieșit din stație, am luat-o la fugă; nu era tocmai bine pentru organismul meu foarte slăbit. Când am ajuns în fața școlii, i-am văzut pe ultimii întârziați plecând, am iuțit din nou pasul și am crezut că o să cad în fața ușii. Supraveghetoarea de la after-school s-a uitat la mine, uluită.

— Hm… copiii au plecat deja, ceva mai devreme măcar o dată, m-a anunțat.

În mod normal, remarca ei în legătură cu întârzierile mele m-ar fi scos din sărite. Dar acum era altceva. M-a cuprins din nou o senzație de frig; m-am crispat.

— Unde sunt? m-am speriat. Cu cine au plecat?

Se uita la mine ca la o nebună.

— Cu tatăl lor, de ce?

Era exact răspunsul de care mă temeam. De ce venise? Unde îi dusese? M-am răsucit pe călcâie și mi-am adunat ultimele puteri ca să o iau din nou la fugă. Am făcut slalom printre trecători, i-am împins strigând să se dea la o parte. Frica mea era irațională, știam, poate că Yanis se schimbase, dar nu într-atât încât să-i ducă pe copii cine știe unde fără să mă anunțe. Copiii erau tot ce îmi rămânea din vechea noastră viață, ei erau

cei care îmi aminteau că fuseserăm fericiți – erau rodul iubirii nemăsurate dintre Yanis și mine. Erau singura mea rațiune de a mă trezi dimineața, de când totul se dăduse peste cap. Singurul moment în care aveam impresia că respir mai bine era seara când îi luam de la școală și ne povesteam ce tăcuserăm peste zi, era o mică pauză în tumult. Traseul acela era ca o zonă liberă. Și Yanis îmi răpise această respirație indispensabilă. Ajunsă în fața liftului, m-am năpustit pe buton apăsând încontinuu, chiar dacă știam că asta nu-l va face să vină mai repede. Am intrat cu zgomot în apartament și m-am dus în living după ce am trântit ușa. Am auzit imediat chicotelile lui Violette care îi povestea viața ei lui Yanis, pe canapea. Doar ea manifesta o oarecare bucurie. Stătea în brațele lui și era gata să-l stranguleze, atât de tare îl strângea. Joachim și Ernest – acesta din urmă cu siguranță amenințat cu represaliile din partea fratelui mai mare – stăteau bosumflați într-un colț. Când a ridicat capul spre mine, Yanis nici măcar nu a încercat să zâmbească. Părea mai degrabă întristat, ca prins asupra faptei. Slăbise, era de nerecunoscut; îi crescuse barba și asta îi dădea un aer înspăimântător. Răspândea o impresie de delăsare atât de puternică, încât mi-a venit să țip la el că trebuie să-și revină. Dar, în pofida stării lui, aveam în fața ochilor o imagine asemănătoare cu a noastră de dinainte: părinți și copii, acasă, după întoarcerea de la școală. Joachim și Ernest au venit și s-au lipit de mine, Joachim în față, ca pentru a mă apăra, Ernest, în fusta mea, ca pentru a se apăra.

— Mami! a strigat Violette. Ai văzut? Tati s-a întors! E așa de bine.

Eram incapabilă să-i răspund.

— Bună, Véra, mi-a zis Yanis timid.

— Copii, duceți-vă în camerele voastre, vin în cinci minute pentru duș.

— Nu! Nu vreau! a zbierat Violette.

— Mă asculți și gata! am țipat.

De câteva zile, oboseala, nervozitatea permanentă mă făceau incapabilă să fiu blândă cu ei. Mă enervam din ce în ce mai mult și foarte adesea pentru fleacuri. Numai că prezența lui Yanis nu era deloc un fleac.

— Ascult-o pe mami, i-a spus el blând.

— Dar… tati!

El i-a dat un pupic pe nas.

— Te rog.

Până la urmă s-a supus, a sărit de pe genunchii lui și s-a făcut nevăzută pe hol.

— Mă duc cu ea, mi-a spus Joachim.

— Mulțumesc, viteazule.

Și-a urmat sora fără să-și privească tatăl. Cât despre Ernest, el s-a desprins de picioarele mele și a luat-o spre cameră, dar s-a răzgândit și s-a aruncat în brațele lui Yanis, care l-a strâns la piept, cu ochii închiși, inspirându-i mirosul. Am preferat să mă îndepărtez de ei. M-am agățat de blatul de lângă chiuvetă, dar tot n-am putut să nu aud conversația lor, decât dacă mi-aș fi astupat urechile. Yanis îi șoptea lui Ernest că totul se va aranja. Ce știe el? Fiul nostru îi spunea că Joachim îi repeta întruna că ei nu mai aveau tată, că tati îi uitase, că era rău cu mine. Atunci Yanis i-a răspuns că ne iubea pe toți patru mai mult decât orice, și-a cerut iertare că nu face ce trebuie pentru noi. Apoi l-am auzit rugându-l să se ducă la Joachim și la Violette, pentru că el trebuia să stea de vorbă cu mami.

— Véra? m-a strigat Yanis după câteva minute.

M-am întors și l-am văzut de partea cealaltă a blatului din bucătărie. Bucata aceea de lemn cioplită, șlefuită, asamblată de mâinile lui ne despărțea, aceeași bucată de lemn pe care hotărâserăm atâtea lucruri, unde Yanis mă așezase nu doar o dată, unde mă sărutase, unde îi ajutase pe copii să deseneze, unde lucrase la dosarul concept store-ului care îl distrusese. Și iată că bucata aceea de lemn care nu avea mai mult de un metru mi se părea deodată de o dimensiune insurmontabilă.

— De ce ai venit? m-am răstit.

Agresivitatea era arma mea cea mai bună de apărare.

— Nici măcar nu aveam de gând să le vorbesc. Voiam doar să îi văd, să vă văd.

— Poftim? Ai stat într-un colț ca să-i spionezi? Ești bolnav la cap?

Mi-a evitat privirea.

— Nu este prima oară când vin.

Am izbit în blatul de lucru. Yanis a tresărit, nu mă știa violentă.

— Ce? De când durează asta? Ne urmărești? Nu pot să cred!

— Ba nu, doar că îmi lipsesc, îmi lipsești.

— O iei razna, pe cuvânt! Ai devenit un voyeurist scârbos sau ce? Te-ai gândit că ar fi putut să te vadă fără să-ți dai seama? Ce crezi că s-ar fi întâmplat atunci?

A lăsat capul în piept.

— Am să-ți spun eu. Le-ai fi frânt și mai mult inima!

Mâinile îi tremurau.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama ce fac.

— Asta devine obișnuință la tine. Nu-ți dai seama de nimic. Ai pierdut orice simț al responsabilității. Și ai vrea să am iarăși încredere în tine, când de-acum o să mă întreb mereu dacă nu te ascunzi la spatele meu?

— N-am dreptul să îmi fac griji pentru voi? s-a enervat. Pentru tine?

— Așa-zisa ta grijă nu te-a împiedicat să ne bagi în rahat până-n gât!

S-a agățat de blat. Mâinile lui mi s-au părut mai mari și mai aspre decât îmi aminteam. A oftat.

— Să vin ca să vă văd când îi iei de la școală e sigura cale să mai aflu lucruri despre voi.

Eu credeam că-i povestea Tristan.

— Doar nu-ți închipui că aș putea să vă fac rău?

Vocea i s-a frânt, îl rănisem îngrozitor.

— Poate nu cu bună știință, doar că nu mai ești tu însuți. Mă sperii, Yanis.

S-a încovoiat, trecându-și mâna peste față.

— Véra, îți promit că voi munci pe brânci ca să repar tot acest dezastru.

Am scuturat din cap, dându-mi ochii peste cap.

— Nu contează! Sunt sigură că-ți petreci zilele bând bere și nefăcând nimic.

A zâmbit trist.

— E normal să nu mă crezi, după toate minciunile și după felul cum arăt. Totuși, este adevărat: lucrez zi și noapte și am să-ți dovedesc.

Părea atât de sincer.

— Nu mai veni la școală, deocamdată. Nu mai vreau să trag o sperietură ca adineauri.

— Véra, dacă mi-am permis să fac asta este pentru că ai întârziat, altfel…

— Nu cumva încerci să spui că e vina mea?

— Bineînțeles că nu. Nu sunt chiar atât de tâmpit! Copiii n-ar putea să aibă o mamă mai bună. E adevărat că mi-era greu să aștept în spatele porții, era frig și mi-am zis că le-ar fi mai bine aici. Dar n-am să mai fac dacă tu crezi că asta ar putea să-i tulbure și mai mult.

Am întors privirea.

— Acum du-te să le spui la revedere copiilor și pleacă.

— Foarte bine, dacă asta vrei.

M-a lăsat singură. Violette a început să plângă când Yanis le-a spus că pleacă. A luat-o în brațe și i-a vorbit la ureche mângâind-o pe spate, asta probabil a liniștit-o, pentru că plânsetele ei s-au rărit. Continua totuși să se agațe de el.

— Du-te la mami, i-a spus în cele din urmă. Ea o să te îmbrățișeze și o să fie mai bine.

A smuls-o din brațele lui și mi-a dat-o. I-am prins privirea, care m-a zguduit. În clipa aceea aș fi vrut să-i spun să rămână, aș fi vrut să cred din nou în el. Am strâns din dinți ca să nu cedez. Mă înșelase prea mult timp cu privirea lui de când era pe cont propriu, ca să cad în plasă atât de ușor. Yanis s-a apropiat de băieți. Joachim s-a uitat la el sfidător.

— Continuă să ai grijă de mami, viteazule, i-a spus tatăl lui.

Joachim a întors fața. Apoi Yanis s-a apropiat de Ernest, lăsându-se pe vine, l-a mângâiat pe obraz, pe mâini.

— La revedere, tati!

— Să-l asculți pe fratele tău mai mare. Bine?

— Promit.

S-a ridicat din nou în picioare, apoi a schițat un pas spre mine. S-a răzgândit oftând dureros.

— Véra, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Nu te voi mai dezamăgi.

S-a uitat la copii, s-a forțat să le zâmbească și a deschis ușa. Apoi a închis-o în urma lui aproape fără zgomot. Yanis devenise tăcut. Mi-am înăbușit un hohot de plâns. Vom dormi toți prost în noaptea care urmează.

Într-o dimineață, câteva zile mai târziu, abia pusesem piciorul jos din pat, că m-am simțit amețită. Nu avea nicio legătură cu oboseala acumulată în ultimele săptămâni, nu, pur și simplu copiii îmi dăduseră răceala lor, care la mine avea să capete niște proporții uriașe. Totuși, nu se punea problema să

rămân la căldură în pat. Înainte aș fi sunat-o pe Lucille și i-aș fi spus să nu conteze pe mine, ea mi-ar fi răspuns că nu-i nicio problemă, *întoarce-te mâine în formă,* Yanis ar fi venit de câteva ori pe zi de la birou, mi-ar fi pregătit o băutură fierbinte, câteva reviste deocheate cum spunea el, și a doua zi m-aș fi dus la serviciu, sigur cu nasul încă înfundat, dar mai în formă totuși și după ce aș fi evitat ce era mai rău. Astăzi va trebui să evit ce era mai rău fără acele ritualuri foarte plăcute. Deja era de-a dreptul imposibil să-i mai cer lui Lucille să mă acopere și să se ocupe singură de activitatea de peste zi la agenție, și-așa făcea destul pentru mine. De când Yanis nu mai era acasă, se confrunta cu întârzierile mele, cu plecările precipitate, cu dispoziția schimbătoare și probabil că nu-i era deloc ușor. Și-apoi trebuia să mă ocup de copii.

Numai că nimic nu s-a petrecut cum prevăzusem; picăturile de ulei esențial pe care mi le-am pus în nas, în afară că emanau în birou un miros de magazin de plante medicinale care i-a uimit pe toți clienții, nu au avut niciun efect. Pe măsură ce trecea ziua, capul meu devenea tot mai greu, ochii îmi ardeau și deveniseră oarecum sticloși, frisoanele au pus stăpânire pe mine, gâtul a început să mă doară tare, fără a mai pune la socoteală apariția durerilor musculare. Am reușit, de bine, de rău să fac față la serviciu, am luat copiii, le-am făcut duș și am reușit chiar să pregătesc cina. Cât erau la masă, m-am lungit pe canapea, complet incapabilă să înghit ceva și mai ales incapabilă să mă țin pe picioare; simpla idee de a mă așeza pe un scaun mi se părea epuizantă. Cu fața îngropată în perne, înfășurată în pledul ridicat până la bărbie, îmi spuneam că măcar așa voi putea să stau cu un ochi pe ei. Cel care stătea cu ochii pe mine era Joachim. Îi adresam mereu zâmbete pe care le speram liniștitoare. Un pic mai târziu, în timp ce se spălau toți trei pe dinți stând înșirați în fața chiuvetei, clătinându-mă, m-am rezemat de perete, lângă ei.

— Mami, ești bolnavă? m-a întrebat Violette.

Aceste câteva cuvinte au răsunat cu putere în capul meu.

— Da, iubirea mea, dar nu-i grav, o răceală mai puternică, așa cum ai avut tu săptămâna trecută.

— Arăți ciudat.

Am aruncat o privire spre imaginea mea din oglindă; observația fiicei mele m-a făcut să schițez un zâmbet, într-adevăr, eram foarte palidă, cu fața ușor lucioasă din cauza transpirației reci și a febrei.

— Cine o să aibă grijă de tine, mami?

— Am să mă descurc. Acum, la nani.

Am fost recunoscătoare; nu au făcut mofturi la culcare. Ca un frate mai mare responsabil, Joachim le-a citit povestea de seară; eu nu aș fi fost în stare. Rareori mă simțisem atât de rău, cu gripă încă de la începutul sezonului. Picioarele m-au purtat cu dificultate până în josul scării, apoi m-am sprijinit de balustradă ca să urc în cameră. Capul mi se învârtea, am avut un acces de tuse, nu reușeam să respir decât cu gura deschisă și tremuram din ce în ce mai tare. Când m-am dezbrăcat, am simțit furnicături dureroase pe tot corpul. Am căutat în dressing ce aveam mai călduros, am luat o pijama veche care nu va fi de ajuns, apoi am zărit un pulover gros din lână al lui Yanis, cel mai călduros, cel mai vechi, cel mai găurit, cel care nu mai avea nicio formă și pe care nu mă îndurasem să-l arunc. M-am înfofolit în el, după aceea m-am târât până la marginea patului și m-am cuprins cu brațele. Aveam nevoie de căldura trupului lui Yanis lângă mine, de mâinile lui în părul meu, aveam nevoie să îi liniștească pe copii. Mă simțeam atât de singură, atât de lipsită de apărare… Am hotărât să fac singurul lucru rațional și care ar fi fost ca un test, dar mai ales care m-ar fi îngrijit mai bine decât o armată de medicamente. Dar soarta era împotriva mea: îmi uitasem telefonul în living. Cu pași șovăitori, am coborât scara și m-am prăbușit pe canapea. Fiecare țârâit mă făcea să îmi doresc tot mai mult să-l aud. Nu se va întâmpla de data asta, pentru că mi-a răspuns robotul. M-am lungit și am hotărât să-i acord circumstanțe atenuante, poate nu auzise telefonul. Am sunat din nou. Iarăși acele bipuri care au făcut să-mi apară lacrimi în ochi. Când a intrat robotul, nu am închis: *„Eu sunt, am nevoie de tine, Yanis, vino acasă, sunt bolnavă, mi-e frig, mi-e frică fără tine, copiii, vino pentru ei, te rog”.* Apoi am închis. Strângând mobilul în mână, am lăsat în sfârșit să-mi curgă lacrimile pe care mi le rețineam de săptămâni, aveam așa multă nevoie de el, abandonam lupta, nu mai puteam să mă descurc singură, nu mai puteam să fac față cu copiii, cu serviciul și cu tot restul. Nu știam să mă descurc

fără el, voiam să vină, voiam să-l regăsesc, voiam să-l ajut să iasă la liman. Așa că am sunat a treia oară, dar de data asta telefonul era pur și simplu mort, îl închisese. Nu voise să-mi răspundă, mă lăsase să-l sun fără să-mi vorbească, nu puteam să cred că nu îmi auzise mesajul disperat și asta nu-l făcea să reacționeze. Și mai spunea că nu mă va dezamăgi… Mă minți încă o dată; nu, nu era acolo pentru noi, cu atât mai puțin pentru mine. Îl pierdusem definitiv pe bărbatul pe care îl iubeam. Se sfârșise. Yanis, cel pe care îl cunoșteam pe de rost, căruia îi dedicasem viața mea, plecase. Îl părăsisem, dar acum el era cel care pleca. Febra și durerea au pus stăpânire pe mine. Ghemuită, dârdâind pe canapea, am dormit fără să dorm, deliram, îl vedeam pe Yanis plecând, îl chemam, plângeam. În delirul meu febril am crezut că aud vocile copiilor, degeaba luptam să mă trezesc, nu reușeam, ar fi trebuit totuși să mă asigur ca sunt bine.

— Véra… trezește-te… Trebuie să te duci în pat…

O mână rece a trecut peste fruntea mea, mi-a dat părul la o parte. Am reușit să întredeschid ochii și l-am văzut foarte aproape de mine pe Tristan, vizibil îngrijorat, apoi am auzit plânsetele lui Violette și ale lui Ernest. Am încercat să mă ridic, dar Tristan m-a împins cu delicatețe.

— Stai, nu te grăbi să te ridici.

— Ce faci aici?

— M-a sunat Joachim, era speriat.

Nu mai aveam mobilul în mână, probabil mi-l luase.

— Ce? Dar de ce?

— Arzi, probabil ai delirat, nu știa ce să facă. Le-a fost foarte frică. Rămâi aici deocamdată, îi culc la loc și imediat mă ocup de tine.

S-a ridicat după ce mi-a atins din nou fruntea, apoi s-a apropiat de copii. A luat-o pe Violette în brațe.

— O vreau pe mami, a plâns ea.

— Trebuie s-o lăsăm pe mami să se odihnească, ai s-o vezi mâine, prințesă mică.

— O să ai grijă de ea? s-a îngrijorat Joachim.

— Da, puștiule. Haideți!

I-am urmărit din priviri pe toți patru, apoi închizând ochii, m-am concentrat să-i ascult, în pofida lacrimilor mele tăcute.

Tristan s-a ocupat de fiecare, i-a liniștit, le-a explicat că era vorba doar despre o gripă afurisită, dar că eram puternică și că în câteva zile își vor regăsi mama în plină formă. I-a culcat pe băieți promițându-le că se va ocupa de școală a doua zi, nu aveau de ce să-și facă griji. După aceea i-a citit lui Violette o poveste cu prințese și i-a promis că îi lasă ușa întredeschisă. Dacă nu ar fi venit, noaptea asta s-ar fi transformat în coșmar.

— Poți să te ridici sau nu? m-a întrebat.

Am deschis ochii.

— O să mă descurc.

M-a sprijinit, totuși. Din fericire, fiindcă m-am clătinat.

— O să poți urca scară? s-a îngrijorat.

— Habar n-am.

— Dă-mi mâna.

I-am întins-o, a prins-o cu putere și m-a condus cu pași lenți. M-am agățat de el ca o disperată, îngrozită de ideea să nu cad, să nu fiu singură din nou, cu impresia penibilă și dureroasă că depind de el, dar nu aveam de ales. Acest abandon mi s-a părut indispensabil și salvator. În cameră, m-a dus până la pat.

— Întinde-te.

L-am ascultat fără să mă gândesc, nu voiam decât să dorm și să uit. M-a învelit bine, tremuram ca varga. Mâna lui rece s-a așezat din nou pe fruntea mea.

— De când nu ai luat nimic ca să-ți scadă febra?

— Păi… nu știu… Cred că am luat ceva când m-am întors de la serviciu…

— Dacă îmi dai voie să caut, am să-ți aduc un medicament. Nu o să-ți fie mai bine dacă nu te îngrijești.

— Medicamentele sunt în baie, i-am răspuns, dând să mă ridic.

— Stai acolo, mă duc eu.

Am auzit ușile dulapului deschizându-se, închizându-se, apoi zgomotul apei în chiuvetă. Ochii mei degeaba se luptau, mi se închideau singuri. I-am deschis când am simțit o mănușă de baie umedă pe frunte, pe obraji, Tristan mă freca ușor, cu chipul concentrat, după aceea m-a șters cu un prosop. Apoi m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor, ca să înghit o pastilă cu puțină apă. Fără un cuvânt, s-a dus înapoi în baie, unde a stins lumina câteva minute mai târziu. Întors lângă mine, s-a aplecat

și mi-a dat părul la o parte de pe frunte. Mâna lui era așa de rece!

— Acum ar trebui să dormi. Nu-ți face griji pentru nimic, mă ocup eu de copii mâine-dimineață.

Lacrimile mi s-au ivit în ochi.

— Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă, voi fi jos.

— Nu mă lăsa singură, te rog!

S-a ridicat, și-a scos haina, și-a desfăcut cravata, le-a pus pe amândouă pe fotoliu și s-a așezat pe locul lui Yanis peste cuvertură, rezemându-se de tăblia patului. Am rămas ghemuită pe partea mea, cu spatele la el și lacrimile curgându-mi pe obraji.

— De ce n-a venit? l-am întrebat. Nu a răspuns la apelurile mele. Nu mai vrea să știe de noi.

— Habar n-am, Véra. Nu înțeleg mai mult decât tine, nu l-am văzut de două zile. În drum spre voi, l-am sunat întruna, a intrat direct robotul.

— Cum poți să te schimbi atât de mult? Să-ți uiți familia?

— Nu există nicio explicație logică și acceptabilă.

S-a apropiat de mine, m-a tras spre el, în brațele lui. Mi-a pus mâna pe cap, gest care m-a liniștit.

— Nu te gândi la asta, a șoptit. Am plâns și mai tare.

— Ssstt…

A început să mă mângâie pe păr, ca să mă liniștesc, continuând să șoptească *ssstt.* Mângâierile lui, combinate cu efectul medicamentului, mă linișteau și, în cele din urmă, am adormit.

Am auzit în depărtare vocile copiilor, zgomotul de vase, bipul cuptorului cu microunde. *Uite, ciocolata caldă e gata.* Am clipit și am zâmbit; Yanis pregătea micul dejun.

— Tristan, vreau tartine! a zbierat Violette.

Realitatea m-a lovit cu violență; seara din ajun, absența lui Yanis, prezența lui Tristan alături de mine. Respirația mi s-a tăiat o clipă. Încă aveam febră, dar era bine în comparație cu noaptea care trecuse. În schimb, mă durea totul, în special inima, care îmi era foarte grea. M-am ridicat încet și am stat pe marginea patului minute lungi. În pofida slăbiciunii, picioarele m-au dus până în baie. Am evitat să-mi privesc imaginea în oglindă și m-am stropit cu apă pe față; asta mi-a făcut bine fără

să-mi limpezească totuși ideile. M-am dezbrăcat de pijama și de puloverul lui Yanis, umede de transpirație. Fără să fac duș – nu am avut curaj – mi-am pus un trening vechi și mi-am prins părul la ceafă.

În timp ce coboram pe scară, vocile au tăcut treptat. Ajunsă jos, i-am văzut pe toți patru; Tristan în picioare, din nou cu haină și cravată, copiii la masă în fața micului dejun. Această imagine m-a stânjenit. Le-am adresat un zâmbet cu siguranță obosit.

— Nu va speriați.

Joachim a sărit de pe scaun și a alergat la mine. I-am deschis brațele, el s-a aruncat pe mine, ceea ce m-a făcut să mă clatin un pic, și s-a lipit de burta mea. L-am sărutat pe păr.

— Mami, mi-a fost frică, știi.

— Iartă-mă, Jojo al meu. Ai fost foarte curajos să ceri ajutorul lui Tristan, poți să fii mândru de tine.

M-a strâns și mai tare de mijloc, apoi a ridicat o privire tristă spre mine.

— Fac ce voia tati.

— Cum așa?

— Mi-a zis să am grijă de tine.

Mi-a frânt inima faptul că fiul meu de opt ani și jumătate avea pe umeri o asemenea responsabilitate și mai ales cu toate problemele noastre, ale mele și ale lui Yanis. Și de ce această tristețe când vorbea de tatăl lui? Unde îi dispăruse furia? Cred că aș fi preferat-o.

— Joachim, las-o pe mami să vină să se așeze, a intervenit Tristan.

Trupul fiului meu s-a încordat sub mâinile mele.

— E în regulă, Jojo al meu?

— Da, mami.

S-a desprins de mine și s-a întors la locul lui cu privirea în jos. L-am urmat, i-am sărutat pe Ernest și pe Violette și m-am apropiat de Tristan.

— Mulțumesc.

Mi-a zâmbit.

— Stai jos, îți dau o cafea sau preferi altceva?

— O cafea este foarte bine.

— Ți-e foame?

— Nu, nu prea.

— Va trebui să mănânci dacă vrei să-ți recapeți forțele, mi-a spus foarte serios.

— Poate mai târziu.

M-am așezat pe un taburet și am observat expresia foarte obosită a copiilor.

— O să fie un pic cam greu la școală, dragilor. Vom încerca să ne culcăm devreme diseară.

— Ești mai bine? s-a îngrijorat Ernest.

— Nu de tot, dar în curând o să mă fac.

Vreo zece minute mai târziu, după ce a aruncat o privire pe ceas, Tristan a decretat că era timpul de plecare la școală. Doar nu voiau să întârzie! S-au dus să-și ia haina, sub privirea protectorului nostru de peste noapte.

— Mami! Vino! m-a strigat Violette.

— Vin acum.

M-am dat jos de pe scaun și am pornit spre ușă.

— Ar fi putut să-ți spună la revedere fără să te deplasezi, a remarcat Tristan.

— O, ba nu, i-a răspuns Violette în locul meu. Când ne duce tati la școală, mami vine mereu să ne pupe la ușă.

Doar că acum nu era Yanis. Situația m-a deranjat, ca să nu spun mai mult. M-a cuprins același sentiment ca la începutul prieteniei noastre, că uneori exagera. El a zâmbit din colțul gurii, după care s-a întors spre mine.

— Vrei să vin înapoi după ce îi las la școală?

— Nu, o să fie în regulă. Sun la medic și la serviciu și după aceea mă culc la loc.

— Să nu-ți faci griji pentru nimic, vei putea să te culci la loc foarte repede. L-am sunat pe medicul meu, ar trebui să fie aici într-o jumătate de oră, o să-mi lase la birou rețeta și adeverința medicală, mă ocup de tot. Și mi-am permis să las un mesaj pe telefonul de la agenția de voiaj ca să le spun că nu vei veni astăzi și cu siguranță nici până la sfârșitul săptămânii.

— O… dar… eu…

— Nu te gândi decât să te odihnești. Ai nevoie de ajutor și de susținere, nu vei putea să te descurci singură. Sunt aici.

— Mulțumesc, am șoptit, bulversată de aceste cuvinte.

Cu siguranță, era prea mult. Inițiativele lui sfârșeau prin a mă pune într-o situație stânjenitoare, eram capabilă încă să fac o programare la medic – medicul *meu* – și să anunț la locul *meu*

de muncă. Într-adevăr, în timpul nopții cerusem ajutorul, dar îl chemasem pe soțul meu, nu pe el. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Sigur, evident că nu eram nerecunoscătoare, mă ajutase mai mult decât aș fi putut spune în ultimele ore, nu puteam decât să-i mulțumesc pentru asta. Dar există niște limite. Cum să-l fac să înțeleagă, fără să-l jignesc, că puteam să fac anumite lucruri și singură? Îi datoram atât de mult de la un timp. M-am îndepărtat de el ca să controlez ținuta copiilor și sa îi sărut înainte de plecare.

— Să aveți o zi bună, să fiți cuminți.

— Promitem, mami, a spus Ernest.

Tristan a deschis ușa și i-a scos pe palier. Așteptând să vină liftul, s-a apropiat de mine și m-a privit drept în ochi.

— Ți-i aduc înapoi diseară. Te deranjează dacă îi iau după terminarea orelor, fără să se ducă la after-school?

— Păi… nu, dar serviciul tău?

— Mă gândesc că au nevoie să se distreze și îmi face plăcere să petrec timpul cu ei.

Eram chiar atât de slabă și de dependentă?

— Tristan, nu știu ce să zic…

A zâmbit fermecător.

— Atunci nu spune nimic. Vrei să încerc să dau de Yanis?

Aici aveam de ales. Din fericire încă.

— Nu, am șoptit, și oricum nu cred că am chef să-l văd și nici să-l aud.

Imediat mi-am regretat vorbele.

— Tu alegi. Pe diseară!

— Da…

Medicul lui Tristan a fost de o punctualitate spectaculoasă. Am aflat că aveam bronșită, de acolo febra, cu siguranță din cauza organismului slăbit. Pe scurt, urma o săptămână de odihnă și de antibiotice, însoțite de o cură de vitamine și de magneziu. Cum am închis ușa în urma lui, mi-am mai făcut o cafea și m-am forțat să mănânc câteva prăjituri uscate. Aveam de gând să mă lungesc pe canapea și să pornesc televizorul, chiar dacă urma să adorm în fața lui înfășurată în pled. Tocmai mă instalasem când ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot.

— Véra! Fir-ar al dracului! Unde ești? Ce se întâmplă?

Yanis a dat buzna în living. Palid, s-a repezit la mine, mi-a luat fața între mâinile lui calde, mi-a palpat brațele, și-a adâncit ochii albaștri într-ai mei. Am încercat să mă desprind.

— Lasă-mă! Ce te-a apucat? Ești nebun?

— Cum te simți? O să mă ocup de tine…

— Ai venit prea târziu!

L-am împins și am reușit să mă ridic de pe canapea.

— Și, în plus, de unde știi?

— M-au sunat de la școală să-mi spună că un necunoscut a adus copiii și, că după cum spun ei, ești bolnavă, voiau să știe ce se întâmplă. M-am speriat, am încercat să te sun, dar a intrat de o mie de ori mesageria.

— E amuzant, nu? am zis.

— Despre ce vorbești? De ce nu m-ai anunțat? Aș fi venit să mă ocup de copii și aș fi avut grijă de tine.

— Îți bați joc de mine, Yanis?

— Absolut deloc!

— Te-am sunat de mai multe ori aseară ca să-ți cer ajutorul.

Vocea mi s-a frânt, am simțit aceeași tristețe ca în noaptea precedentă.

— A fost oribil, am continuat, luptând împotriva lacrimilor și a amețelii pe care o simțeam cum mă cuprinde. N-ai să știi niciodată cât.

— N-am primit niciunul dintre apelurile tale. Îți dau cuvântul meu! Am descoperit în dimineața asta că telefonul meu era închis.

M-a cuprins furia, am strâns pumnii.

— Minți! A sunat de două ori, ți-am lăsat chiar și un mesaj. Și după aceea, da, probabil l-ai închis ca să nu te mai bat la cap.

A făcut ochii mari.

— Cum poți să te gândești la un asemenea lucru? Înnebunesc, nu se poate așa ceva!

— E timpul să-ți dai seama!

S-a tras de păr, și-a frecat fața. Apoi, cu privirea înnebunită, s-a apropiat de mine.

— Nu am primit mesajul tău, îți jur!

— Minți cu atâta tupeu, Yanis. Este incredibil! Aveam febră atât de mare azi-noapte că am delirat, i-am trezit pe copii fără să-mi dau seama, m-au găsit aproape inconștientă și Joachim a

reușit să-l anunțe pe Tristan, care a venit imediat, fără să stea pe gânduri nicio secundă.

— Ce? Tristan? A venit aseară să aibă grijă de tine?

A părut șocat, fără să înțeleg de ce.

— M-a vegheat toată noaptea, a avut grijă de mine și de copii, așa cum tu nu mai ești în stare să faci!

S-a clătinat sub impactul loviturii pe care i-o dădusem.

— Vezi tu, necunoscutul despre care ți s-a spus la școală el este. Tristan i-a îmbrăcat pe copiii *tăi,* le-a pregătit micul dejun copiilor *tăi.* Și el este cel care i-a dus pe copiii *tăi* la școală! Și tot el este cel care l-a sunat pe medicul *lui* pentru soția *ta!* Și în timpul ăsta, tu unde erai, Yanis?

A mai făcut doi pași în spate.

— Nu eram aici, a șoptit.

— Exact. Așa că acum nu mai trebuie să-ți faci griji pentru nimic. Am să sun la școală ca să-i liniștesc în privința lui Tristan, care o să-i ia după-amiază. Și o să ne descurcăm perfect fără tine.

L-am sfidat din priviri, dar în străfundul meu nu mă simțeam bine, nu-mi plăcea deloc ceea ce îi spusesem. Fără măcar să-mi dau seama, creasem o competiție între ei, o competiție care nu-și avea locul. S-a îndreptat de spate. Am fost impresionată de forța pe care o degaja, un pic aceeași de dinainte, dar mai afectată, mai furioasă. M-a privit în ochi secunde lungi, cu seriozitate, cu intensitate. Am crezut că-l văd pe Yanis cel hotărât și sigur pe el, că-l văd încă o dată pe cel de dinainte. Trezisem ceva în el, chiar fără să vreau.

— Voi fi în fața ușii mâine-dimineață la opt și un sfert ca să-i duc la școală. Ai grijă de tine. Și verifică să-ți funcționeze telefonul.

Fără să-mi lase timp să răspund, s-a răsucit pe călcâie și a plecat trântind ușa. Am rămas ca prostită clipe lungi, înțepenită în picioare în camera de zi. M-am dus în cele din urmă să-mi caut mobilul ca să sun la școală. După ce l-am găsit, am descoperit că era închis, și nu din vina mea.

15
Yanis

Am coborât scara blocului câte patru trepte o dată, lovind cu pumnii în perete. În curte, a fost rândul pubelei, de data asta prin lovituri de picioare. Ajuns în stradă, mi-am aprins direct o țigară. Aș fi dat orice să fiu în mijlocul unui deșert sau pe o faleză în fața mării, singur; aș fi putut să-mi urlu furia și disperarea. Ce se întâmpla? O luam razna, stăpâneam din ce în ce mai puțin lucrurile și, dat fiind nivelul la care se ajunsese, era categoric haos în capul și în viața mea. Mi-am luat nenorocitul de mobil din buzunarul gecii, m-am uitat la el prin fumul de țigară. M-am abținut să nu-l strivesc de asfalt. Nu câștigam niciun ban; dacă-l stricam, nu aș mai fi avut cu ce să-mi cumpăr altul. De ce se închisese aseară? Dumnezeule, de ce? Ar fi trebuit s-o întreb pe Véra la ce oră încercase să mă sune. M-ar fi trimis la dracu', pe bună dreptate. Cu ce drept puteam să-i pun această întrebare când ea credea că o părăsisem? Totuși, trebuia să refac filmul serii, atât a ei, cât și a mea. Chiar dacă de multe săptămâni nu mai aveam încredere în instinctul meu, acesta îmi spunea că era ceva necurat în toată povestea. Simțeam în adâncul ființei mele. Îmi scăpase ceva la un moment dat? Nu-mi închideam niciodată telefonul, din frica amestecată cu speranța că mă va suna ea. De dimineață, când văzusem ecranul negru, mă gândisem că se descărcase bateria, dar când încercasem să-l pornesc, aceasta era complet încărcată. O stare de rău profundă se insinua în mine. Trebuia să rezolv imediat problema și să știu la ce să mă aștept; m-am mai uitat o dată la fațada clădirii noastre, apoi am alergat spre motocicletă. Trebuia să-l văd pe Tristan.

Cu o seară în urmă, trecuse pe la garsonieră. Venise să se uite pe ultimele mele contracte, pe ultimele rezultate, îmi luase de asemenea alte proiecte în contul lui și mai ales venise să-și recupereze cecurile cu ultimele mele onorarii. Mă prevenise că voi munci pe degeaba, exact așa se întâmpla, cum încasam câțiva bănuți, lua totul. Și aveam sentimentul că mereu îi datoram tot atât. Asta mă înnebunea, dar nu aveam de ales, trebuia să dau înapoi datoria uriașă pentru concept store. Dar nu-mi păsa de banii pe care îi luase în ajun, îl revedeam în momentul în care mă întorsesem după ce îmi băusem berea pe

care mi-o permisesem ca să mă remonteze după ziua de muncă. Îmi turnase un whisky mare în lipsa mea și mi-l dăduse, cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Poftim, meriți un întăritor după cât ai muncit!

— Nu, mulțumesc.

Eram atent la ce beam: mai mult alcool tare, nu-mi ieșea nimic.

— Haide, nu-ți refuza plăcerea.

Ca ultimul dintre tâmpiți, cedasem. Nu doream să-l jignesc; raporturile noastre erau destul de încordate, ca să nu spun glaciale. Ne distanțaserăm de când îmi controla contul din bancă și nu mai împărtășeam mare lucru în afară de cecurile mele. Trebuia să recunosc că îmi făcea plăcere să redevină Tristan cel din epoca începuturilor noastre. Așteptase să beau o înghițitură zdravănă și sa mă prăbușesc pe canapea ca să-mi spună că se duce acasă.

— Mai stai puțin, bea un pahar cu mine.

— Nu în seara asta, trebuie să plec. Am treburi urgente.

Și plecase, pur și simplu, făcându-mi un semn distant și trufaș cu mâna. Perplex, îmi terminasem paharul și mă doborâse somnul fără să-mi dau seama. Deschisesem ochii de dimineață, amețit, cu spatele amorțit, cu un gust amar în gură și telefonul închis.

Acum îmi dădeam seama că treburile urgente ale lui Tristan erau soția și copiii mei, știa din momentul în care plecase că Véra îi va cere ajutorul. Și, sincer, era din ce în ce mai dificil să nu mă gândesc că mă îndepărta de lume și de ea. Altfel de ce nu mă sunase de dimineață ca să mă anunțe ce se petrecea *la mine acasă?* Sfaturile lui de doi bani – „Lasă-i timp, are nevoie să facă un pas în spate, se va întoarce când îți vei reveni, fii răbdător” – începeau deja de ceva timp să mă agaseze. Acum le reanalizam și îmi apăreau sub o altă lumină. Consideram că am dreptul să știu că soția *mea* este bolnavă și copiii *mei* au nevoie de mine. Că Véra se îndoiește de capacitățile mele de a gestiona situația, dat fiind ce îi dovedeam de câteva săptămâni. În schimb, Tristan mă vedea spetindu-mă la serviciu, munceam ca un catâr preluând orice proiect, chiar și pe cele mai mici, mai puțin interesante, nu mă opream din muncă decât ca să dorm câteva ore noaptea. Știa de asemenea cât suferam din

cauza despărțirii, cât eram de îngrijorat pentru familia mea. Dar toate astea nu erau valabile decât dacă juca onest cu mine. Și mă îndoiam de asta din ce în ce mai mult, altfel de ce această tăcere, această disimulare? Nu era treaba lui să se ocupe de familia mea, chiar dacă îi cerusem să facă asta când Véra mă părăsise. Pe atunci, atât de izolat în colțul meu, nu aveam încredere decât în Tristan să aibă grijă de ei. Dar astăzi, dacă voiam să fiu cinstit cu mine însumi, nu i-aș mai fi încredințat familia mea. Cu cât trecea timpul, cu atât aveam impresia că mă lăsam dat afară din casa mea, mai mult de către el decât de către Véra. Până la urmă, habar n-aveam cât timp petrecea cu ea și cu copiii. Cât despre veștile pe care ar fi trebuit să mi le dea despre ei, îmi ocolea din ce în ce mai mult întrebările. Iată de ce făcusem prostia să vin pe furiș la școală ca să îi văd pe copii. Nu mai suportam să nu fiu cu ei, să nu o simt pe Véra lângă mine, în fiecare zi, în fiecare noapte. Tristan ridicase un zid între ea și mine. Făcea astfel încât să șteargă toate legăturile care ne uneau până atunci. Cuvintele Vérei mi-au revenit în memorie: „M-a vegheat toată noaptea”. Fusese cu ea în camera noastră, poate chiar în patul nostru, o atinsese cu siguranță, își pusese labele murdare de mincinos pe trupul ei, sub pretextul că o îngrijește. Îi purta sâmbetele soției mele, o dorea. Iar eu, ca un tâmpit, îi lăsam cale liberă. De când mă ducea de nas, asigurându-mă că face totul ca să ne ajute să ne reîmpăcăm? Și de când râvnea la ea?

Când am oprit în fața birourilor lui, m-am străduit să-mi stăpânesc furia cât am fumat o țigară, altfel cred că i-aș fi spart fața de cum l-aș fi văzut. Trebuia să am grijă, Tristan era un bărbat foarte inteligent. Dacă nu mă înșelam, totul era calculat la el, tocmai începeam să înțeleg asta. Doar dacă nu deveneam paranoic. După ce am fost sigur cât de cât că voi putea să-mi păstrez calmul – măcar la început –, am urcat până la birourile lui. Am așteptat cuminte la intrare să vină să mă ia, am respirat încet, mi-am strâns și mi-am desfăcut pumnii. A venit pe la spatele meu, ipocritul.

— Yanis! Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

Tot ceea ce era el – manierele, politețea – îmi apărea în prezent într-o altă lumină. Era ca un șarpe care mă hipnotiza. Cum am să-l înfrunt?

— Treceam prin zonă, i-am spus întorcându-mă înspre el.

Mirosea a minciună de la o poștă. Mi-a venit să îl fac să-și înghită cravata.

— Vino, vom sta mai confortabil în biroul meu.

Ajunși acolo, s-a așezat în fotoliul lui ca de ministru. Chiar dacă am rămas în picioare, m-am simțit strivit de el.

— Ai ajuns cu bine acasă aseară? I-am întrebat în cele din urmă.

— Perfect, mi-a răspuns privindu-mă drept în ochi.

Știa că știam.

— Și ai dormit bine?

A afișat un zâmbet ironic. Voia să se distreze. M-am forțat să respir calm.

— Am avut și nopți mai bune, dar asta a fost deosebit de interesantă.

Mi-am încleștat pumnii.

— Yanis, dacă din politețe ai trecut pe la mine, ai fi putut să te abții. Nu ai timp de pierdut cu lucruri care nu te privesc. Nu uita ca prioritățile tale sunt munca și rambursarea datoriei.

— În privința asta, dacă vrei să știi totul, mă doare-n cot, am șuierat printre dinți.

S-a așezat mai confortabil în fotoliu, cu mâinile încrucișate. Îi vedeam rictusul de ticălos.

— Ești pe punctul să uiți ceva. Știi cui te adresezi? Eu te-am făcut, Yanis. Îmi datorezi totul. Ceea ce pretinzi că ești, ești datorită mie. Fără mine nu mai ești nimic.

Am lovit cu pumnii în biroul lui.

— Încetează să-ți mai bați joc de mine, acum jucăm cu cărțile pe masă!

A izbucnit în râs, dându-și capul pe spate.

— Sărmanul meu Yanis! Nu ești decât un rahat! Ai venit prea târziu, nu mai exiști, viața ta îmi aparține.

— Ce vrei să spui? Ce vrei, la urma urmei?

Și-a mângâiat bărbia.

— Tocmai ți-am răspuns… Véra are dreptate, ești într-adevăr cam greu de cap în anumite privințe. Mi-ai plăcut de când ne-am cunoscut. Am avut chef să mă joc. De prima dată când te-am văzut, am vrut ce ai tu. Vreau viața ta, locul tău, copiii tăi și pe soția ta…

A făcut o pauza. Grozăvia cuvintelor lui m-a amuțit. Zâmbetul i s-a lărgit.

— Viața ta… Soția ta… E aproape a mea acum, cu excepția unui detaliu…

Nemernicul! Am simțit cum îmi clocotește sângele, m-am aruncat pe el, l-am luat de guler și l-am tras din fotoliul lui de ticălos, lovindu-l cu violență de perete. Nu s-a tulburat, nu a încercat să se apere, l-am tras de cravată. Fețele ni se atingeau, eu spumegam de furie, el își păstra rictusul abominabil pe buze, privindu-mă drept în ochi, sigur pe sine.

— Nu va fi niciodată a ta! Să n-o atingi! Îți interzic să te apropii de ea!

— Este vina ta, Yanis, nu trebuia să-ți săruți soția sub acoperișul meu și să lași ușile întredeschise. Véra nu mă excita prea mult la început, dar mărturisesc că, văzându-vă, mi-a dat anumite idei despre ce aș putea să fac cu ea. Aș fi putut să profit azi-noapte, dar bolnavă nu mă interesează. Vreau să știe că eu sunt cel care o are în patul tău, în locul tău.

— Tacă-ți gura! am urlat.

L-am lovit din nou de perete și l-am strâns și mai tare de gât. Pentru prima oară în viața mea, am avut porniri ucigașe. Căuta un pic de aer ca să poată respira, dar tot a găsit o cale să zâmbească.

— Yanis, acum ai să fii cuminte, foarte cuminte și ai să îmi dai drumul.

— Te omor cu mâna mea!

— Ba nu, n-ai să faci nimic. Pentru că, dacă mă atingi, depun plângere, am avocați foarte buni care vor fi încântați să te bage în pușcărie. Voi rămâne investitorul generos ai cărui bani i-ai furat și de care ai vrut să scapi. Cineva va trebui să plătească în locul tău, iar Véra și copiii vor sfârși în stradă.

Prevăzuse totul și va merge până la capăt, era o certitudine. Căzusem în capcana unui nebun. Îl subestimasem.

— Yanis, te rog, fii rezonabil, măcar o dată.

Am scos un strigăt de furie lovind cu toată puterea în perete la un centimetru de fața lui. Apoi l-am mai împins o dată și i-am dat drumul. Cu pumnii strânși, m-am tras înapoi fără să-l scap din ochi, el m-a privit cu dispreț, scuturându-și costumul de parcă i l-aș fi murdărit. Apoi s-a îndreptat spre birou, a luat telefonul și, aranjându-și cravata, a sunat la recepție să ni se

aducă o cafea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În timp ce fluiera ușor, eu, cuprins de tremurături din cauza adrenalinei, am păstrat tăcerea, cu corpul și privirea întoarse spre fereastră; dacă deschideam gura, aș fi explodat. Cineva a adus cafelele fără ca eu să mă mișc. Când am fost din nou singuri, m-am întors spre el, stătea la birou, calm, atotputernic. Dacă nu aș fi trăit ultimele cinci minute, aș fi putut să cred că totul era ca înainte. Aș fi putut să cred că mă aflu în fața celui care crezuse în mine, a celui în care avusesem încredere, căruia îi încredințasem familia mea.

— Ai fi preferat poate ceva mai tare? a sugerat imperturbabil.

— Gura! am șuierat.

Eram încolțit, legat și de mâini, și de picioare.

— Îmi dai voie să-ți cer o precizare? a rostit batjocoritor. Cine ți-a spus de noaptea trecută? Véra? M-ar mira, de dimineață când am plecat de acasă ca să duc copiii la școală, ea… de altfel, în treacăt fie spus, foarte drăguț ritualul prin care vă însoțește până la lift. În curând îmi va spune că muzica *mea* o aude în gând.

Respirația mi s-a accelerat, lacrimi de furie mi-au apărut în ochi. Știa totul despre noi, spionase totul, cuvintele noastre, intimitatea. Îi dădusem acces la tot.

— Niciodată! am șuierat printre dinți.

— Scuze, m-am abătut de la subiect, a continuat. Așadar, azi-dimineață mi-a spus că nu vrea nici să te vadă și nici să-ți audă vocea măcar. Sunt destul de curios să știu cum ai aflat.

— De la școală am fost anunțat. Pentru ei, sunt încă tatăl lor.

— Telefonul îți funcționează din nou?

— Tu l-ai închis?

— Dacă ai fi auzit mesajul disperat al Verei, îți spun, mi-a frânt inima.

— Oprește-te! m-am răstit înaintând, gata din nou să-l lovesc.

— O, o, atenție, Yanis! Să nu crezi că, dacă nu m-ai lovit, nu am chef să te distrug și să-i fac rău Verei.

— Ce mai poți să-mi faci? i-am răspuns cu un râs trist și răutăcios.

Ce putea să fie mai rău?

— Este foarte simplu, Yanis. Cât timp stai la locul tău, mă rog, noul tău loc, retras, voi continua să îți acopăr datoriile.

Dacă faci doar un gest deplasat, dacă încerci să-i spui ceva Vérei sau să-i montezi pe copii împotriva mea, sun la bancă și mă retrag. Și nici măcar nu ți-ai dat seama când ai semnat actele că Véra este implicată și ea, adică dacă bancherii vor să-și recupereze banii, ar putea să-i ia salariul, nu va mai avea cu ce să plătească împrumutul imobiliar, nici cu ce să îi hrănească pe copiii voștri. Te las să-ți imaginezi dezastrul.

Ne căsătoriserăm punându-ne bunurile la comun. Cum putusem să fiu atât de prost?

— Ești un monstru!

— Mă flatezi… și-apoi, știi, Yanis, dacă nu ai fi exagerat cu cheltuielile pentru concept store, nu am fi aici… în orice caz, nu încă…

S-a ridicat, a ocolit biroul și s-a apropiat de mine.

— Bun… Cred că ai treabă. Banii n-o să vină singuri. Iar în ce mă privește, trebuie să merg mai departe, mă duc să iau copiii de la școală după-amiază.

— Oprește-te!

— Uite, o să-ți acord o mică favoare. Vrei să te ocupi puțin de ei în zilele următoare?

— N-am așteptat acordul tău. Începând de mâine, eu mă ocup de școală, Véra știe.

Și-a încruntat sprâncenele, apoi a zâmbit.

— Foarte bine, să ne mai jucăm puțin. O să fie o luptă ca între bărbați, dar știi, am un avans bun asupra ta. A fost așa de ușor! Între noi fie vorba, Yanis, mi-ai depășit așteptările. Véra are o imagine atât de demnă de milă despre soțul ei. Și, în plus, asta îi va deprima pe copii. Dar știi, nu va schimba mare lucru. Joachim este foarte furios. Și închipuie-ți că, de când mă vede, Violette îmi spune tati.

Am făcut un pas spre el strângând pumnii. A ridicat mâna.

— Atenție, nu uita ce ți-am spus. Să nu faci nimic care să mă supere, ai înțeles?

Un licăr diabolic i-a luminat privirea.

— Mica noastră discuție rămâne între noi, nu-i așa? Deja ai mințit-o atâta pe Véra… ce mai contează încă o dată…

Trebuia să plec de-acolo; îmi venea să-l lovesc, iar și iar, ca să-i închid gura aia mare de nebun, ca să-mi potolesc furia, dezgustul. Ne distrusese viața și, dacă nu voiam ca situația să

devină catastrofală, trebuia să asist ca spectator la sfârșitul familiei noastre.

— O zi bună! mi-a spus în momentul în care am deschis ușa.

Drept răspuns, am trântit-o, era un fleac și destul de ridicol, dar era tot ce mi-era permis. Până atunci nu credeam că iadul există, dar mă înșelasem, ardeam în flăcările lui. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că un om ca el poate să existe. Voia viața mea. Ce însemna asta? Cine eram eu, la urma urmei? Un tip obișnuit, căsătorit, tată de familie, cu un serviciu nu cine știe ce, în plină criză la patruzeci de ani. De ce eu? De ce noi? Timp de luni întregi, ne sucise mințile. Nu aveam dreptul să mă apăr, să mă bat ca să-mi păstrez, să-mi salvez și să-mi protejez familia de psihopatul ăsta pe care îl băgasem în casa noastră. Dacă ar fi fost normal –, cum îl credeam încă în urmă cu câteva zile, cu câteva ore chiar –, m-aș fi bătut ca de la egal la egal cu el ca să-mi păstrez soția, ca să rămân tatăl copiilor mei, dar mă legase și de mâini, și de picioare. Totul era prevăzut, pus la punct de la început. Nu puteam să fac nimic, trebuia să rămân pasiv și să-i las pe Véra și pe copii la dispoziția lui. Chiar și să-i spun Vérei că trebuie să aibă grijă îmi era imposibil, pe mine m-ar fi considerat țicnit, fără a mai pune la socoteală că probabil era deja complet sub influența lui; mi-ar fi închis ușa casei și nu aș mai fi putut supraveghea ce se întâmplă acolo. M-a cuprins descurajarea, eram ca prostit. Ce soluție aveam în afară să mă duc să mă închid în garsonieră și să aștept să mă trezesc din acest coșmar? Puteam să beau ca să uit. Tristan abia aștepta, știam că mă observă prin geamul de la biroul lui, probabil că jubila. Refuzam să-l las să câștige atât de ușor. Nu aveam nicio idee despre cum să procedez, dar nu voiam să-i ușurez situația.

A doua zi dimineață, la opt și un sfert fix, am bătut la ușa casei noastre. Am auzit în spatele ei vocile copiilor, ceea ce mi-a smuls primul zâmbet după mult timp și m-a umplut de energie – nu închisesem ochii peste noapte, storcându-mi creierii să găsesc modul care să-mi permită să scap de Tristan și de sechestrul pus de el pe viața noastră. Nu avusesem revelații, dar luasem o hotărâre; s-o fac pe Véra să înțeleagă că nu trebuia să aibă încredere în el. Nu conta riscul asumat. Nu puteam s-o las să se arunce în gura lupului fără s-o previn.

Trebuia să știe că cel care voia să-și pună labele murdare pe ea era o scursură de cea mai joasă speță. Trebuia s-o protejez cu orice preț, nu mai puteam să dau greș. Mi-a deschis și era deja îmbrăcată, gata să plece la școală. Arăta încă slăbită și părea surprinsă să mă vadă acolo. De câte ori o vedeam după ce mă părăsise, trebuia să mă abțin ca sa n-o ating, să nu-i dau la o parte șuvița de pe frunte, să n-o iau în brațe. Mereu cu aceeași întrebare obsedantă: mă mai iubea?

— Bună! i-am spus.

— Ai venit…

— Da…

Am reușit să-i prind privirea câteva secunde, am simțit că începe să se tulbure. Dar ea a rupt vraja întorcând capul.

— Sunt gata.

— Tati! au strigat în cor Ernest și Violette.

Nu mă uitaseră de tot. Mi-au sărit în brațe, i-am ridicat și i-am strâns la piept, inspirându-le mirosul. După câteva secunde am deschis ochii și privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Joachim, imploratoare, roasă de tristețe. Am încruntat din sprâncene și i-am lăsat pe cei mici ca să mă duc la el.

— Jojo al meu, ce nu merge?

El s-a încruntat.

— O să întârziem la școală.

Și-a pus ghiozdanul în spate, a îmbrățișat-o pe Véra și s-a dus să apese pe butonul liftului. M-am întors spre ea.

— Ce are?

A dat din cap, dezamăgită.

— Tu ce crezi? Nu mai știe ce-i cu el, ce-i cu noi.

A oftat, schițând un zâmbet vag.

— Iartă-mă, nu voiam să te reped încă de dimineață.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— La ce oră ne întoarcem acasă? a întrebat Ernest strecurându-se între noi.

I-am aruncat Vérei o privire întrebătoare.

— După after-school, i-a răspuns ea înainte să mi se adreseze din nou. Ieri, Tristan a insistat să-i ia mai devreme, i-a plimbat. Dar cred că vei fi de acord cu mine să nu ne schimbăm obiceiurile, sunt și-așa destul de tulburați. Și oricum, când mă voi întoarce la serviciu, vor relua serios studiul.

Mă îndoiam atât de mult de mine și de impresiile mele, încât nu eram sigur dacă observasem sau nu enervare la ea în privința lui Tristan. Oare deschidea și ea ochii?

— Nu el hotărăște pentru copiii noștri. Contează pe mine că ți-i aduc înapoi.

— Nu, am să-i aduc eu.

— Véra, ești bolnavă, și când ești bolnavă mă duc eu după ei la școală, știi bine, așa am făcut mereu. Hai, copii, să plecăm!

Ernest și Violette m-au luat de mână ca să mergem spre lift.

— Yanis! m-a strigat Véra.

Am privit-o peste umăr, fragilitatea ei m-a frapat.

— Mulțumesc, a șoptit. Pe diseară, copii!

— Pa, mami!

A închis ușa fără să-mi lase timp să-i adresez vreun cuvânt. Pe drumul spre școală, Violette a trăncănit, agățată de mine ca de un colac de salvare, Ernest a alergat de colo-colo, iar Joachim s-a închis în tăcere. Când am ajuns în fața gardului școlii, a ridicat privirea tristă spre mine. Am dat-o jos pe Violette și m-am lăsat pe vine în fața fiului meu.

— Vrei să-mi spui sau să mă întrebi ceva?

— Tu vii diseară?

— Da.

— Promiți?

— Bineînțeles, voi fi aici.

— Nu o să vină Tristan? Chiar promiți?

Panica din vocea lui era perceptibilă.

— E vreo problemă cu el?

Mi-a ocolit privirea.

— Jojo? Răspunde-mi.

— Iartă-mă, tati, nu trebuia să-i dau telefon când a fost mami bolnavă, dar ne era prea frică.

— Ai făcut bine. Nu trebuie să fii supărat, totul e din vina mea. Asta te frământă sau mai e și altceva?

A lovit cu piciorul în gol.

— Stă prea mult la noi acasă. Nu-mi place cum e cu mami, e ciudat și, în plus…

— Ce?

— Vrea să mă forțeze să mă întorc la cursurile de trombon. Mi-a zis de asta ieri după școală și vrea să-mi cumpere un instrument nou.

Tristan voia să-mi fure totul, nebunia lui nu avea limite. Palmele mă mâncau din nou; trecea la alt fel de șantaj.

— Și tu chiar nu mai vrei să te duci?

— Ba da, dar cu tine, nu cu el. Vreau să te întorci acasă, tati. Să fie totul ca înainte, când lucrai cu Luc.

Ochii lui mari și albaștri s-au umplut de lacrimi. L-am strâns în brațe.

— Am să aranjez lucrurile, dragul meu, iartă-mă…

L-am îndepărtat de mine și l-am ținut de umeri privindu-l drept în ochi.

— Mami știe de trombon?

— Nu.

— Dacă Tristan vrea să te ducă la curs, poți să mergi.

— Nu vreau!

— Deocamdată este important să faci ce spune.

— De fapt, e rău?

Nu a fost nevoie să-i răspund.

— Am să te ajut, tati.

— Ai grijă mai ales de tine, de fratele și de sora ta. Hai, să nu întârzii. Pe diseară!

Mi-am îmbrățișat cei trei copii și i-am lăsat să intre în școală fără să-i scap din ochi până când s-au făcut nevăzuți.

Seara, am folosit cheia mea ca să descui ușa apartamentului, un reflex vechi, îmi reluam repede obiceiurile. I-am lăsat pe copii să dea buzna în living, eu rămânând în prag.

— Mami!

— Bună seara, scumpii mei! A fost bine la școală?

— Da!

Au început să-i povestească ce făcuseră peste zi; retras, mă bucuram de vocile lor, de vocea ei blândă când le vorbea, când râdea cu ei de vreo întâmplare de la școală. Chiar nu puteam să-mi abandonez viața acelui monstru. Murdărea totul, îi va distruge, îi va supune voinței lui.

— Tati unde este? i-a întrebat.

Această întrebare a făcut ca inima să-mi bată mai repede.

— Sunt aici, i-am răspuns înaintând câțiva pași.

A venit lângă mine, cu zâmbetul pe buze.

— Le face bine să te vadă.

— Și mie.

— Ai avut o zi bună?

— Încărcată, dar mai degrabă bună.

— Lucrezi pe șantiere acum?

— Sigur că da, am mai multe proiecte în curs și altele în pregătire sau cu contracte în negociere. Nu m-am oprit niciodată din treabă.

— Adevărat?

— Chiar te îndoiai?

Mâinile au început să-i tremure, și le-a frământat cu nervozitate, apoi a lăsat privirea în jos.

— Iartă-mă.

— Dacă trebuie să-și ceară scuze cineva, acela sunt eu, eu voi fi mereu, până la sfârșitul vieții mele.

M-a privit cu ochi strălucitori.

— Când am încetat să ne vorbim, Yanis?

— Dacă măcar aș ști…

Am oftat amândoi în același timp.

— Bun, a continuat. Copiii trebuie să facă duș.

— Mă duc să le spun la revedere.

S-a dat la o parte ca să mă lase să trec. Am avut dreptul la îmbrățișări, chiar și de la Joachim.

— Pe mâine! S-o ascultați pe mama.

Véra m-a însoțit până la ușă. Era încă înăuntru, când eu eram deja afară. Muream de dorința s-o îmbrățișez, a schițat un pas spre mine, apoi s-a răzgândit.

— O seară bună! mi-a spus.

— Ai grijă de tine.

— Nu poate să mi se întâmple mare lucru aici, m-a asigurat ea, cu un zâmbet firav pe buze.

Mi-am trecut mâna peste față și prin păr.

— Vorbesc serios, Véra… O să mă consideri nebun, dar…

— Ce-i asta?

Mi-a prins mâna și mi-a privit-o cu atenție. Degetele ei au parcurs cu delicatețe falangele mele rănite; îmi julisem bine pielea în ajun lovind în peretele din biroul lui Tristan și din casa scării.

— Yanis, te-ai bătut?

Îmi plăcea când îmi vorba ca și copiilor după ce făcuseră vreo prostie. Un zâmbet, imposibil de reținut, mi s-a ivit pe buze.

— Cu pereții.

Nu vedeam decât mâna ei care o mângâia pe-a mea. Erau săptămâni de când nu ne atinseserăm. Acest mic contact era dovada că mereu va fi ceva între noi, chiar dacă unii încercau să ne despartă.

— Pereții de unde sau ai cui, mai degrabă?

Ce să-i răspund?

— Am o idee, a continuat. E din cauza mea. Nu ar fi trebuit să-ți spun ieri că Tristan se ocupă mai bine decât tine de noi, nu-i adevărat. Eram furioasă, am vrut să te fac să suferi, îmi pare rău. Nu te certa cu el din cauza mea. Din nefericire, depindem de generozitatea lui.

— Nu, nimic nu-i din vina ta. Tu ești perfectă, Véra. Am cedat, a fost ceva mai puternic decât mine: am luat-o în brațe, ea s-a ghemuit la pieptul meu, eu mi-am îngropat fața în părul ei.

— Mami!

A oftat, apoi s-a desprins de mine. Eram iarăși pierdut fără ea, și frica m-a cuprins și mai tare.

— Trebuie să mă duc la ei.

— Îți cer doar să ai grijă de tine. Să n-ai încredere în Tristan, te rog.

— Nu-ți face griji pentru asta, știu să mă apăr și, oricum, nu văd ce ar putea să-mi facă.

— Dar…

— Nu face pe gelosul…

S-a dat înapoi încă un pic, zâmbindu-mi slab.

— Și mie îmi face bine să te văd. Am impresia că te regăsesc. Pe mâine!

A închis ușa. Ar fi trebuit să mă simt mai ușor, știam de-acum că Véra nu mă excludea din viața ei. Poate că era gata chiar să întredeschidă ușa, nu conta cât timp i-ar lua asta, din moment ce într-o zi sau alta puteam să ne regăsim. Dar ne aflam într-o situație complicată. Dacă Tristan încerca s-o cucerească, cine îmi putea spune că nu va ceda? Amenințarea plana, din ce în ce mai puternică. Am fost și mai conștient de asta când mi-a sunat telefonul imediat ce am ajuns în stradă. *El.*

— A trebuit să aștept. Ai cam întârziat.

M-am uitat în toate părțile, speriat.

— Unde ești?

— E un detaliu de care nu ai nevoie. Acum ai să fii cuminte și ai să te întorci la garsonieră. Am să te urmăresc ca să fiu sigur că nu te răzgândești pe drum.

A închis. Și m-a urmărit.

A doua zi dimineață, Véra nu a pierdut timpul cu mine la ușă, copiii mă așteptau, gata de plecare, în hol. Mi-a adresat un zâmbet, apoi s-a închis în casa noastră, în casa ei. Pe drum spre școală, Joachim mi-a șoptit la ureche că Tristan sunase seara, dar nu venise. Încă o zi, încă o noapte câștigate. Mă înnebunea că nu știam ce își spuneau. După ce am lăsat copiii, n-am pierdut timpul, trebuia să traversez Parisul, să refac drumul pe care îl străbătusem aproape zece ani, dimineața și seara, câteodată fericit, câteodată fără chef. Dar niciodată cu un ghem în stomac ca astăzi. Singura mea șansă să găsesc o soluție era să apelez la sfaturile lui Luc, cu condiția să mă lase să intru în birou. După plecarea mea zgomotoasă, nu mai știam. Oricum nu mai aveam nimic de pierdut. Dacă reușeam, aș fi început prin a-mi cere scuze. Încercam să-mi înving orgoliul – ce-mi mai rămăsese din el; dacă l-aș fi ascultat, dacă nu aș fi făcut pe puștiul mofturos în urmă cu șase luni, nu am fi fost aici, nu aș fi fost aici. Toate temerile lui se dovediseră din nefericire întemeiate; scepticismul lui față de Tristan, greșeala mea gravă, iresponsabilitatea, proiectele prea mari pentru mine, nefericirea Vérei și a copiilor. Tot drumul am verificat să nu mă urmărească Tristan. Fără nicio îndoială, dacă m-ar vedea în compania lui Luc, ar porni războiul. Ajuns în apropiere, am lăsat intenționat motocicleta la vreo sută de metri de sediul lui, ca măsură de siguranță, dar și ca să îmi aprind o țigară să prind puțin curaj. În fața biroului, am stat câteva clipe ca să mă uit înăuntru, nu se schimbase nimic, doar că altcineva îmi luase locul, un tinerel cu figură simpatică, după câte puteam să văd. Dacă situația mea nu ar fi fost cea care era, mi-ar fi venit să râd văzându-l cum se străduia să îi vorbească tot numai zâmbet lui Luc, care stătea posomorât, ca de obicei. Bietul băiat, îmi luase locul pe de-a-ntregul. Departe de a fi invidios sau de a încerca cel mai mic regret sau invidie, scena mi-a confirmat că nu mă voi întoarce acolo, pentru nimic în lume; chiar dacă dădusem greș, îmi plăcea statutul meu de independent. Am oftat adânc și am împins în sfârșit ușa.

— Bună dimineața! m-am mulțumit să spun fără să îl scap din ochi pe Luc, aplecat peste masa de desen.

S-a oprit din lucru, a rămas nemișcat câteva secunde și a ridicat încet fața spre mine ca să mă privească direct în ochi.

— Bună dimineața! a spus vesel noul angajat. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Jérome, lasă, i-a cerut Luc. Este pentru mine.

— Sunteți sigur? Pentru că pot să mă ocup eu.

Cumnatul meu s-a ridicat și s-a apropiat de mine, urmat îndeaproape de subalternul său. Luc și cu mine ne-am strâns mâinile, apoi și-a dat ochii peste cap simțindu-și angajatul agitat în spatele lui.

— Jérome, ți-l prezint pe Yanis.

Tinerelul a făcut ochii cât cepele.

— Dumneavoastră sunteți *acel* Yanis?

— Dar ce, există mai mulți? i-am răspuns.

— V-am văzut clădirea, este extraordinar ce ați făcut.

— Mda… mulțumesc, i-am răspuns mai sumbru decât mi-aș fi dorit.

— Întoarce-te la treabă, i-a spus Luc, care îmi remarcase schimbarea de atitudine.

Înciudat și cu siguranță decepționat că i s-a tăiat avântul – va trebui să se obișnuiască cu asta – Jérome s-a dus la biroul lui. Luc s-a întors spre mine.

— Sincer, este o adevărată surpriză să te văd aici, nu credeam că se va întâmpla asta vreodată.

— O surpriză plăcută sau neplăcută?

— Tu să-mi spui.

— E complicat să vorbim fără alte urechi care să ne asculte? am întrebat.

A aruncat o privire către Jérome.

— Nu vreau să te deranjez, am continuat. Putem să luăm masa împreună dacă îți convine.

— Lasă-mă două minute, Yanis.

S-a dus spre biroul său, și-a luat haina și s-a întors la mine adresându-se lui Jérome:

— Ocupă-te de toate, mă întorc mai târziu.

Fără să-i lase timp să răspundă, a deschis ușa și mi-a făcut semn să-l urmez. A traversat strada și a intrat în bistroul de vizavi. A comandat două cafele și s-a așezat la o masă mai

retrasă, în apropiere de vitrină, ca să poată sta cu un ochi pe birou. Ne-am privit în tăcere, în câteva luni, Luc îmbătrânise, dar îi stătea bine cu tâmplele tot mai grizonante. Totuși chipul îi era mai deschis ca înainte, imposibil să nu remarc, părea mai binevoitor, mai senin. Oare ce-o crede despre mine? Probabil nu ceva de bine… Încrunta din sprâncene uneori, își punea întrebări; nu va fi dezamăgit. Chelnerul a venit cu cafelele.

— Știu că se întâmplă puțin cam târziu, am început. Dar voiam să mă scuz pentru cum am procedat când am plecat. Am fost complet nerecunoscător față de tine și complet lipsit de conștiință profesională, mă gândesc la asta adesea și crede-mă, regret. Nu, de fapt, mi-e rușine de purtarea mea.

A oftat și s-a așezat mai bine pe scaun.

— Mulțumesc, sunt impresionat. Dar nici eu nu am fost corect cu tine, Yanis. Cu trecerea timpului, am înțeles că am acționat greșit, am făcut pe șeful cu tine… Numai la asta nu mă așteptam…

A aruncat o privire pe geam și a oftat înainte să se uite din nou la mine.

— Și-apoi, dacă e să fiu cinstit, nu mi-a picat bine că te-ai legat atât de tare de Tristan, am luat-o ca pe o trădare. Orgoliul meu a avut de suferit. Tu și Véra deveniserăți inaccesibili, nu mai vorbeați decât de el, cred că nici măcar nu vă dădeați seama. Charlotte a pățit la fel ca mine… Dar, în fine, ține de trecut, ai reușit și…

— Oprește-te, Luc! Apreciez că îți recunoști greșelile, dar te înșeli în toate privințele.

— Poftim? a exclamat făcând ochii mari.

Am oftat adânc.

— Am fost prea naiv, tu ai avut dreptate de la început. Sub înfățișarea lui perfectă și prezența așa-zis binevoitoare, Tristan este un bărbat periculos. Nu știu cum, dar ne-a sucit mințile mie și Verei.

Luc a pălit și, contrar a ceea ce mi-aș fi putut imagina, nu părea să se bucure că avusese dreptate. Îmi lăsa impresia că era din ce în ce mai îngrijorat.

— Și, ca să pună capac la tot, am eșuat lamentabil în proiectul concept store-ului.

S-a încruntat și corpul i s-a încordat.

— Sunt defecțiuni?

— Nu, nu-i vorba despre asta.

— Nici chiar la vitraliu? Pentru că este într-adevăr impresionant.

— Da, chiar și asta e în regulă. Nu, adevărata problemă e cât a costat, am cheltuit prea mult. Tu aveai dreptate de la început, era prea mare, prea scump, am cedat, m-am ambalat și am fost incapabil să mă opresc. Am fost prins într-un angrenaj, împins de către Tristan care îmi spunea întruna să mă las dus de val, să nu-mi pun limite, să țintesc mereu tot mai sus… Rezultatul: am datorii uriașe, echivalente cu jumătate din costul șantierului. Sunt într-un mare impas.

S-a întunecat.

— Luc, stai liniștit, n-am venit să-ți cer bani cu împrumut

M-a privit drept în ochi.

— Nu, nu asta mă îngrijorează. Cui îi datorezi bani?

Am lăsat capul în piept.

— Lui Tristan, nu-i așa? m-a întrebat. Face presiuni asupra ta?

Am ridicat capul.

— Am putea să spunem și așa… Mă are la mâna. Dar vrea mai mult decât banii. Viața mea o vrea.

— Poftim? s-a răstit. Ce sunt tâmpeniile astea?

Categoric, pentru un tip pragmatic ca Luc, ceea ce i-am povestit în minutele care au urmat a făcut să i se ridice părul pe ceafă; nebunia asta îl depășea complet. Am mers pe firul poveștii de la început până cu o zi în urmă, când înțelesesem că Tristan îmi supraveghea acțiunile și gesturile. S-a albit la față când a aflat că eram despărțit de Véra de mai bine de o lună. A încremenit când a auzit relatarea ultimei mele vizite la biroul lui Tristan, nu i-am ascuns niciun detaliu, nici chiar pe cele mai sordide.

— Iată unde am ajuns, Luc. Încolțit, constrâns, într-un impas.

S-a prăbușit pe scaun oftând și privind pe stradă.

— Îmi pare rău că te deranjez cu asta, dar nu mai am pe nimeni căruia să-i vorbesc. Ar fi prea riscant dacă aș preveni-o pe Véra despre tot, i-am cerut doar să nu aibă încredere, nu trebuie să-și schimbe prea mult atitudinea față de el…

— Yanis! m-a întrerupt ridicând mâna. Sunt multe informații dintr-odată. Am nevoie să mă gândesc. Dar n-am să vă las nici

pe tine, nici pe sora mea singuri în această situație. Contează pe mine. Orice s-ar fi întâmplat între noi, sunteți familia mea.

— De ce faci asta, Luc? După felul cum m-am purtat, eram pregătit să mă trimiți la plimbare.

— Yanis, am fost doi proști, egoiști, incapabili să-și vorbească. Toată povestea asta ne ajută să ne maturizăm. Nu?

I-am zâmbit.

— Am presentimentul că avem puțin timp ca să reacționăm și să găsim o soluție ca să scăpați de sub influența lui, a continuat. Altfel se va termina prost.

Mi-am luat capul în mâini și mi-am pus coatele pe masă.

— Am știut mereu că sunt un prost, dar nu chiar așa, sincer. Cum am putut să mă las păcălit și sa cobor atât de jos?

— Oricine ar fi putut să-i cadă în plasă.

— Nu cred, i-am răspuns privindu-l printre degete. Tu nu, în orice caz.

— Ba da, toți putem să ne lăsăm păcăliți. El, de la prima noastră întâlnire, s-a concentrat pe rine, am simțit. Doar pe tine te asculta, nu înceta să te observe. Am știut mereu că era un bărbat cu o inteligență ieșită din comun. Este un prădător și ți-a găsit punctul slab.

Luc mă uimea cu generozitatea lui în ce mă privea, cu înțelegerea și, în plus, nu mă judeca deloc. Cum putusem să uit de omul acesta corect?

— Bun, pentru început, du-te la muncă, Yanis,

— Ai dreptate. Nu trebuie să-mi schimb obiceiurile. Nu știi niciodată pe unde este.

— Locuiești la garsonieră?

— Da.

— Vin diseară la tine, după muncă.

— Mulțumesc… Fii discret când ajungi, mă urmărește.

A dat din cap întristat. După aceea, a plătit cafelele.

— Luc, înainte să plec, vreau să te întreb ceva.

A ridicat o sprânceană.

— Vrei să te întorci să lucrezi cu mine?

— Nu!

— Ăsta cel puțin a fost un strigăt din inimă!

A izbucnit în râs. L-am imitat și mi-a făcut bine să regăsesc o urmă din vechea noastră complicitate. Am arătat înspre birourile lui.

— Noul angajat are figură de învingător, nimic de zis!

— Nu-mi spune, mă epuizează!

— Mai mult decât mine?

— Imposibil! Cel puțin, el nu lucrează în picioarele goale! Acum serios, ce voiai să-mi ceri?

— M-aș duce la Charlotte, dar mi-e teamă ca o să m-aleg c-o scărmăneală.

A zâmbit amuzat.

— S-a făcut, Yanis, o sun imediat să-i spun să încerce să dea de Véra. Șterge-o și ai grijă de tine până diseară.

Când am ajuns la noi acasă după ce i-am luat pe copii de la after-school, am fost întâmpinat de o Véra zâmbitoare; renunțase la ținutele de convalescentă, purta una dintre rochiile care o puneau atât de bine în valoare. Ca și în ajun și de dimineață, am rămas retras.

— Intri puțin? mi-a propus.

Nu era o idee prea bună, totuși am cedat și am hotărât să uit de tensiunea dintre noi, măcar pentru câteva minute. Mai ales că nu-i voi vedea timp de două zile, din cauza weekendului. Mi-a luat-o înainte și a intrat în living, copiii dispăruseră în camera lor, îi auzeam ciondănindu-se încet. M-am simțit puțin ca un idiot, în picioare în mijlocul camerei, privind-o cu ochi de pește fript. Era ciudat, aproape că aveam impresia că sunt un adolescent la prima lui întâlnire. Neștiind ce să fac cu mâinile, le-am băgat până la urmă în buzunare și m-am legănat înainte și înapoi pe picioare. Am crezut că văd umbra unui zâmbet zeflemitor pe fața Vérei când s-a așezat pe canapea.

— Nu ca să stai în picioare ți-am propus să rămâi puțin. Stai jos sau pune-ți ceva de băut. Sunt chiar și beri la rece.

Am râs ușor trecându-mi mâna prin păr, apoi am pornit spre frigider.

— Nu-ți ofer și ție una, că iei antibiotice.

— Yanis, antibioticele m-au împiedicat vreodată să beau o bere, într-o vineri seara?

I-am aruncat o privire peste umăr, s-a ridicat, a venit după mine la bucătărie și s-a așezat pe un taburet. Am servit-o înainte să mă așez în fața ei.

— Cum te simți? am întrebat-o.

— Mult mai bine, încep să mă plictisesc închisă aici. Mă gândesc să încerc să ies puțin cu copiii duminică.

— Dacă ai nevoie de ceva…

— Am să-ți spun.

Tăcerea s-a lăsat încet între noi, dar departe de a fi dezagreabilă, ba dimpotrivă, ne priveam, ne cercetam, ne redescopeream. Asta îmi amintea de seara primei noastre întâlniri. Ea a luat o înghițitură mică, apoi m-a privit printre gene.

— Ghici cine m-a sunat astăzi?

— Habar n-am.

— Charlotte.

— Serios?

Făceam pe indiferentul, deși în sinea mea mă bucuram nespus. În sfârșit, nu mai era singură.

— Și?

— Am fost destul de calme și una, și alta, nu m-am luat de ea și nu m-am enervat. Nici ea nu a încercat să-mi țină lecții. Mai degrabă am căzut de acord că amândouă am greșit. Și am recunoscut că în locul ei aș fi reacționat la fel.

— În legătură cu ce?

— Îl iubește pe Luc, e normal să-i ia apărarea, ca și mine când te-am apărat în fața lor.

Privirea i s-a luminat cu un licăr ironic, ca înainte. Nu voiam decât un lucru; s-o iau în brațe, s-o ridic și s-o învârt în aer, iar ea să se agate de gâtul meu… Nu ajunseserăm încă acolo.

— Ești mulțumită?

— Cred și eu… îmi lipsea…

— Este o veste bună.

S-a rezemat cu coatele de blat și și-a cufundat ochii într-ai mei.

— Ție ți-o datorez? Sunt sigură.

Am ridicat din umeri. Asta m-a trădat.

— Luc e bine?

— Așa pare.

A zâmbit sincer, o simțeam oarecum fericită. Totuși, privirea i s-a întristat,

— Știi, de când sunt în concediu medical, am timp să mă gândesc. Și nu încetez să mă întreb cum am putut să ajungem aici? Să-i pierdem pe Luc și pe Charlotte, tu s-o iei razna cu

serviciul, deși în pofida a tot rămân convinsă că puteai să reușești. Nu înțeleg cum am putut să ne despărțim. *Noi,* Yanis? E ca și cum hotărârea asta nu eu am luat-o… Mă gândesc la toate vorbele pe care ți le-am aruncat în față, te-am acuzat de lucruri monstruoase, am crezut chiar că mă înșelai…

Asta era bună! Cum putuse să-și închipuie așa ceva?

— Poftim?

— Mi-a trecut totul prin cap, Yanis. Câteodată, când mă gândesc la vara asta și la săptămânile care au urmat, am impresia că nu mai eram noi înșine, nici tu, nici eu, și că asta ne-a adus aici. Și totuși, acum, când te privesc, ești tu, cel pe care l-am cunoscut mereu, poate puțin mai înțelept, dar ești tu. A zâmbit ușor și a continuat: Crezi că într-o zi vom lăsa toate astea în urmă? Că o vom scoate la capăt?

Am sărit de pe scaun și m-am apropiat de ea; și-a ridicat fața spre mine. Fără să mă gândesc, i-am dat părul la o parte și am mângâiat-o pe frunte, iar ea a închis ochii zâmbind.

— Mă zbat pentru asta, Véra, am șoptit. N-am găsit încă soluția, dar îți jur că vom scăpa de…

— Nu mai spune nimic, am încredere în tine, e tot ce contează.

Lăsându-și privirea într-a mea, și-a sprijinit obrazul în căușul palmei mele. M-am aplecat spre ea și i-am atins ușor gura. A răspuns la încercarea mea de sărut punându-și cu delicatețe, aproape cu timiditate, buzele peste ale mele. Mâinile mele i-au cuprins spatele ca s-o apropii de mine, s-o simt și să-i ating pielea m-a făcut să uit tot restul, grijile, datoriile, pericolul care ne amenința. Și am cedat dorinței înăbușite de săptămâni, dorința aceea reținută dinainte chiar ca ea să-mi descopere greșelile, simțind că nu eram demn să mă apropii de ea pe vremea aceea. În seara aceasta îmi dădeam voie s-o sărut cu toată furia care mă anima, am îmbrățișat-o și mai strâns decât înainte, pentru că trebuia să simtă cât de mult o iubeam, am sărutat-o ca să-i spun că îmi lipsea îngrozitor, am sărutat-o ca să-i spun că mă voi lupta. Ea s-a agățat de mine, și-a trecut mâinile prin părul meu, s-a lipit tot mai mult de trupul meu. Sărutul acesta m-a amețit. Cred că nu ne sărutaserăm niciodată în felul ăsta. Apoi ea și-a desprins gura de a mea. Și-a lipit fața de a mea, am deschis ochii și am văzut două lacrimi mari pe obrajii ei. I le-am șters și mi-am frecat nasul de al ei.

— Să nu ai îndoieli, a șoptit. Totul e bine, foarte bine chiar.

Și-a lăsat capul pe pieptul meu, am mângâiat-o pe păr și am mai strâns-o câteva secunde. Ca măsură de siguranță, trebuia să plec, deși era ultimul lucru pe care îl doream.

— Am să vă las, să nu ne grăbim.

— Dacă vrei, mi-a răspuns cu un ușor amuzament în voce.

S-a desprins de mine și i-a strigat pe copii fără să mă scape din priviri.

— Tati pleacă, veniți să-i spuneți la revedere.

Au năvălit cu toții, abia am avut timp să mă las pe vine ca să-i primesc.

— Ne vedem mâine? a vrut să știe Ernest. Vreau să facem un circuit.

— Păi… nu, nu cred, eu…

— În curând tati va putea să se joace cu voi, ne-a întrerupt Véra.

— Adevărat? a întrebat Joachim, cu vocea plină de speranță. O să fie aici de Crăciun?

Mi-a venit să-i mulțumesc fiului meu pentru aprobare.

— Sper, i-a răspuns ea.

Mi-am făcut turul de pupicuri și m-am ridicat, mai hotărât ca niciodată să scap de Tristan. Véra m-a însoțit până la ușă, mâna ei a atins-o pe-a mea, i-am strâns o clipă scurtă degetele. Ajuns pe palier, teama să nu i se întâmple ceva m-a cuprins din nou, mai puternică decât oricând.

— Véra… chiar să ai grijă de tine.

A zâmbit.

— Dat fiind programul serii, nu risc mare lucru.

— Ce-o să faci?

— O să mănânc paste cu copiii și o să mă duc la culcare odată cu ei.

— Ar trebui să fie bine. Am șters-o.

— Bine.

A intrat în apartament și a închis ușa, cu un zâmbet larg pe buze. În pofida bucuriei pe care o simțeam, m-am forțat să adopt o mină sumbră când am părăsit clădirea. Pe drumul până la garsonieră, nu mi s-a părut că sunt urmărit. Probabil aveam mintea aiurea, fiindcă atunci când am ajuns la destinație și m-am dat jos de pe motocicletă, mașina lui Tristan a trecut pe lângă mine. Măcar mă știa departe de ea și de copii, iar Véra va

fi în pat peste o oră. Puteam să stau liniștit și să-l aștept pe Luc, fără să-mi fac prea multe griji.

Pe la nouă, cineva a bătut la ușa garsonierei. Când am deschis, l-am văzut pe Luc, însoțit de Charlotte, care ne-a îmbrâncit pe amândoi fără menajamente ca să intre. Luc și-a dat ochii peste cap și mi-a întins o sticlă de whisky, șoptindu-mi: „Pentru după ce pleacă ea”. Am zâmbit strâmb promițându-mi să fiu rezonabil, Luc nu avea de unde să știe că abuzasem mai mult decât era cazul de alcool în toiul crizei. După aceea m-am apropiat de Charlotte care făcea turul locului.

— Bun, merge, duhnește a locuință de tip căruia i s-au dat papucii! a declarat.

M-a înfruntat cu mâinile în șolduri.

— Nu a fost nevoie să procedezi fără menajamente ca să te lase baltă! În schimb, să creadă că ai o amantă… Jos pălăria!

— Ți-a spus ea asta?

— Da’ de unde, Yanis! Ticălosul trebuie să fie chiar talentat în spălarea de creiere.

A făcut cei câțiva pași care ne despărțeau și m-a scrutat din cap până-n picioare.

— În orice caz, necazurile îți priesc, n-am ce zice. Nu știu, îți dau un aer sexy, chinuit, care te face și mai frumos.

— Charlotte! a bombănit Luc.

— Ei, e-n regulă, bătrânelule!

Mi-a făcut cu ochiul și mi s-a adresat pe un ton confidențial.

— Dac-ai ști cât este de posesiv, îmi place la nebunie!

Am izbucnit în râs. Spre marea mea surpriză, Charlotte m-a îmbrățișat.

— O să vă scoatem din asta, Yanis. Dacă am fi știut, niciodată n-am fi stat deoparte. Credeam că facem bine, știi tu… Când mă gândesc la gazela mea, mă îmbolnăvesc.

Moralul mi s-a prăbușit din nou.

— Totul este din vina mea, am spus îndepărtându-mă de ea.

Am căutat în birou și mi-am luat pachetul de țigări. Am aprins una. Când m-am întors iarăși cu fața la ei, i-am văzut pe amândoi clătinând din cap, destul de amuzați, un adevărat tandem.

— Ei, da, m-am reapucat.

— Nu contează, a declarat Charlotte. Dar, Yanis, să te învinovățești nu-ți va rezolva treburile. Dacă există un nebun în

toată povestea, știm care este. Bun, vă las să munciți ca între băieți.

M-am încruntat privindu-l pe Luc.

— De ce să muncim? Am să-ți explic.

Charlotte s-a apropiat din nou de mine și m-a îmbrățișat cu căldură.

— Voiam să văd cum arăți. Nu este așa de rău cum îmi închipuiam.

M-a ciupit de obraz, i-am zâmbit.

— Ai îmbătrânit, Yanis. Poate că trebuia să treci prin asta… Ești mai dur, se vede. O să fac astfel ca Véra să ia aer weekendul ăsta, vizită-surpriză mâine. Și-apoi țâncii voștri îmi lipsesc prea mult.

— Mulțumesc, Charlotte, sper că într-o zi mă vei ierta.

— Tacă-ți gura, Yanis!

— OK, i-am răspuns punându-mi mâinile în față ca să mă apăr de un atac.

Ca o divă, s-a răsucit pe călcâie, i-a aruncat o privire seducătoare lui Luc și nu a putut să nu-l mângâie pe piept, într-un gest sugestiv. A ieșit din garsonieră trântind ușa.

— Nu s-a îmblânzit, am spus către cumnatul meu.

— Este de neîmblânzit, mi-a răspuns, vizibil foarte mândru de el. Și e foarte bine așa.

Incredibil, Luc o iubea pe Charlotte. Eram fericit pentru ei, chiar dacă mi se părea absolut halucinant. Nu voiam să știu de când era ceva între ei, principalul era că se găsiseră, aș zice că în sfârșit se găsiseră, oricât de nebunesc putea să pară.

— Bun, Yanis, bem un pahar și pornesc la atac.

— Ce ataci?

— Scoate-mi tot dosarul concept store-ului, facturile, devizele. Pe urmă, pregătește-mi tot ce ai în legătură cu conturile, extrasele de cont, autorizațiile de extragere, pe scurt, tot ce privește banca.

— De ce?

— Înainte să mă gândesc la o soluție ca să vă scap de Tristan, trebuie să știu cum stai cu banii și cu munca. Spune-mi, nu ți-a luat niciun act?

— Nu, din câte știu. Supraveghează tot, vine după cecuri când încasez onorariile, dar biroul meu este aici, nu la el.

Numai că, mă cunoști, nu sunt campion la ordonat hârtii. Am început să fac ordine, dar nu-ți garantez că găsesc totul.

A izbucnit în râs, îndreptându-se spre bar.

16
Yanis & Véra

Véra

La nouă seara, eram în patul lui Violette, cu o carte în mână, înconjurată de cei trei copii ai mei; un băiat de fiecare parte, fiica mea pe genunchi. Rareori fuseseră atât de liniștiți, atât de cuminți ca în seara aceasta. În comparație cu ultimele săptămâni, niciunul nu crâcnea, nu încerca să facă mofturi, nici să-și supere fratele sau sora. Trebuia să recunosc că și eu eram mai liniștită, fără îndoială mă simțeam mai ușoară și mai încrezătoare în viitor.

— Mami… m-a întrerupt Violette.

— Da.

— E bine când e tati aici.

— Așa e, a confirmat Ernest.

M-am întors spre Joachim, privirea lui blândă din nou vorbea de la sine, își regăsea tatăl și redevenea băiețelul dintotdeauna care îmi lipsise atât de mult în ultimul timp. Și-a lipit fața de brațul meu.

— Sunt de acord, dragilor.

— Ne lipsește.

— Și mie.

Ernest a căscat. Am zâmbit.

— Toată lumea în pat!

— Și tu? m-a întrebat Joachim.

— Și eu.

I-am îmbrățișat pe fiecare, profitând de acele clipe de pace, voiam să fac bucuria să dureze. Când toate luminile au fost stinse, m-am întors în living. Ceaiul de tei mă aștepta. M-am ghemuit pe canapea ca să-l beau, gândindu-mă la Yanis. Problemele noastre erau departe de a fi rezolvate, și cu atât mai puțin lăsate în urmă, mă simțeam totuși fericită pentru prima dată după mult timp. Niciodată nu aș fi crezut că e posibil să mă reîndrăgostesc de soțul meu, cu fluturi în stomac, inima care bate nebunește, zâmbetul incontrolabil. Dacă în dimineața aceea, când mă îmbrăcam, îmi pusesem o rochie și lenjerie frumoasă, era pentru el, pentru momentul în care va aduce copiii de la școală. Ar fi trebuit să-i spun să rămână cu noi, cu mine, în seara asta, în noaptea asta. Îl redescopeream

de câteva zile, redevenea el, ca și mine de altfel. Fuseserăm atinși de un rău perfid, care se insinuase în noi și ne despărțise puțin câte puțin, dar astăzi reușeam să-l combatem. A fost necesar să mă îmbolnăvesc ca să pornim pe drumul vindecării. Corpul meu dăduse până la urmă afară această otravă, acest rău care *mă* rodea, care *ne* rodea, care ne despărțea.

Ne vom reveni, nu contau datoriile, vom găsi o soluție. Yanis nu înceta să-mi repete că se va zbate. De-acum nu se va mai lupta singur. Mă întrebam mereu de ce îl lăsasem să alunece în prăpastie, de ce nu spusesem nimic; nu eram eu, nu-mi semăna. Nu-mi renegam furia, era îndreptățită, dar reacția mea exagerată și radicală nu o înțelegeam. De ce îi închisesem toate ușile, împiedicându-l mereu să-mi explice ce se întâmplase? De ce nu-l credeam înainte când îmi spunea că lucrează? Ceea ce conta astăzi era că reușeam din nou să ne vorbim și că iubirea noastră, departe de a se fi stins, ieșea întărită din această încercare. Și datorită muncii lui încrâncenate, continuând să strângem cureaua, vom înapoia datoriile și o vom face împreună.

După ce am pus ceașca în chiuvetă, cu telefonul în mână, am pornit spre camera noastră. La mijlocul scării, m-am oprit ca să-i scriu un SMS: „Mă duc la culcare, mă gândesc la tine cu muzica noastră în minte, te sărut”. Nu a fost nevoie decât să ajung până sus pentru ca Yanis să-mi răspundă: „Să visezi frumos, muzica nu a încetat niciodată să-mi răsune în gând, te sărut ca mai devreme”. Am zâmbit și, în pofida oboselii, aș fi vrut să dansez cu el. Curând. Nu apucasem să mă demachiez când a sunat telefonul. M-am gândit imediat la Yanis și să-i spun să vină, acum, să se întoarcă acasă, să doarmă cu mine în noaptea asta și în toate cele care vor urma. Mare mi-a fost dezamăgirea văzând numele lui Tristan. Din reflex, am răspuns.

— Bună seara, Tristan, am spus cu voce neutră.

— Bună seara, Véra, mi se pare sau nu ești bine?

— Ba da, ba da, totul este foarte bine. Și tu?

— Sunt jos, voiam să știu ce faci.

N-aveam niciun chef să-l văd. Voiam aer. Aseară refuzasem deja să vină, pretextând că mă culcasem. Nu puteam s-o iau de la capăt, riscam să-l jignesc. Cu toate acestea, nu voiam decât să mă bag la căldură în așternuturi, să strâng perna lui Yanis în brațe, gândindu-mă că în noaptea următoare va fi cu mine.

— Copiii dorm? Pot să urc?
— Sigur că da, pentru amândouă.
Am închis oftând, apoi am coborât să-i deschid.

Yanis

Probabil că aveam un aer complet năuc cum priveam ecranul telefonului, reciteam a mia oară SMS-ul de la Véra, imaginându-mi-o adormită, ghemuită în pat.

— Yanis! m-a chemat Luc la ordine. E foarte drăguț, mă umple de fericire să văd că tu și Véra vă împăcați, chiar dacă aveam îndoieli în privința asta. Între timp, nu mă descurc în harababura ta! Găsește-mi ultimele facturi și ordinele de plată.

— OK! OK! Ai dreptate!

Stătea la biroul meu în fața unui munte de dosare. L-am aprovizionat cu whisky, ceea ce nu era lipsit de risc, paharul lui stând în echilibru pe unul dintre teancurile de hârtii pe care le clasa unele după altele. Era foarte sârguincios, extrem de serios, cu ceea ce înainte aș fi numit mutra lui de zile proaste. Dar acum îmi convenea. Am găsit până la urmă ce-mi cerea și i-am dat. A bifat o nouă căsuță pe lista pe care o făcuse cu toate posturile de lucru ale concept store-ului și pe care reporta fiecare factură și fiecare datorie.

— Poți să-mi explici de ce faci asta?

— Este obligatoriu să calculez din nou cât a costat șantierul ăsta!

— Vrei un răspuns, iată-l: mult prea scump din cauza mea. Sunt incapabil să gestionez un buget, mi-ai spus mereu, este simplu ca A+B. Bun acum, am acceptat că am fost un cretin, nu e nevoie să o mai spui.

— Taci. Trebuie să mă concentrez.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus să caute în buzunarul mantoului, de unde a scos un mic calculator. M-am abținut să-i spun că al meu era foarte bun și cu baterii ca și noi, dat fiind cât de puțin îl foloseam. Și-a trosnit degetele unul câte unul, și-a golit paharul dintr-o înghițitură și și-a băgat din nou nasul în hârțoage. Privindu-l, aveam impresia că în fața mea se află un comando care pregătește un plan de luptă. Se încrunta întruna bombănind. Tăcerea lui începea să mă neliniștească, nu scotea niciun cuvânt. Mă agitam de colo-colo fumând țigară de la

țigară, ca să nu trag prea mult la măsea. Când aveam nefericita idee să mă apropii și să mă aplec peste umărul lui, ridica mâna ca un sergent-major și mă oprea. Inevitabil îmi creștea stresul. La urma urmei, ce căuta? După o oră și jumătate poate, Luc s-a ridicat în sfârșit de pe scaun mormăind. A deschis ușa, ca să aerisească puțin, mă rog, așa mi-am închipuit până ce a ieșit în curte și s-a plimbat de-a lungul și de-a latul ei timp de mai mult de cinci minute. Muream să mă reped la el… dar să trezesc tot blocul cu strigătele mele nu ar fi fost o idee bună. În sfârșit s-a întors spre mine și a intrat.

— La naiba! Dar ce se-ntâmplă? l-am întrebat, cuprins de îngrijorare.

M-a scrutat foarte serios, cu toate acestea aveam impresia că nu mă vedea.

— Nu este posibil.

— Drăcia dracului! Ce nu este posibil? Spune-mi, că o iau razna.

— Stai, lasă-mă să mai verific o dată. Nu vreau să fac vreo greșeală.

— Despre ce vorbești? am insistat.

Îmi venea să-mi smulg părul.

— Încă puțină răbdare, Yanis. Știu că e neplăcut, dar…

M-a ocolit, și-a turnat încă un pahar și și-a reluat locul la birou. Iar eu mi-am aprins altă țigară și am început iarăși să mă agit de colo-colo. Trebuia să mă abțin s-o sun pe Véra, voiam să-i aud vocea, să-i spun că poate era pe cale să se întâmple ceva, că fratele ei se întorsese în viața noastră. Dar probabil ca dormea de ceva timp, voiam să se odihnească. Nu ne rămânea decât să așteptăm.

— Yanis! m-a strigat deodată Luc.

M-am întors spre el. După fața lui, am știut că era grav.

— Stai jos, mi-a spus. Și bea ceva. Ce-o să-ți spun nu e deloc ușor.

Fără să stau pe gânduri, l-am ascultat și m-am prăbușit pe canapea.

Véra

L-am privit pe Tristan, în picioare, cu paharul în mână, se uita în noapte pe fereastră. După ce se interesase de sănătatea

mea, tăcuse. Degaja ceva neobișnuit, îmi amintea de Tristan cel din vremea întâlnirii noastre, mai misterios, mai sumbru încă. În ultimul timp, găsisem totuși că avea o expresie mai blândă. În seara asta era exact pe dos, era cadaveric. Cu toate acestea, nu-l simțeam ezitant, departe de asta, nu mi se păruse niciodată atât de puternic. Pe lângă el, mă simțeam minusculă, aproape insignifiantă. Fără îndoială, asta se datora faptului că mă văzuse într-o stare proastă și nu se jenase să-mi sublinieze slăbiciunea. Prin geam, am remarcat că mă privea.

— Yanis se ocupă cum trebuie de copii cu școala? m-a întrebat fără să se întoarcă.

Intonația vocii lui mi-a înghețat sângele și nu înțelegeam de ce. Să mă gândesc la Yanis și la reapropierea lui de copii mi-a făcut bine, am schițat un zâmbet.

— Da, de minune, aș spune că la fel ca înainte. Este încurajator.

— Ah…

Simțeam nevoia să-l apăr, dar intuiția îmi spunea să fiu atentă la ce spun. De ce această subită neîncredere? De ce acest frig care îmi intra în oase?

— Mi-a vorbit despre munca lui, face progrese, am continuat cu prudență. L-ai văzut în ultimul timp?

— Acum câteva zile.

Aveam impresia că merg pe un câmp minat.

— Cum ți s-a părut?

— Am avut o mică neînțelegere privind viitorul.

— Și e grav?

A oftat obosit.

— Yanis era foarte nervos, aproape că nu se putea controla.

După cum îi arăta pumnul, nu eram surprinsă. Totuși, Tristan tocmai vorbise despre viitor, nu putea fi vorba de muncă și de bani. Și nicio consecință a vorbelor mele nefericite în legătură cu o pseudocompetiție între ei.

— Nu-i place să i se dea sfaturi, a continuat. Am reușit să-l potolesc și să-l fac să-mi înțeleagă punctul de vedere. Sper că va ține cont de el…

Așadar, era vorba despre afaceri. Totuși, starea de rău continua să pună stăpânire pe mine. Tristan și-a terminat paharul și l-a lăsat pe blat, fără să facă zgomot, ca întotdeauna. Apoi, după ce și-a desfăcut cravata, s-a întors încet spre mine.

Privirea îi era întunecată, am văzut în ea un licăr malefic. Am avut deodată impresia că mă întorc cu repeziciune pe firul poveștii, am retrăit toate evenimentele din ultimele luni. Apariția bruscă a lui Tristan în viața lui Yanis, apoi într-a mea, indispoziția lui Yanis la serviciu, cearta cu Luc, după aceea cu Charlotte, izolarea noastră treptată, vacanța în care eu și Yanis fuseserăm despărțiți, îndoielile mele asupra soțului meu, prăbușirea lui, ușile pe care i le închisesem, Yanis derutat, pierdut, neînțelegând ce i se întâmplă, dependența mea crescândă, incapacitatea mea de a lua hotărâri singură. La fiecare amintire dureroasă, un numitor comun: Tristan. Atenționările lui Yanis mi-au revenit în memorie; în ultimele zile nu înceta să-mi spună să fiu atentă, să mă păzesc, fără să-mi dezvăluie totuși natura amenințării pe care el o cunoștea. Îmi dădusem seama că vorbea despre Tristan, dar nu văzusem în asta decât tendința posesivă a soțului meu. Acum nu mai eram așa sigură. Lucrurile nu mergeau prea departe? Și dacă Yanis, prins în cursă dintr-un motiv pe care nu-l știam, încerca într-un fel sau altul să-mi transmită mesajul de a-l ține pe Tristan la distanță, ca să ne protejeze? Iar eu, ca ultima idioată, îl lăsasem să ne intre în casă, când Yanis mă credea adormită, în siguranță și îmi mai lăsasem și telefonul pe pat. Teama mi-a invadat tot corpul, mi-a venit deodată și în mod violent să iau copiii și să fug, departe de aici, departe de el. Oare eram pe punctul să înnebunesc?

Tristan a venit lângă mine, rictusul de pe buzele lui m-a neliniștit pentru prima oară; s-a așezat pe măsuța joasă în fața mea, cu genunchii atingându-i pe ai mei.

— Véra, ai grijă de tine și de copii.

Am înghițit, încercând să scap de nodul pe care îl simțeam în gât.

— Adu-ți aminte că Yanis ne-a manipulat deja pe amândoi, nu cu mult timp în urmă, privindu-ne drept în ochi și asigurându-ne că totul era bine pentru el.

Avea dreptate, nu găseam niciun argument să-l contrazic.

— Ce încerci să mă fac să înțeleg? l-am întrebat cu voce tremurătoare.

— Mi-e foarte teamă că va continua să se prăbușească și că va încerca să te antreneze și pe tine în căderea lui. Nu te lăsa

absorbită de nebunia lui, nu-i deschide nici cea mai mică portiță, ar fi prea periculos pentru tine și pentru copii.

Am clătinat din cap, refuzând să accept ce-mi spunea.

— Îmi pare rău că-ți fac asta, Véra. Eu sunt primul afectat. Dar Yanis nu mai este bărbatul pe care l-ai cunoscut, nici cel pe care l-am întâlnit în primăvară. Nu te-am mințit niciodată, ți-am spus mereu adevărul, o fac încă o dată.

Eram obosită de toate astea. Toate acele cuvinte, acele vorbe, toate întorsăturile mă zăpăceau, nu mai știam unde mi-e capul. Cine manipula pe cine, la urma urmei? Voiam să se termine. Am închis ochii, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

Yanis

Mi-era teamă de ce-o să-mi spună Luc. Era sfârșitul? Chiar nu aveam nicio soluție să scap de Tristan? Aș fi dat orice ca Véra să fie lângă mine, ea m-ar fi liniștit. Luc s-a așezat în cele din urmă în fața mea, și-a trecut o mână moale prin păr și mi-a adresat o privire obosită.

— Yanis… ai reușit…

— Poftim?

— Ai reușit.

— Ce înseamnă asta?

Un zâmbet uriaș i-a apărut pe chip, era mai mult decât ciudat să-l văd pe Luc atât de expresiv.

— Ai reușit cu concept store-ul.

A fost nevoie de secunde lungi pentru ca informația să-mi ajungă la creier.

— Stai, stai, am bâiguit. Este imposibil.

— Ba da, te asigur, am calculat totul de zece ori. Într-adevăr, ai depășit puțin bugetul, dar nimic alarmant dată fiind amploarea șantierului. De altfel, sunt cheltuieli pe care clienții tăi ar fi putut să le acopere fără probleme pentru tine ori pentru ei. Nu-ți fie teamă să anunți că depășești suma, toată lumea are dreptul la asta, ar fi trebuit să știi! În fine, data viitoare, cere banii, oricât de puțini.

Visam sau îmi ținea o lecție despre cum să cer bani de la clienți, ca și cum aș fi fost un profesionist oarecare?

— Îți bați joc de mine! Cum vrei să mai existe o dată viitoare? Sunt îngropat în datorii, Luc. Terminat!

Am sărit de pe scaun și am măsurat camera în lung și-n lat.

— Mi-am săpat groapa cu concept store-ul și tu îmi spui că am reușit să mă încadrez în buget. Ești la fel de țicnit ca și mine!

M-am proțăpit în fața lui, afișa același zâmbet de nebun. Whisky-ul îi afecta neuronii!

— Nu, Yanis. Îți jur, nu m-ar amuza să-ți spun asta dacă nu ar fi adevărat. Înainte să-ți spun restul, voiam să știi că ai câștigat pariul. Tu ești cel care a avut dreptate de la început. Ești capabil, mai mult decât atât, ești al naibii de talentat. Sunt șocat, Yanis, serios… Am puricat devizele, facturile, ai reușit să tragi de prețuri și ai căzut de fiecare dată în picioare. Chestia care te-a dat un pic înapoi e afurisitul de palmier care o să crape în trei luni.

A izbucnit în râs, un râs nervos, aproape isteric, pe care l-aș fi adorat în alte împrejurări. Nu puteam să cred ce-mi spunea; poate că nu eram un ratat, poate că nu mă spetisem în zadar. Dar tot eram nedumerit. Imposibil să uit apelurile de la bancă, gaura uriașă provocată de mine, datoriile care nu făceau decât să crească de la o zi la alta. Nu visasem. Trăiam de luni de zile coborârea în infern.

— Dar unde s-au dus toți banii ăștia? m-am răstit. Luc s-a calmat imediat.

S-a ridicat, a pus pentru amândoi încă un rând de băutură și mi-a aruncat pachetul de țigări.

— Bei mai mult ca mine, pe cuvânt! am remarcat.

— E nevoie, crede-mă. Și-a ciocnit paharul de al meu. Pentru tine, Yanis. Pentru reușita ta!

A fost ceva mai puternic decât mine, am lăsat în sfârșit să-mi scape un zâmbet. Unul adevărat.

— Bun, acum să trecem la restul.

— Te ascult.

— O întrebare am să-ți pun. Nu ai deschis decât un cont pentru firma ta?

— Păi, da, nu aveam nevoie de mai mult.

— Foarte bine. Îmi închipui că Tristan are procură pentru el?

— Cu greu aș fi putut să fac altfel, a girat pentru mine. Dar ce legătură are?

— Ei bine, a abuzat de ea. Pur și simplu.

Am înghițit cu greutate.

— Adică?

— Ai avut primul virament de la clienți la jumătatea lui iulie, în mod logic facturile începeau deja să vină. De atunci, banii au intrat și au ieșit din contul tău fără să ții seama, îmi închipui.

— Mai mult sau mai puțin, într-adevăr. Se știe că nu sunt un bun gestionar.

— Tristan nu ți-a spus să-ți iei un contabil?

— I-am vorbit despre asta la început, explicându-i că eu nu mă simțeam în stare să mă descurc.

— Ce ți-a răspuns?

— Că el crede exact contrariul, te-a acuzat că îmi distrugi încrederea în mine. L-am crezut, iartă-mă…

Mi-a respins scuzele cu un gest al mâinii și m-a încurajat să continui.

— M-a sfătuit să aștept ca să nu-mi umfle prea tare onorariile, asigurându-mă că îmi va găsi unul pentru bilanțul de la sfârșitul anului.

— S-a folosit de slăbiciunea ta, Yanis. Cred că a înțeles foarte repede că vei reuși și asta nu se potrivea cu planurile lui. Și cum observase că nu ești prea organizat, că nu ești genul care își notează sumele plătite meșterilor pe extrasele de cont, a așteptat să-ți vină primele facturi, tu ai început să semnezi cecuri în stânga și-n dreapta, cu sume mici, cu sume mari, în funcție de șantier. Și în timpul ăsta, datorită procurii, fără ca tu să bagi de seamă nimic deosebit, dat fiind că te împotmoleai tot mai mult, lua în mod regulat bani, prin virament sau prin cec. Pe lângă celelalte, probabil că este și falsificator. El te-a înfundat, te-a ruinat.

Brațele mi-au căzut; se dovedea că Tristan era un escroc înveterat.

— Nenorocitul!

— Cum spui tu. În schimb, și asta-i vestea proastă: imposibil să ajung până la el, n-am nicio dovadă, nu este decât o presupunere. Ar putea să se întoarcă împotriva ta și să fii acuzat de deturnare de fonduri.

— Nu aș avea niciodată câștig de cauză în fața lui. Va ști mereu cum să arunce vina pe mine, probabil că s-a gândit la toate. Măcar să reușesc să-mi plătesc datoriile și să nu mai depind de el în privința băncii.

Îmi furase reușita, pe lângă faptul că voia să-mi fure viața. Cum să opresc această mașinărie infernală și să-i pun pe Véra și pe copii la adăpost?

Véra

Încă plângeam în tăcere, cu ochii închiși. În living, nu se auzea decât zgomotul respirației mele și al celei a lui Tristan, care nu se mișcase din loc. Nici zgomotele străzii nu mai ajungeau la urechile mele. Eram obosită de toate; în străfundul meu, știam că în Yanis trebuia să am încredere, în el și în nimeni altcineva. Totuși, inteligența și perseverența lui Tristan mă tulburau, mai ales când mă gândeam la ajutorul pe care i-l dăduse, pe care mi-l oferise mie. Chiar dacă apariția lui în viața noastră coincisese cu începutul problemelor, reușise să se facă indispensabil. Toate acestea nu puteau să fie în totalitate false. O frază de-a lui Yanis din vremea în care mă îndoiam de intențiile lui Tristan în ce ne privește mi-a revenit în memorie: „Există oameni amabili”. Încuviințasem din vârful buzelor că da, cu siguranță. Ce interes ar fi avut să ne facă rău? Am simțit mâna lui Tristan pe frunte, mi-a dat la o parte părul, cum ar fi făcut Yanis. Am clipit, i-am văzut fața printre lacrimi, ochii lui la fel de negri mă fixau. Și-a lăsat mâna rece pe obrazul meu.

— Vreau ca asta să se termine, Tristan. Vreau să-mi recapăt viața.

— Pot să fac asta, Véra. Pot să-ți dau înapoi viața.

— Cum?

Un licăr de victorie a strălucit în privirea lui, apoi s-a aplecat înspre mine; m-am simțit strivită de statura lui. Am știut imediat ce va face, fără să înțeleg, fără să pot reacționa. Și-a pus buzele peste ale mele, a repetat gestul de mai multe ori fără ca eu să mă mișc, fără să-i răspund la gest, fără să-l resping. Atingerea lui mă paraliza, mă îngrozea. S-a ridicat, luându-mă de mijloc, m-a întins pe canapea și m-a prins sub greutatea lui. Mă simțeam ca o păpușă din cârpe. Buzele lui le-au regăsit pe ale mele, mai dur, limba și-a făcut loc în gura mea. Intruziunea lui mi-a tăiat respirația. Ceea ce refuzam să consider un sărut mi s-a părut viclean, pervers. Nu avea nimic de-a face cu cel al lui Yanis de mai devreme, adevărat, sincer, încărcat de furie și de iubire. Această amintire m-a făcut să

tresar de rușine și de dezgust sub asalturile respingătoare ale lui Tristan. El a interpretat reacția mea ca pe o încurajare și și-a întețit strânsoarea. Mâinile lui lacome au început să-mi exploreze trupul, mi-a ridicat rochia, neîncetând să-mi supună gura, apoi mi-a împuns ferm coapsa și a încercat să îmi dea jos boxerii din dantelă, strivindu-mă și mai tare. Erecția lui m-a revoltat. Am reușit să-mi întorc fața și să-mi desprind în sfârșit buzele de ale lui, murdare, abjecte.

— Oprește-te, Tristan, te rog.

Am încercat să-l împing.

— Fac ce mi-ai cerut, mi-a răspuns indiferent.

Ne-am înfruntat din priviri, răceala lui m-a paralizat.

— Ba nu! am răspuns speriată. Nu-i vorba de asta, ai înțeles greșit. Dă-te la o parte, te rog.

— Vrei să-ți recapeți viața de dinainte, ți-o redau, îmbunătățită, m-a încredințat sigur pe el.

Buzele lui s-au năpustit din nou peste gura mea, luându-mi posibilitatea să-i răspund, cu atât mai puțin să mă desprind. Mâinile lui din ce în ce mai agresive mi-au imobilizat brațele, smulgându-mi un geamăt de durere. Când a încercat să-mi scoată sânii din rochie, m-am schimonosit de furie.

— Lasă-mă! am țipat.

Mâna i-a căzut peste gura mea, ca să mă facă să tac.

— Gândește-te la copii, Véra. N-ai vrea să ne găsească atât de repede în această postură. Să-i menajăm la început.

Am făcut ochii mari, oripilată de situație.

— După aceea totul va fi bine, vor înțelege că sunt un tată mult mai de încredere decât Yanis. Acum ai să fii cuminte.

Am dat din cap cu înverșunare, în chip de refuz. Alte lacrimi mi-au curs pe obraji. Mi-a eliberat gura ca să pot să respir.

— Nu vei fi niciodată Yanis. Nu te iubesc, Tristan.

— Cine vorbește de iubire? N-a fost niciodată vorba despre asta, vreau doar viața lui. Restul va veni pe urmă.

Trupul meu s-a revoltat și mai mult. Tristan m-a prins de mâini, blocându-mi-le de o parte și de alta a capului. Rictusul lui abominabil mă sfida, mă provoca. Tristan se transformase într-un monstru. Nu-l mai recunoșteam. De fapt, îi descopeream adevărata față, oribilă, înspăimântătoare, care îmi inspira doar repulsie. Ura mă stăpânea în întregime. Dominația lui era totală.

Yanis

Am stins a nu știu câta țigară din acea seară. Deși era târziu, oboseala nu pusese stăpânire pe mine și se părea că nici pe Luc. Mi-a arătat toate dovezile intrigilor lui Tristan; aveam în fața ochilor confirmarea reușitei mele cu concept store-ul și motivul inexplicabilelor scurgeri de bani. Hotărârea lui Tristan de a-mi face rău, de a mă ruina nu avea limite. În timp ce punea totul la punct, ne flatase, ne lingușise, ne primise cu brațele deschise, se ocupase de copiii noștri, ne găzduise sub acoperișul lui. Petrecuse concediul cu Véra, rămânând mereu la o distanță potrivită, nefăcând niciodată un pas greșit, se întrecuse în sfaturi, făcuse în așa fel încât să avem totdeauna impresia că noi singuri luam deciziile. Avea o așa stăpânire de sine… Era stăpânul jocului ai cărui pioni eram, orchestrase totul în cele mai mici detalii, convins că planul lui era impecabil. Dar era un lucru pe care nu-l știa, despre care nu-i vorbisem niciodată cu adevărat. Destul de ciudat, de altfel. Am dat capul pe spate ca să-mi capăt suflul. Deodată am respirat mai bine.

— Trebuie să pot plăti datoriile care nu sunt ale mele. Fără asta, nu voi fi niciodată liber față de bancă.

Copleșit, Luc s-a prăbușit pe canapea, în timp ce eu măsuram camera în lung și-n lat, întrebându-mă de ce nu mă gândisem la asta mai devreme. Poate că uitasem chiar eu de această resursă? Tot repetându-mi că n-am nimic, că sunt ruinat, ajunsesem s-o cred. În sinea mea nu mă gândisem niciodată la asta. Doar dacă, inconștient, am considerat-o întotdeauna ca pe asigurarea noastră de viață. Dacă eu și Véra voiam să ne trăim bătrânețile împreună, trebuia să ieșim la atac. Și imediat. Luc, care evident nu a luat în calcul rezolvarea situației, a continuat:

— Asta-i clar. Dar cum poți să acoperi toate astea când el îți ia toate onorariile, din câte îmi spui? Și nu poți să-l faci să creadă că nu mai lucrezi, va ști că minți.

Sentimentul de victorie creștea, dar mă străduiam să-mi păstrez calmul.

— Am să-l dobor, am să-l prind și eu în cursă, am să-mi recuperez viața.

— Da, și oricum n-am să-i spun minciuni Verei susținând că nu muncesc, i-am răspuns mecanic lui Luc. Îi recâștig încrederea în sfârșit, nu mă va ierta dacă va crede că nu merg mai departe și ar avea dreptate.

— Yanis, nu te mai agita de colo-colo, o să mă îmbolnăvești.

M-am oprit și m-a întors spre el. După figura mea, a înțeles că mai aveam de jucat o carte.

— Ai vreo idee?

— Mda, am răspuns, mândru de mine.

Ciudată senzație, această mândrie, uitasem cum e.

— Spune-mi odată! s-a răstit Luc.

Am respirat adânc, hotărârea mea era luată, chiar dacă renunțam la ceva la care Véra și eu țineam mai presus de orice. Ne reprezenta, era moștenirea părinților mei.

— Vând garsoniera.

— Ce?

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult la asta. Sau poate că nu, Tristan ar fi găsit o metodă prin care să mi-o ia. Cu banii, îmi plătesc datoriile, nu voi mai avea nevoie de girant, anulez procura pe care o are pentru contul meu și pornesc de la zero. Pare atât de simplu dintr-odată… aproape prea simplu.

— Yanis, tocmai ai găsit *soluția,* este adevărat, dar rămâne o problemă.

— Care?

— Termenul. Nu spun că nu vei vinde rapid garsoniera, un bun ca ăsta nu se găsește pe toate drumurile. Dar banii nu îi vei lua decât peste câteva luni. Până atunci ce faci?

Véra

Era tot peste mine, cu greutatea trupului lui peste al meu, ținându-mă de încheieturi. Fața i-a coborât mai jos, m-am pregătit de un nou atac. Luptam degeaba să scap din strânsoarea lui.

— Nu mă vei avea niciodată! am șuierat cu voce joasă. Nu voi fi niciodată a ta, și nici copiii!

Mă zbăteam din ce în ce mai tare. M-a prins și mai bine, atingerea trupului lui, a dorinței lui bolnave mă murdărea. Mi-a cuprins din nou gura cu violență. Trupul meu rezista din ce în ce mai greu în fața forței lui, slăbiciunea punea stăpânire pe

mine pe măsură ce groaza creștea. Deodată apăsarea s-a micșorat dar fără să mă elibereze.

— Sunt gata să-ți las câteva zile de gândire. Dacă e să aleg, prefer să-mi facă plăcere să te am. Dar îmi pare rău să îți spun că, dacă vrei să-i salvezi pielea lui Yanis, va trebui să cedezi.

— Ce poți să-i faci mai rău de-atât?

— Este extrem de ușor. Am posibilitatea să-l îndatorez și mai mult, pot fără nicio dificultate să-i ruinez reputația, să fac din el un rău-platnic, un neserios pe care nu se poate conta, care nu-și asumă până la capăt contractele, proiectele, mă voi folosi chiar și de plecarea lui de la firma fratelui tău, va da credibilitate poveștii mele. Într-un an își va pierde toți clienții, și eu nu voi mai gira pentru el la bancă. E de ajuns să dau câteva telefoane, și afacerea s-a rezolvat.

— Nu! Nu poți să faci asta!

Și-a pus buzele peste ale mele.

— Tu hotărăști, Véra, a șoptit. Dacă vei veni la mine de bunăvoie, va fi și mai bine.

Apoi mi-a dat drumul la mâini și s-a ridicat cu eleganță, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Stăpânirea de sine, controlul lui, dar mai ales ultimele cuvinte m-au îngrozit. Capul mi se învârtea.

— Tristan, dacă un bărbat i-ar face asta uneia dintre fetele tale…

A râs dându-și capul pe spate.

— Sărmană Véra, vasăzică n-ai înțeles! Fetele mele! Nu există.

— Poftim?

— Știam că-ți voi câștiga mai ușor încrederea dacă mă credeai tată de familie, cu atât mai mult dacă făceam pe tatăl divorțat, pierdut și îndepărtat de copiii lui. N-am făcut decât să scot niște fotografii ale copiilor unei femei cu care am avut o relație acum câțiva ani. Am știut mereu că îmi vor fi de folos. Și, dacă vrei să știi tot, nu am fost niciodată căsătorit…

Era mândru de el, de minciunile lui, de răul pe care îl făcea.

— Ești un monstru!

— Ce drăguț! Yanis mi-a spus același lucru.

Am reușit cu greu să mă așez în capul oaselor, ghemuită în celălalt capăt al canapelei, cât mai departe cu putință de *el.*

Tremuram. Cu toate acestea, continuam să-l privesc, să înfrunt răul în față.

— De ce? l-am întrebat într-un târziu, cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

— De ce…? Pentru că Yanis este ceea ce mereu am visat să fiu.

— Dacă vrei să fii ca el, începe prin a fi un om cumsecade.

— Repede cu vorbele mari! Să fiu un om cumsecade… Nu știu cum să fac asta, Véra.

— Cred că nici nu te-ai străduit prea mult.

— Nu contează! mi-a răspuns, obosit.

— Dar, Tristan, ceea ce trebuie să înțelegi este că da, pentru Yanis, am să cedez, vei putea să mă ai, cum spui, mă voi lăsa în voia sorții, pentru că nimic nu este mai important pentru mine decât el. Dar să știi că îi aparțin doar lui, până la sfârșitul zilelor mele.

Maxilarul i s-a încordat.

— Dacă sacrificiul meu îl salvează, dacă îi permite să existe în continuare într-un fel sau altul, îl voi face. Dar vei poseda un trup mort și nu vei fi niciodată el. Nu vei avea niciodată viața lui. Pentru că eu nu voi mai fi niciodată fericită, și nici copiii. Yanis este respirația noastră, energia noastră, lumina noastră, tu vei fi infernul.

Privirea i s-a tulburat, părea descumpănit. Oare își pierdea controlul?

— Vă voi face fericiți, ca el. Voi proceda ca el, mi-a spus cu o voce care mi s-a părut patetică. Vă veți obișnui.

— Nu, te înșeli, nu vei putea, l-am contrazis cu duritate. Când mă gândesc la săptămânile din urmă, vad bine că ai încercat să faci ca el, să fii el, dar nu a mers. Ne-ai văzut, pe mine și pe copii fericiți, fiind noi înșine după ce ne-am despărțit de Yanis?

Trupul i s-a încordat.

— Adu-ți aminte, am continuat, prima oară când ne-ai văzut ca o familie, aici, în camera asta.

O expresie de durere i-a străbătut chipul.

— Vă mai văzusem și înainte, m-a întrerupt.

— Când?

O clipă a fost departe, cu un zâmbet trist pe care nu i-l cunoșteam.

— Câteva săptămâni mai devreme, în ziua în care viața mea a fost dată peste cap, în ziua în care l-am întâlnit pe Yanis. V-am văzut, pe tine și pe copii, pe trotuarul din fața biroului fratelui tău, voi nici măcar nu m-ați remarcat. Eram sub impresia fascinației pe care Yanis o lăsase asupra mea, tu și copiii mi-ați pus capac. Am început să vă urmăresc, v-am privit mult timp, ascuns. Am știut că nu voi mai putea să mă lipsesc de el. Yanis a devenit o obsesie pentru mine, voi ați devenit o obsesie, un cancer care mă roade, revine mereu.

Eram îngrozită de ceea ce descopeream în vorbele lui. Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Cam ca o muzică în gând, a spus ironic.

Murdărea până și această frază a intimității noastre celei mai profunde.

— Lasă-ne în pace, te rog. Dispari din viața noastră.

— Și banii?

— O să vindem apartamentul, o să-ți dăm tot, prefer să dormim pe sub poduri, numai să dispari, să uiți de noi.

I-am adresat cea mai hotărâtă privire a mea, decizia mea era luată; de a doua zi vom pune apartamentul în vânzare, rodul muncii lui Yanis ne va salva de dependența de Tristan. Am crezut că-l vad clătinându-se o clipă. Apoi a venit spre mine, silueta lui înaltă, fină și întunecată se deplasa în tăcere. Nu aveam curajul să lupt din nou împotriva lui, nu mai puteam. Oare o să-și ceară dreptul acum? Când a ajuns în fața mea, am ridicat o privire imploratoare spre el; și-a cufundat ochii într-ai mei, privirea îi era tulbure. Cu o mână rece mi-a dat la o parte părul, m-am încordat.

— Nu vă voi uita niciodată, Véra.

S-a dat înapoi câțiva pași, a stins lumina și a plecat. Ușa s-a închis fără nici cel mai mic zgomot. Am rămas singură, în întuneric, fără să mișc, gândindu-mă la ultima lui frază.

Yanis

Nu vom rezista mai multe luni, era evident. Îmi venea să înnebunesc că nu mă gândisem la garsonieră mai devreme.

— Am să te ajut, mi-a spus Luc foarte serios.

— Ai făcut deja mult descoperind amploarea înșelătoriei, nu văd ce-ai mai putea face.

— Ascultă, Yanis, dacă nu aș fi fost așa de pornit pe tine, nu ai fi aici și am lucra încă împreună.

S-a oprit un moment și m-a privit, cu zâmbetul pe buze:

— Sau nu…

I-am zâmbit.

— Am în fața ochilor dovada că se poate avea deplină încredere în tine în privința muncii, în pofida a ceea ce am spus mai demult. Îți lipsește doar cineva care să-ți administreze conturile. Pot să te învăț, dacă vrei.

— Unde vrei să ajungi?

— Începând de mâine, mergem împreună la bancă, vom sta acolo până când ne va primi un consilier. Vei anula procura lui Tristan. Și mă pun garant pentru tine până vinzi garsoniera, chit că îmi ipotechez birourile.

— Nu, nici nu se pune problema! Nu pot să-ți cer să faci asta.

— Nu-mi ceri tu, îți propun eu, e cu totul altceva. După aceea va fi rândul tău să acționezi și să continui ce ai început.

— Dar…

— Nu-ți dau de ales.

S-a ridicat de pe canapea și s-a întins, după care și-a luat paltonul.

— Pleci?

— Da, plec, Charlotte probabil se întreabă ce facem atâta. Și, înainte să mă culc, o să pregătesc dosarele pentru mâine, ne vedem la zece în fața băncii, bine?

— Mda, i-am răspuns năucit.

S-a apropiat și mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Dar am sfârșit îmbrățișați, dându-ne palme pe spate.

— S-a terminat, Yanis. Ai scăpat.

S-a desprins de mine și m-a privit drept în ochi.

— Crezi că după aceea ne va lăsa în pace? am întrebat.

— Nu va mai putea să facă nimic împotriva voastră, nimic nu vă va mai lega de el.

— Îl sun mâine ca să se alăture petrecerii.

— Bună idee, cu martori de față, va avea dovada că ai devenit de neatins.

S-a răsucit pe călcâie și s-a făcut nevăzut. Am rămas fără reacție minute lungi în mijlocul garsonierei. Apoi m-am hotărât să fac ceea ce muream să fac de mai multe ore, mi-am tras geaca pe mine, am luat casca și telefonul. Am încuiat

garsoniera și am alergat la motocicletă. Înainte să pornesc, i-am trimis Vérei un mesaj: „Sosesc”. În clipa în care mesajul a plecat am primit unul: „Vino”.

Véra

I-am trimis lui Yanis un mesaj: „Vino”. În clipa în care a plecat, am primit unul: „Sosesc”. Cu ochii plini de lacrimi m-am uitat la patul nostru, unde mi se va alătura în curând. Coșmarul se va sfârși. Nu aveam nevoie decât de el și voiam să uit ultimele ore, ultimele săptămâni, ultimele luni. Izul grețos al parfumului lui Tristan impregnat pe pielea mea mi-au ajuns la nas, mi-a venit să urlu. Mi-am smuls rochia și lenjeria. După aceea am alergat la duș, unde am lăsat minute lungi să-mi curgă apa caldă pe piele. Parfumul familiar al gelului nostru de duș a făcut să dispară mirosul lui Tristan de pe mine. Și mi-am promis ca niciodată, sub niciun pretext, să nu-i povestesc lui Yanis ceea ce tocmai se petrecuse. I-ar face prea mult rău, l-ar înnebuni și ar provoca o reacție în lanț. Era în stare de ce este mai rău. Mă voi strădui să uit. El, Yanis, mă va face să uit gesturile lui Tristan. Voiam să-mi protejez soțul de asta. Suferise destul, trebuia să întoarcem pagina, chiar dacă asta însemna tăcerea mea. După ce mi-am pus pijamaua, am schimbat cearșafurile, ca să șterg amintirea nopții pe care Tristan o petrecuse lângă mine, refuzând să mă gândesc la ce ar fi putut să facă în acele câteva ore în care fusesem la mila lui. Am coborât câteva minute în bucătărie ca să arunc paharul din care băuse, apoi am urcat înapoi în camera noastră. Toate urmele trecerii lui dispăruseră. M-am strecurat sub așternutul curat ca să-l aștept pe Yanis. Nu voiam decât să fiu cu el.

Yanis

Nu voiam decât să fiu cu ea. Voiam s-o eliberez, să-i explic totul, să-i cer iarăși iertare pentru toate aceste luni, voiam să-i spun că își va regăsi fratele, pe Charlotte și viața ei de dinainte. Să vorbesc cu ea despre asta mă va ajuta să îmi dau seama ce se întâmplase. Mă întorceam acasă.

Cum am închis ușa, mi-am aruncat pantofii și șosetele din picioare, ca înainte. Apartamentul era cufundat în întuneric.

Am făcut turul livingului, al bucătăriei, chiar dacă mai fusesem pe-acolo. Am avut impresia că redescopăr totul; dezordinea copiilor, ghiozdanele lăsate în mijlocul casei, pernele teanc pe canapea, fotografiile lipite de frigider. Înainte să urc, am trecut prin camerele copiilor. În cea a băieților, m-am așezat pe jos și i-am privit pe cei doi flăcăiași ai mei, pe cel mare care fusese atât de curajos, care după ce fusese supărat de moarte pe mine era gata să mă ajute s-o scot pe mama lui din ghearele lui Tristan. Ce-l făcusem să îndure? Cum să-i redau inocența pe care o pierduse? După minute lungi, m-am dus în camera lui Violette. Fragilitatea fiicei mele m-a emoționat până la lacrimi, ca și asemănarea cu mama ei. Am sărutat-o pe frunte, după care am lăsat-o în țara viselor. Am ieșit, oftând adânc.

Véra

Recunoscând pașii lui Yanis pe scară, nu am putut să-mi rețin lacrimile de fericire: se întorcea acasă, eram în siguranță. Când a ajuns în cameră, am închis ochii, nu ascultam decât zgomotele lui, ușa pe care nu a închis-o de tot, foșnetul hainelor care cădeau pe parchet. Apoi mâinile lui fierbinți mi-au înconjurat talia și m-au lipit de el, de pieptul lui gol, tot fierbinte, nu-mi mai era frig. Și-a ascuns fața în gâtul meu, buzele lui mi-au sărutat delicat pielea, i-am strâns brațele în jurul meu. Aș fi vrut să ne topim unul în celălalt și să nu ne mai despărțim niciodată.

— Trebuie să-ți spun ceva, Véra, a șoptit.

— Te ascult.

Nu l-am întrerupt nici măcar o dată cât a vorbit. Nimic din ce mi-a spus nu m-a surprins, văzusem nebunia lui Tristan în seara aceea, înțelesesem până la ce punct încercase să-i facă rău, să ne distrugă. Inima mi-a crescut de mândrie când am înțeles că Yanis reușise, în fața tuturor și în pofida a tot.

— Trebuie să ne eliberăm de dependența financiară față de el, i-am spus în cele din urmă.

— Da, și…

— O să vindem apartamentul, Yanis, o să închiriem ceva mai mic, nu-i grav din moment ce el dispare din viața noastră.

— Ba nu, garsoniera o s-o vindem. Rămânem în casa noastră.

— Dumnezeule, uitasem că suntem proprietarii ei! i-am mărturisit, cu voce tremurătoare.

— Și eu. Uită-te la mine, Véra.

M-am răsucit în brațele lui, picioarele ni s-au înlănțuit, în întuneric, căuta să-mi prindă privirea, apoi mi-a dat la o parte șuvița de păr, iar o străfulgerare a ceea ce se petrecuse mai devreme m-a înghețat. Yanis și-a dat seama.

— Ce se-ntâmplă? Spune-mi.

— Nimic, nu-ți face griji.

— Nu pari prea surprinsă de ceea ce ți-am spus.

— Îmi puneam de ceva timp tot mai multe întrebări în legătură cu el. Nu mai reușeam să am încredere în el. Prezența lui mă făcea să mă simt rău.

— Asta-i tot? Îmi dai cuvântul tău? Nu ți-a făcut rău? Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă te-a atins.

Am respirat adânc.

— Nu. Absolut deloc. Era timpul să te întorci acasă. Cine știe ce ar fi fost în stare să facă în zilele următoare? Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta, nu mai vreau să-i aud numele. Vreau să uităm de el.

Buzele lui fierbinți, puternice și sincere le-au găsit pe ale mele și atunci am știut că ne vom vindeca.

17
Véra

Am deschis ochii cu greutate și am întâlnit privirea lui Yanis; petrecuserăm noaptea sau mai degrabă puținele ore care mai rămăseseră din ea lipiți unul de celălalt, înfofoliți în așternuturile care ne acopereau fețele. Mi-a zâmbit.

— Cred că avem musafiri, a șoptit.

I-am întors zâmbetul. Apoi, dintr-o mișcare, am scos capetele din ascunzătoare. Cei trei copii ai noștri stăteau nemișcați la picioarele patului. Expresia de pe fețele lor a trecut de la surpriză la fericirea cea mai intensă în mai puțin de două secunde. Au sărit pe noi scoțând strigăte de bucurie: *„Tati s-a întors! Tati s-a întors!”* Joachim a venit lângă mine.

— Ești bine, mami?

— Da, puștiule, totul e bine acum.

Am rămas un moment lung toți cinci strânși unii în ceilalți. După aceea Yanis a dat semnalul pentru micul dejun. Copiii au coborât în mare viteză pe scară.

— Mă întâlnesc în curând cu Luc la bancă, nu vrei s-o suni pe Charlotte să vină, ca să nu fii singură?

— Nu, vin cu tine, venim cu tine. Este important, vreau să-ți fiu alături. Chiar dacă trebuie să rămânem în mașină.

— Foarte bine.

L-am tras spre mine și m-a sărutat cu pasiune. Apoi s-a smuls din îmbrățișarea mea.

— Mă duc să-l sun pe Tristan.

Am încremenit, copleșită de panică.

— De ce?

— Vreau să asiste la înfrângerea lui.

Era pentru prima oară când auzeam un ton răzbunător în vocea lui Yanis, își pierduse cu siguranță o parte din încrederea în oameni, și eu la fel.

O oră și jumătate mai târziu, Yanis parca în apropierea băncii. Copiii nu înțelegeau ce făceam acolo într-o sâmbătă dimineață. Cu atât mai mult de ce rămâneam în mașină.

— E Luc! a strigat Ernest.

— Și Charlotte! a zbierat Violette.

M-am uitat în direcția pe care o arătau. Într-adevăr, fratele meu și cea mai buna prietenă a mea veneau pe trotuar,

mergeau unul lângă altul, cu un imens zâmbet pe buze, era pentru prima oară când îl vedeam pe Luc atât de fericit. Ne-au văzut mașina. Mi-am desfăcut centura în grabă și am ieșit. La început am mers încet spre ei, apoi pașii mi s-au iuțit ca să ajung mai repede. Când m-am aflat în fața lor, a fost imposibil să scot un cuvânt. I-am adresat un zâmbet înlăcrimat lui Charlotte, căreia nu-i lipsea nici ei mult ca să plângă. A luat-o înainte și i-a primit pe copii, care veneau alergând spre noi. Luc a făcut un pas spre mine și pentru prima oară în viața noastră m-a luat în brațe. Fratele meu mă strângea la pieptul lui, mă simțeam de două ori protejată.

— Iartă-mă pentru toate grozăviile pe care ți le-am spus, am zis.

— Acum suntem aici, mi-a șoptit la ureche înainte să-mi dea drumul.

S-a întors către copii și Charlotte, care îi strângea la piept, ca să participe la îmbrățișare. Un zâmbet fără margini s-a lățit pe fața mea, am încercat să prind privirea lui Yanis, pierdută în depărtare. Maxilarul i s-a încordat, nu am avut timp să arunc o privire în direcția respectivă, că m-a tras de mână și s-a așezat în fața mea. Nu îndeajuns ca să nu-l văd pe Tristan venind pe trotuarul din față. Înfățișarea lui fantomatică mi-a dat sudori reci. Chiar de la depărtare, ți se făcea frică să-l vezi, nu mai semăna deloc cu omul de afaceri puternic pe care îl cunoscuserăm. Se părea că era doborât de înfrângere. Văzându-l în starea aceea lamentabilă, îți venea să te întrebi cum putuse să ne țină sub vraja lui atât de mult timp… Luc și Charlotte au remarcat schimbarea noastră de atitudine, iar ea a încercat să facă o diversiune.

— Dragilor, ce-ați zice să mergem să bem o ciocolată caldă? a propus.

Autoritară, i-a târât pe copii în cafeneaua de alături spunându-le că voi veni și eu în câteva minute. Ernest și Violette, fericiți că o regăsiseră pe Charlotte, au ascultat-o fără să crâcnească. Dar Joachim, care tocmai îl observase pe Tristan, m-a privit speriat. I-am zâmbit încurajator. A oftat, apoi și-a îndreptat atenția spre fratele și sora lui și spre Charlotte.

— Véra, du-te cu ei, te rog, mi-a spus Yanis, care nu-l slăbea din ochi pe Tristan, la câțiva metri de noi.

L-am privit la rândul meu; ne observa, impasibil.

— Pot să vin, dacă vrei.

M-a tras spre el, mi-a dat la o parte șuvița de păr, i-am zâmbit.

— Nu, prefer să stai departe de el. Eu trebuie să lămuresc asta, tu ai suferit deja destul.

— Haide, Yanis, ne-a întrerupt Luc. Să nu mai pierdem timpul.

Am cuprins fața lui Yanis în mâini și l-am sărutat.

— Să nu te enervezi, i-am șoptit, cu gura lipită de a lui. A trecut.

— Nu este genul meu.

Mi-a dat drumul, mi-a făcut cu ochiul încrezător și a traversat strada. Tristan nu i-a așteptat și a intrat în bancă. Un minut mai târziu, Yanis și Luc au intrat și ei. Mi-era teamă, teamă să nu se întâmple ceva rău, teamă că Tristan va găsi o ultimă cale ca să-l încolțească pe Yanis, mi-era teamă și că-i va spune ce se petrecuse între noi cu o seară în urmă, omițându-și evident violența, și că va face astfel încât Yanis să înțeleagă lucrurile greșit. Chiar dacă Yanis nu l-ar crede, reacția lui ar fi pe măsura acelei răni. De unde eram, nu puteam să fac nimic. Acum totul se întâmpla între ei. Din fericire, Luc era acolo. Nu începuse totul astfel? O întâlnire între Yanis și Tristan, cu Luc în mijloc ca să-i despartă. Un oftat, amestec de teamă și de ușurare, mi-a scăpat de pe buze. Apoi m-am dus la copii și la Charlotte.

O oră mai târziu, Charlotte mi-a atras atenția bătându-mă pe mână, când vorbeam cu Violette, așezată lângă mine.

— Ce este?

— Ia uite, mi-a spus privind spre stradă.

Tristan tocmai ieșea de la bancă. Părea complet pierdut, înfrânt, dezorientat, cu brațele moi pe lângă trup. Fața i s-a crispat de durere, a strâns pumnii, a închis ochii, apoi și-a îndreptat postura, și-a ațintit privirea întunecată în direcția mea. Mi s-a făcut frică, deși știam că nu putea să ne vadă, ascunși cum eram în spatele geamului. A ridicat capul spre cer câteva secunde. După aceea ochii i s-au întors spre pământ și i-a apărut rictusul. Pentru prima dată zâmbetul acela în colțul gurii mi s-a părut trist, dureros, lipsit de ironie. În cele din urmă a făcut un semn cu capul, ca și cum ar fi spus la revedere,

înainte să pornească în direcția opusă. Nu am scăpat din ochi silueta lui întunecată și obosită până când nu a dispărut după colțul străzii. Câteva minute mai târziu, a ieșit și Yanis de la bancă, urmat de Luc. Un imens zâmbet victorios îi lumina fața. M-am ridicat de la masă ca să mă duc la el. Pe măsura ce se apropia de mine, am observat cât de extenuat era, în pofida bucuriei și a ușurării.

— S-a sfârșit.

Cu toate acestea, mi-am pus o întrebare: când se va risipi teama de a-l revedea pe Tristan reapărând? Nu-mi promisese că nu ne va uita niciodată? Yanis mi-a deschis brațele, m-am ghemuit la pieptul lui.

— Ce-a spus? l-am întrebat încetișor.

— Nimic. S-a lăsat dus de val, ca și cum ar fi știut că a pierdut. E ciudat. Dar s-a sfârșit.

Epilog

Câteva luni mai târziu

Încercase totul, nu-i uitase. Nu *îl* uitase. Nu putea, nu voia. Își recunoscuse și acceptase înfrângerea. Nu avusese de ales. Fuseseră mai puternici decât el. Crezuse că poate să-i fure esența și să-i ia locul, dar dăduse peste un adversar prea puternic. Subestimase forța cuplului lor. Dar crezuse. Fusese foarte aproape de țintă. *Ei* deveniseră drogul lui, avea încă nevoie de o doză. De fericirea *lor,* de zâmbetul *lor,* de iubirea *lor.* De toate acele lucruri pe care el nu le va avea niciodată și care nu va fi niciodată. Astăzi se mulțumea cu firimituri ale amintirilor pe care i le lăsaseră. Când nu mai putea, îi pândea, îi căuta, trebuia să-i vadă, să-i zărească. Îi făcea rău să știe că își reluaseră viața de dinainte. Până la urmă era încă la fel de transparent. În aceste ultime luni își folosise transparența ca să nu-i părăsească de tot. Nu încetase niciodată să-i spioneze, ascuns în umbră, pe *el,* pe *ea,* pe copiii *lor.* Cel mare își reluase cursurile de trombon însoțit de tatăl lui, în fiecare săptămână îi urmărea pe drumul spre ora de muzică. Într-o seară se strecurase chiar în fundul unei săli unde băiatul dădea un concert. În câteva rânduri, surprinsese priviri speriate din partea *ei* când mergea singură pe stradă între agenția de voiaj și metrou, arunca o privire peste umăr și grăbea pasul. La *el* de asemenea observase că era mereu cu ochii în patru când pleca de pe un șantier; își pierduse frivolitatea, asta îl făcea mai puternic.

Cât regreta că intrase în biroul acela despre care auzise vorbindu-se din ce în ce mai mult. Ironia sorții, în seara aceasta era aniversarea acelei întâlniri, dar era singurul care își amintea. Era la fel de plăcut ca în mai, cu fix un an în urmă, și îi privea tot printr-un geam. Al unui restaurant unde cinau împreună cu copiii lor, fratele și cealaltă femeie, al cărei nume îl uitase. Sărbătoreau vânzarea faimoasei garsoniere, *el* era în sfârșit propriul lui șef, nu mai avea nevoie de nimeni, reușise, așa cum voia, reputația lui era de acum solidă, era recunoscut de colegi. În jurul mesei, erau veseli și aproape că-și regăsiseră nepăsarea de altădată. Nu, se înșela, se iubeau și mai mult, *el* și *ea* erau unul. Departe de a-i doborî, ceea ce le făcuse el nu avusese ca rezultat decât să-i întărească. Culmea, îl ajutase să

se maturizeze. A rânjit trist, singur în colțul lui. Apoi a tresărit când obiectul fascinației sale s-a ridicat. *El* a sărutat-o pe *ea,* apoi s-a dus să achite nota. În timpul ăsta, *ea* îi ajuta pe copii să se îmbrace. *El* a ieșit pe trotuar să-i aștepte și a aprins o țigară. S-a întrebat dacă să iasă din umbră ca să *îi* vorbească o ultimă oară, să *îl* felicite pentru reușita lui. Dar s-a abținut și a rămas la adăpost de priviri. *Ea* a ieșit ținându-și alături copiii cu drag, pașii ei erau din nou ușori, plutea, aeriană, spre bărbatul pe care îl iubea, *el* a aruncat mucul de țigară în rigolă și a alergat la *ea. Ea* a dat drumul copiilor pentru ca el s-o poată lua de mijloc. *El* a învârtit-o în aer. *Ea* râdea, fericită. S-a lăsat hipnotizat o ultimă oară de melodia vocilor *lor,* de râsetele *lor,* de armonia mișcărilor rochiei *ei* colorate în jurul picioarelor *ei.* Da, o ultimă oară, venea să *le* spună adio. Va dispărea, va lua totul de la capăt în altă parte, era singura soluție dacă voia să se vindece de *ei,* dacă voia să nu mai audă muzica *lor* în gând.

Mulțumiri

Editurii Michel Lafon, în special lui Maïté și lui Florian, pentru că mi-au spus „Dă-i drumul”, într-o dimineață din iulie trecut.

Cititoarelor și cititorilor, pentru fidelitatea lor, pentru afecțiunea lor, pentru încurajările lor. De la fiecare dintre întâlnirile noastre, ies răvășită, uimită de primirea pe care mi-o faceți. Mă gândesc de asemenea la Anissa, care m-a însoțit pe parcursul turneului de autografe bogat în activități, aventuri și râsete nebunești!

Cristinei, mică zână mereu în buzunarul meu, pentru că a recepționat bucuriile și fricile mele în timpul scrierii acestei cărți.

Lui Guillaume, pentru iubirea, prezența, susținerea lui. Ai făcut să intre muzica în viața mea și să nu mai plece niciodată.

AGNÈS

MARTIN-LUGAND

O meditație profundă asupra visurilor și ambițiilor fiecăruia dintre noi.

Yanis și Véra au tot ce le trebuie ca să fie fericiți: se iubesc ca în prima zi și au trei copii superbi. Singurul lucru îngrijorător este colaborarea tot mai problematică a lui Yanis cu Luc, partenerul lui de la firma de arhitectură și fratele Vérei. Ruptura dintre ei se produce în momentul în care Luc refuză o schimbare majoră pe care Yanis o așteaptă de mult. Susținut de soția sa și ajutat financiar de Tristan, un client apărut pe neașteptate și care îl admiră necondiționat, Yanis pornește până la urmă propria afacere.

Dar viața care părea un vis începe să capete o latură întunecată. Va putea Yanis să scape de vârtejul infernal care amenință să-l înghită, fără să o implice și pe Véra? Va rezista relația lor presiunii celor din jur?

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0327-0
9 786064 003270

TREI